ELENA IONESCU
CORNEL SAMOILĂ

ACȚIUNEA „NICROM"

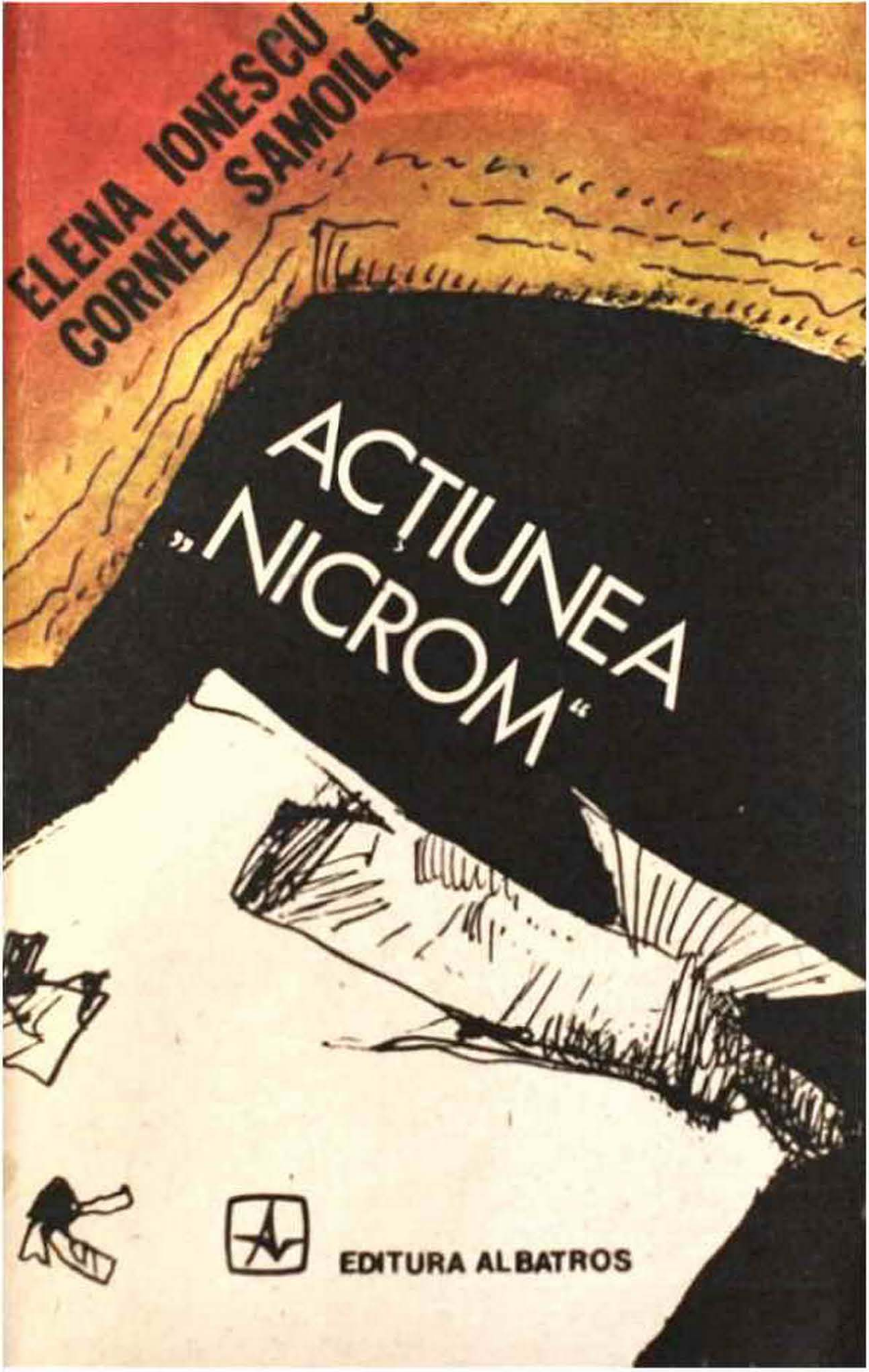

EDITURA ALBATROS

ELENA IONESCU — CORNEL SAMOILĂ

ACȚIUNEA „NICROM"

ELENA IONESCU – CORNEL SAMOILĂ

ACȚIUNEA „NICROM"

EDITURA ALBATROS
BUCUREȘTI, 1990

CAPITOLUL 1

Pe biroul de culoarea bananelor necoapte stăteau la vedere trei mere roşii şi o bucată de caşcaval. Stăpînul biroului şi al merelor se uita la mine fără să mă vadă. Îl înţelegeam. Nu-i prea plăcut să te cerţi cu şeful chiar de dimineaţă.

— Ce-a vrut ? l-am întrebat cu o voce degajată, încercînd să aduc în încăpere calmul vremii de afară.

Hector m-a privit scurt, a luat un măr şi l-a aruncat spre mine mormăind :

— Mănîncă şi taci !

Şansele de a realiza o destindere a atmosferei erau minime. Hector nu împărţea niciodată merele şi caşcavalul micului său dejun, aşa că m-am aplecat peste hîrtiile mele, delectîndu-mă cu zeama gustoasă a fructului din care muşcam.

Hector nu era nici pe departe preferatul şefului. Se ciondăniseră chiar de la început, colonelului Grant fiindu-i nesuferită firea independentă a prietenului meu, absolvent strălucit al Şcolii Superioare de Astronautică. Se împungeau, mereu, fără ca din asta Programul să aibă de suferit.

Am oftat. Mă împotmolisem iar la instrucţiunea de simulare a şocurilor, aşa că m-am ridicat să caut în biblioteca biroului un manual de utilizare. Stăteam în faţa ecranului de la fişiere şi tastam seria manualului dorit. Biroul colegului meu se reflecta din lateral în sticla protectoare, aşa că am putut vedea cum Hector şi-a pus în servietă două casete cu benzi magnetice. Era interzis cu desăvîrşire să scoţi chiar din birou, nu numai din clădire, casete magnetice, aşa că gestul lui mi s-a părut nu suspect, ci inutil. Ştiam, aşa cum ştia şi el, că n-ar fi apucat nici să treacă pragul biroului. Controlul de ionizare ar fi depistat imediat casetele, iar conectarea sistemului de alarmă era o chestiune de miimi de secundă. Nu mi-am

trădat în nici un fel uimirea față de acest gest gratuit, ci am rămas nemișcat, privind coperta manualului de utilizare ce apăruse între timp pe ecran. Am început să-l răsfoiesc, bătînd la tastatură numărul paginilor care mă interesau. M-am ridicat într-un tîrziu și am încercat să mă uit senin la Hector. Nu voiam să-și dea seama că l-am văzut transferînd casetele din raft în servietă.

— Nu te mai tot fîțîi pe aici, a mormăit ursuzul meu coleg de birou.

— Ia lasă-mă ! l-am calmat eu laconic, arătînd că nu prea-mi păsa de nervii lui.

M-am așezat la birou, continuînd să lucrez la program. În scurt timp, m-am adîncit atît de mult în lucru, încît n-am mai auzit nimic din cele ce se întîmplau în jurul meu.

Cînd mi-am ridicat ochii de pe program, Hector nu mai era în birou. M-am uitat la ceas. Ora 11. Mai aveam timp să trag o fugă pînă la bufetul de pe terasa 102, ca să beau o cafea.

În lift lume multă. Eram o instituție importantă. Centrul de Supraveghere Astronautică însemna mai mult decît puteau să exprime aceste cuvinte. Un amestec de știință, coordonare și control, dozat savant de Marele Consiliu, care...

Șirul gîndurilor mi-a fost întrerupt de glasul suav al robotului de la bufet :

— Ce doriți să serviți ?

— O cafea, i-am răspuns grăbit, dîndu-mi seama însă prea tîrziu că am comis o greșeală care avea să mă coste prelungirea dialogului.

— Vă rugăm să precizați ce fel de cafea doriți, a continuat imperturbabil robotul, de undeva din peretele de culoare cărămizie al bufetului de pe terasa 102.

— O cafea turcească cu un strop de rom, am dat iar chix, în timp ce întindeam mîna spre lista de codificare a băuturilor.

— Nu te prea descurci, m-a interpelat Frai, expertul de la secția quasari, care auzise comanda mea, ciudat formulată pentru un robot cu programe fixe.

I-am făcut semn să se așeze la masă.

Robotul a reluat :

— Sînteți bun să-mi precizați cantitățile de cafea și de rom ?

— Cam prea de dimineață o dai pe tării, a glumit Frai, cu ochii pe lista de codificare a mîncărurilor.

Cum nu doream să încep un schimb de tachinări, m-am adresat robotului așa cum ar fi trebuit să o fac de la început:

— CR 100—50, masa 3.

— XOR 250, masa 3, s-a repezit după mine Frai, deși știa că robotul era în stare să discearnă pînă la 400 de comenzi pe secundă.

Ne-am întins picioarele sub masă, pe covorul cu ultrasunete de curățat încălțămintea, și am oftat amîndoi deodată, de parcă scăpaserăm de o mare grijă. Gestul nostru conținea un strop de umor, căruia nu i-am putut rezista nici unul, așa că am zîmbit.

— Am auzit că Hector și-a cerut transferul. Frai, trăgîndu-și către el farfuria aburindă în care se lăfăia o omletă cu șuncă de toată frumusețea, aștepta răspunsul meu.

Eu nu știam nimic, dar, fiind coleg de birou și prieten cu Hector, nu puteam să mă fac de rîs recunoscînd că aflu de la alții despre acțiunile amicului meu. Așa că, trecînd într-o defensivă prudentă, ajutat și de ceașca de cafea, am bombănit un „Mda...".

— Pleacă la Centrul de Fizică Aplicată, a continuat Frai.

— Nu cred că-i dă drumul Grant, am continuat eu defensiva.

— Păi, se zice că i-a și dat.

— Cearta de azi n-a fost prima și nu va fi nici ultima, am zis eu, mimînd pe atoateștiutorul, ca să atenuez bănuielile ce-și făcuseră loc în mintea ascuțită a lui Frai.

— Hector a plecat la ora 10,25 și și-a predat permisul magnetic, a continuat Frai, cu același ton puțin intrigat de mai înainte.

Asta punea capac la toate! Hector a plecat și nu mi-a spus nici un cuvînt. Și doar eram prieteni de la 10 ani. Mi-a aruncat un măr roșu și a plecat.

— De permis n-am știut, am devenit eu sincer, fiindcă expresia de mirare pe care o bănuiam instalată pe fața mea nu mai putea fi ascunsă.

Convins că știe mai multe decît mine despre bunul meu prieten Hector, Frai, care terminase de mîncat, s-a ridicat, m-a bătut pe umăr cu înțelegere și, făcîndu-mi din mînă un semn în chip de salut, a dispărut după perdeaua de lumină galbenă, care ținea loc de ușă. Comodă ușă, mă gîndeam, privind după Frai. Nu lăsa să pătrundă

înăuntru nici praf, nici zgomot, nici altă lumină și nici nu trebuia să manevrezi vreo clanță. Pentru mine, care crescusem pe satelitul artificial Sixtus, unde închiderea și deschiderea ușilor cu vacuum erau principala preocupare la deplasarea prin stație, perdeaua de lumină densă era ca o jucărie de care nu mă săturam.

— Mai doriți ceva ? m-a întrebat robotul, care recuperase de mult ceașca mea golită de cafea și-și făcea datoria conform instrucțiunilor. Întrebarea m-a trezit la realitate.

— Mulțumesc, i-am răspuns, ridicîndu-mă de pe scaun, ca să-l scap de contactul ce-i alerta circuitul integrat de politețe.

N-am mai luat liftul rapid. Așa făceam cu toții. Plecam în pauza de masă grăbiți să nu pierdem din timpul nostru liber și ne întorceam agale, încadrîndu-ne totuși în toleranța de plus cinci minute la care aveam dreptul. Dacă nu te încadrai, riscai să se audă pe toate coridoarele Centrului vocea robotului de prezență : „Expertul locotenent Poe să se prezinte la birou". Asta însemna în mod cert o urmare neplăcută.

Ajunsesem la etajul serviciului meu : „SIMULARE", după cum scria pe ecranul cu cristale lichide de la capătul coridorului, cînd vocea, de care ne temeam cu toții, s-a făcut auzită :

— Expertul locotenent Poe să se prezinte la colonelul Grant.

Am apăsat pe primul buton de confirmare întîlnit în drum și m-am precipitat către biroul colonelului.

— S-a certat cu Hector, fii atent ! m-a avertizat Phae, secretara șefului.

Biroul colonelului Grant era locul cel mai puțin dorit de noi toți. Omul care-l ocupa avea forța să anuleze tot ce se afla în jurul lui.

— Stai jos, s-a auzit vocea șefului de după terminalul uriaș aflat în spatele biroului.

Învățasem să-i determin starea sufletească după intonație. Phae se înșelase : colonelul era calm. M-am instalat într-un fotoliu, așteptînd.

Pentru mine, colonelul Grant era și mamă, și tată. El mă crescuse, el îmi supraveghease educația, el mă adusese la Centrul de Supraveghere Astronautică după absolvirea cursurilor superioare. Mă iubea în felul său dur,

colțuros. Nu mă protejase niciodată, dar nici nu mă nedreptățise.

— Hector a plecat la Centrul de Fizică Aplicată, așa că preiei și partea lui din Program, mi-a spus colonelul de după terminal.

— Am înțeles !

— Ne mai stau la dispoziție încă două săptămîni, pînă reușești să-i preiei toate lucrările, a continuat Grant cu un glas atît de liniștit încît am început să mă îndoiesc de calitățile anticipative ale secretarei.

— Ce l-a apucat ? am îndrăznit eu să încalc protocolul discuțiilor de serviciu.

Colonelul Grant a ieșit de după terminalul la care meșterise ceva și s-a așezat cu mișcări măsurate în spatele biroului. De acolo el putea verifica toate serviciile, toți angajații, stadiul lucrărilor, gradul de utilizare a timpului de lucru, într-un cuvînt — orice.

— Hector este un băiat bun, a spus Grant privindu-mă cercetător. Ai altă părere ?

— Nu, însă plecarea asta precipitată nu-l caracterizează pe celebrul Hector, inteligența superioară a Centrului de Supraveghere Astronautică... .

— ... urmașul colonelului Grant, mi-a completat șeful fraza, cu o afirmație pe care eu n-aș fi avut îndrăzneala să o fac.

L-am privit drept în ochi pe omul care mă crescuse, fiindcă o undă de regret răzbătuse totuși în încercarea sa de a fi caustic.

— Dacă-l aduc înapoi de urechi, îl reprimiți ? am încercat eu o soluție de a cărei izbîndă mă îndoiam.

— Lasă-l acolo ! E mai bine, deși postura lui la Centrul de Fizică Aplicată nu-i deloc de invidiat, mi-a răspuns Grant cu o nuanță de îngrijorare în glas.

Hotărît lucru, șeful trecea printr-o criză sentimentală, fapt foarte rar la un dur de calibrul său. Impresia că suferă m-a înduioșat. Îl mai văzusem o singură dată manifestîndu-și sentimentele în cei zece ani de cînd îl cunoșteam. Două lacrimi îi scăldaseră ochii atunci cînd, copil fiind, îi spusesem „tată" și nu „căpitane". Ne aflam pe nava *Star* și ne întorceam pe Pămînt.

— Da, da, poate că-i mai bine așa, a reluat colonelul, aprobînd cu voce tare niște gînduri pe care nu aveam de unde să le cunosc.

M-am ridicat din fotoliu, simțind că discuția s-a încheiat.

— Mîine să-mi prezinți un raport privind stadiul lucrărilor pe care le preiei și cît va dura ca să rezolvi ambele probleme.

— Am înțeles !

Trecînd prin secretariat, i-am făcut cu ochiul lui Phae, ca să știe că totul a fost în ordine.

Am ajuns în birou și m-am apucat de treabă. Nu de frica lui Grant, ci fiindcă-mi plăcea munca mea. Nu urmasem cursurile Școlii Superioare de Supraveghere Astronautică din obligație sau fiindcă tatăl meu adoptiv, Grant, putea să mă sprijine în carieră. Avusesem libertatea să aleg și decisesem, neinfluențat de „stimuli" externi. Decizie evident sentimentală, născută demult, mai întîi nebulos și apoi din ce în ce mai clar, în mintea copilului care nu-și cunoscuse părinții, recuperat ca prin minune de nava *Star*, aflată în misiune de salvare în Constelația Crabului.

— Vă dorim o după-amiază plăcută, s-a auzit vocea robotului de prezență. După 15 minute se va declanșa sistemul de alarmă. Vă rugăm să părăsiți clădirea în timp util.

M-am grăbit să pun la loc setul de benzi magnetice ce-mi servise la întocmirea raportului pentru a doua zi

CAPITOLUL 2

— Bine, Poe, e în ordine, a spus maiorul Gatt, ridicîndu-se din fața magnetoscopului ca să se mai dezmorțească.

Am răsuflat ușurat. Îmi venea greu să povestesc știind că sînt înregistrat. Nu pentru că sufeream de prea multă timiditate, ci din cauza gîndului că tot ce spuneam era disecat, reasamblat pe diverse ipoteze, analizat și catalogat.

— De cînd ai început tratamentul antiamnezic ? m-a întrebat maiorul, oferindu-mi o cafea.

— De două luni, după spusele doctorului, i-am răspuns ceva mai destins, acum cînd beculețul portocaliu al

magnetoscopului se stinsese. Dar întrebarea mi s-a părut fără sens fiindcă el știa mai bine ca mine adevărul.

Maiorul Gatt conducea ancheta în cazul Hector, caz în care eu figuram în postură de martor și de inculpat.

În cameră și-a făcut apariția doctorul Bingsley, un tip solid, cu niște mîini uriașe, cu un craniu mic și de un calm enervant.

— Ce face amnezicul nostru de gradul doi ? a întrebat cu vocea lui de bas doctorul, privindu-mă mai cercetător decît mi-ar fi plăcut.

Din fișa medicală reieșea că sînt sănătos tun. Poate de aici și neîncrederea maiorului Gatt în sinceritatea mea și în veridicitatea amneziei mele. Encefalogramele lui Bingsley spuneau că am un creier în plină funcționare, fără întreruperi de legături. Eram un caz unic. E neplăcut să fii caz unic atunci cînd, fără să vrei, ești implicat într-o anchetă a contrainformațiilor. Nu te crede nimeni, nici chiar medicul. Un singur lucru mă salvă, faptul că mai fusesem amnezic. Acum era a doua oară. Prima amnezie fusese ca o boală povestită de alții. Eu mă născusem la zece ani. Paradoxal, dar memoria mea se născuse atunci cînd corpul avea deja zece ani. A doua amnezie avea numai două luni vechime. După două luni de tratament reușisem, azi, să-mi amintesc întreaga perioadă, de la zece ani la douăzeci, cîți avem acum, cu excepția a două luni. Ultimele două luni. Cînd maiorul îmi comunicase azi-dimineață varianta oficială, conținută în dosarul S.A.X.-002, despre cazul Hector-Poe, locotenenți experți, am crezut că visez. Magnetoscopul, aerul oficial al maiorului, al doctorului, al sergentului ce manevra aparatura m-au convins că sînt mai treaz decît aș fi dorit. Așa că m-am rezumat să răspund la chestionar fără să întreb nimic. Bănuiam că pînă la urmă voi afla ce-i cu Hector, ce-i cu colonelul Grant și, evident, ce-i cu mine.

— Sînt în formă, i-am răspuns doctorului Bingsley, prefăcîndu-mă că nu bag de seamă privirea lui pătrunzătoare.

Doctorul mi-a montat cu repeziciune cîțiva traductori pe frunte și în dreptul inimii, s-a uitat atent pe ecranul calculatorului și, satisfăcut de constatările făcute, a dat din cap aprobator către maiorul Gatt. Discuția continua deci.

— Poe, nu are nici un rost. De două luni bați cîmpii și azi te-ai hotărît brusc să povestești ceea ce știam deja

de acum două luni. Te-ai oprit exact unde-ţi convine. Să ştii că, după avizul doctorului Bingsley, ajungi în camera albă. Am acordul Marelui Consiliu.

Problema devenea serioasă. Marele Consiliu nu acorda un astfel de aviz decît în cazuri extreme. Camera albă era forma cea mai sofisticată a vechiului detector de minciuni. Iată unde ajunsesem !

— Mîine, s-a auzit de după calculator precizarea doctorului. Îl ajuta aşadar pe maior. Detectorul de minciuni era un spectacol pe care doctorul nu dorea să-l rateze. Iar eu, spre marea mea nedumerire, eram sănătos tun.

În încăpere se lăsase liniştea. Micile sunete, scoase de calculatorul care prelucra de zor datele culese prin traductori, nu făceau decît să sublinieze tăcerea. Ştiam că perfecţionările aduse detectorului de minciuni erau colosale. Datele furnizate de el erau suficiente ca să fiu condamnat, dacă se dovedea că nu am fost sincer.

— Colonelul Grant şi-a dat demisia, a spus sergentul Carr, aşa, deodată, fără a se adresa în mod special cuiva.

Informaţia asta mă privea direct. Grant era singurul om pentru care eram în stare să-mi dau viaţa. Simţind că sînt sensibilizat de această ştire, maiorul Gatt a continuat :

— Tu şi Hector aţi fost creaţiile lui, mîndria lui, trebuia să fiţi urmaşii lui.

Cît îl uram pe acest individ care-şi permitea să profite de cele mai intime sentimente ale mele, ca să-şi atingă scopul ! Doctorul Bingsley şi-a scos atent capul de după display.

— Te simţi obosit ? m-a întrebat, făcîndu-se că nu vede privirea tăioasă a maiorului, care-i dezaproba vădit intervenţia.

— Mai mult scîrbit, i-am răspuns, uitîndu-mă la sergentul Carr cu o privire care-l făcu să lase capul în jos.

— Poe, a reluat maiorul dialogul întrerupt de intervenţia doctorului, fii rezonabil ! N-ai nici o şansă. Din camera albă nu ieşi decît ca să te îmbarci pentru Nicrom. Decizia este luată.

— Atunci nu are nici un rost să mă mai rugaţi să fiu rezonabil.

Să ajung pe planeta de nichel şi crom, simbolul reeducării pămîntenilor antisociali !

— Ce să mărturisesc ? l-am întrebat pe maior.

Gatt a pufnit nemulţumit.

— Că l-ai ucis pe Hector.
— Mobilul, maiorule, mobilul !
— Urmează să-l mărturisești.
— Procedeul, că eu nu mi-l amintesc.
— Aiurea !
— Arma crimei ?
— Spune-o tu !
— Dar voi ce-ați făcut în aceste două luni, cît ziceți că am fost bolnav ?
— Mărturisește, Poe, dacă ții la Grant !
— Țin, dar asta nu-i treaba ta și nu are legătură cu poveștile voastre despre presupusa mea crimă.

S-a lăsat iar o tăcere apăsătoare. Eram nemulțumit, fiindcă ajunsesem să fiu șantajat cu numele cel mai drag mie, deși nu mă simțeam răspunzător pentru asta.

— Ne vedem mîine, la 11, a spus încruntat Gatt, ridicîndu-se. Doctore ? s-a întors apoi către Bingsley, arcuindu-și întrebător sprîncenele.
— Este sănătos tun. Ca un taur.

De mine era vorba.

— Ce regim juridic am ?

Întrebarea mea nu era întîmplătoare. Mi-am adus aminte că la facultate învățasem ceva drept galactic.
— „S", a mîrîit Gatt, deranjat de întrebare.

Asta însemna „periculozitate specială". Cum de mă transformasem dintr-un locotenent expert, apreciat în simulări de expediții extragalactice, într-un infractor de periculozitate specială rămînea un mister. Oricum, aveam dreptul la un avocat. Tocmai oscilam între a cere unul și a rămîne singurul meu apărător, cînd sergentul Carr, după ce a răsfoit dosarul pe care-l ținea în mînă, mi-a spus :
— Grant l-a angajat pe Zoddi, expert jurist la Centrul de Supraveghere Astronautică.
— Și unde-i Zoddi ăsta ? am întrebat puțin cam înțepat.
— Afară.

Doctorul Bingsley îmi scotea traductorii, cu mîinile lui uriașe. Acoperindu-mi parțial vederea, n-am apucat să sesizez momentul intrării lui Zoddi în încăpere.

— Cum te simți, tinere ? m-a întrebat avocatul a cărui înfățișare îmi sugera un hîrciog. Zoddi, a spus apoi, întinzîndu-mi o mînă cu degete scurte.

I-am întins și eu mîna. Mi-a strîns-o neașteptat de puternic. Mi-am propus să nu-l judec după aparențe. Eram oricum prost dispus din cauza discuțiilor anterioare, așa

că nu aveam cum să fiu obiectiv. Dacă îl angajase Grant, era profesionist sută la sută. Grant nu lucra cu amatori.

Doctorul tocmai îmi terminase „toaleta" și începuse să-și strîngă foile de imprimantă. Știam că urma să prelucreze datele adunate în timpul interogatoriului. Maiorul Gatt și sergentul se retrăseseră în spatele unui birou, dar nu înainte de a da drumul magnetoscopului. La regimul juridic „S", discuțiile cu avocatul se înregistrau. Totul se desfășura pe față.

Zoddi a scos din geanta uriașă pe care-o tîra după el un minimagnetoscop, i-a dat drumul, apoi s-a întors către mine și mi-a zîmbit.

— Sînt ca un taur, așa a zis doctorul, i-am spus, simțindu-mă brusc mai destins. Avea un zîmbet poznaș.

— Dragă Poe, vreau să-ți transmit salutările lui Grant și...

Maiorul Gatt se ridicase în picioare, în semn de protest. Nu aveam voie să iau legătură cu lumea de afară nici prin intermediari.

— ...și întreaga mea simpatie, a continuat Zoddi, uitîndu-se mirat la Gatt, care s-a așezat jos, puțin jenat. Pe scurt, a adăugat avocatul, nu stai pe roze.

— Mi-am dat seama.

— Vei fi dus în camera albă.

— Mi-a spus Gatt.

— Dacă iese rău, ajungi miner pe Nicrom, a încercat el să glumească, pentru a mai atenua din șocul provocat de comunicarea pedepsei.

— Știu.

— Dacă mărturisești de bunăvoie, pedeapsa este mai blîndă.

— Ce dovezi există că l-am ucis pe Hector ?

Zoddi a aruncat o privire spre Gatt. Acesta i-a arătat amenințător magnetoscopul. Mai mult nu trebuia să știu pînă la testul camerei albe.

— Vorbim mîine. Ți-am pregătit cîteva casete cu date, imagini de la locul crimei și din cele două luni de boală.

— Cred că a fost destul, a intervenit Bingsley, la un semn discret al maiorului, care nu-mi scăpase nici mie și nici avocatului. Pentru a nu fi pus în situații delicate, acesta prefera să mă izoleze, din motive de sănătate, pînă a doua zi. Atunci avea să se dea bătălia decisivă. Era adevărat că mărturisirile mele, involuntare dar reale, din ca-

mera albă, puteau pune un mare semn de întrebare asupra competenței celor doi „ași" ai contrainformațiilor. Ei știau asta foarte bine, însă preferau această variantă decît să fie acuzați de nerespectarea procedurii proprii regimului juridic „S".

Am rămas singur în cameră. Terminalul calculatorului fusese scos, așa că spațiul se mărise brusc, creîndu-mi o oarecare bună dispoziție. Am încercat să mă concentrez.

Deci, fusesem la bufet, unde băusem o cafea și pălăvrăgisem cu Frai despre plecarea lui Hector în urma unei ciorovăieli, a cîta oare ? cu Grant. Apoi mă chemase Grant, care îmi încredințase preluarea sarcinilor lui Hector și mă pusese să-i prezint un raport asupra stadiului lucrărilor acestuia. Mă întorsesem la birou, întocmisem raportul și-l pusesem pe o casetă. O codificasem, așa că nu avea să fie greu de dovedit că lucrasem la raport. Apoi ? Apoi porniserm spre casă. Aveam treabă. Ceva urgent. Dar ce oare ?

CAPITOLUL 3

Stăteam pe pat, îmbrăcat în pijama, și mă uitam în jur. Pe noptieră se afla copia dosarului „crimei" mele, din care citisem pînă atunci. Incredibil ! Fără testul din camera albă, nu s-ar fi aflat niciodată adevărul Pe Gatt și Carr îi înțelegeam din ce în ce mai bine ! Ce găsiseră la mine acasă era mai mult decît suficient ca să mă acuze. Locuiam într-o vilă cu șase apartamente : aveam o cameră funcțională de 54 metri pătrați, dotată binișor. Un circuit TV înregistra automat intrările și ieșirile din vilă. La ora 16,08 intrase Hector. Fiind prieteni, avea „cheia" casei, adică o cartelă magnetică cu decodificarea cifrului ușii de la intrare. După cîteva minute, apăruse Mae, prietena mea, și ea posesoarea unui decodificator magnetic. Apoi, cam pe la 16,30... 16,33, probabil, apărusem eu. Spun probabil, fiindcă exact în acea perioadă de timp camera TV, care ne avea „în grijă", se desincronizase. După aproape treizeci de minute, Mae sunase la poliție cu o voce alterată de spaimă : „O crimă... veniți repede..., mor de frică..., ah !"

În două minute, un grup de patru polițiști descinsese în vila 36 din cartierul Aurora. Mae îi așteptase pe treptele de la intrare, cu fața marcată de o spaimă cumplită. Impresionați puternic de înfățișarea fetei, polițiștii pătrunseseră în apartamentul meu, porniți să înlăture orice stavilă. Scriseseră în raport că la intrarea în cameră folosiseră tehnica *fly*. Asta însemna că se catapultaseră în interior cu minirachete de șold, descriind traiectorii aleatoare, pentru a nu fi ținte facile. În cameră tabloul era sinistru. Hector zăcea pe fotoliu, lîngă televizor. În loc de cap avea un fel de bilă stacojie. Nici vorbă să se mai distingă vreo trăsătură. Peste el, eram prăvălit eu, ținîndu-l de reverele hainei. Eu eram numai leșinat. Hector putuse fi identificat ulterior numai după amprente și după lucrările dentare. Sărmanul meu prieten !

Ce a povestit Mae, fiindcă de la mine, timp de două luni, n-au putut scoate nimic ? Am bătut cîmpii, ca să folosesc expresia preferată a doctorului Bingsley.

Deci, ce a povestit Mae ?

Cînd intrase în cameră, Hector privea la televizor un meci de fotbal. Se salutaseră și-și văzuse fiecare de treabă. Nu era prima dată cînd se întîlneau la mine. Apoi apărusem eu. Mae auzise ușa de la intrare și se repezise să mă întîmpine. Eu intrasem, îi zîmbisem, apoi, spune ea, în timp ce mă uitam peste umărul ei la Hector, mă schimbasem la față. Mă repezisem la el și-l luasem de gît. Hector horcăia groaznic, eu scoteam niște sunete guturale inimitabile, așa că Mae, ființă sensibilă, leșinase. Își revenise după jumătate de oră pentru a fugi să cheme poliția.

Ce am povestit eu în camera albă ?

Cînd intrasem în apartamentul meu, Mae apăruse veselă din nișa care ținea loc de bucătărie. Îi zîmbisem, dar, peste umărul ei, îl zărisem pe Hector cu ochii ieșiți din orbite, prăbușit pe spate în fotoliu. Mă repezisem, îl apucasem de reverele hainei, ca să-l ridic, și căzusem peste el leșinat.

Ce a crezut poliția ?

Gelos, îl strînsesem de gît pe Hector cam tare, îmi dădusem seama de asta și leșinasem de frică.

Ce constatase maiorul Gatt ?

Mai întîi, moartea ciudată a lui Hector. Nici vorbă de strangulare. Gîtul victimei era intact. Și chiar dacă ar fi avut urme de strangulare, cum de ajunsese de nerecunos-

cut ? N-am avut putere să arunc decît o privire fugară pe fotografia color a lui Hector, plecat dintre cei vii.

Apoi maiorul Gatt găsise pe măsuţa televizorului două casete de calculator. Dacă n-ar fi avut serie marcată cu izotopi, nu le-ar fi dat nici o atenţie. Dar, la controlul radioactiv al camerei mele, casetele dăduseră semne de „viaţă". Erau cele luate de Hector, după cearta cu Grant. Cine să povestească asta dacă eu, după ce mi-am revenit din leşin, nu-mi aminteam nimic ? Dacă aceste casete fuseseră furate de mine ?! Gatt era obligat să ia în considerare ambele variante. Cea mai plauzibilă era că eu le sustrăsesem. Astfel, agresiunea asupra lui Hector avea şi un mobil. Două casete de calculator pot să constituie mobilul unei crime. Cele găsite la mine, pe măsuţa televizorului, erau colosale. Ele conţineau toate instrucţiunile de organizare a apărării unei nave extragalactice prin ecrane magnetice superdense. Nu era de joacă ! Cînd sergentul Carr, chemat de poliţie să facă expertiza casetelor, îşi dăduse seama de conţinutul lor, fusese la un pas de un atac de cord. Navele extragalactice erau adevărate fortăreţe zburătoare, avînd mijloace de apărare ultrasofisticate. A şti cum se anulează ecranul magnetic superdens al unei nave era o ameninţare la adresa securităţii umanităţii.

Ce concluzionase colonelul Grant ?

Mai întîi, că intrasem într-o afacere dubioasă. Apoi, că nu puteam să mă disculp. Casetele lipseau din biblioteca biroului, dar nu avea cine să povestească cum ajunseseră acasă la mine. După trezirea mea din leşin, fusesem timp de două luni nu numai amnezic, ci şi incoerent. Hector era mort şi nu putea depune mărturie. Casetele fuseseră găsite la mine, nu la Hector. Robotul antifurt al Centrului de Supraveghere Astronautică nu alarmase paza. Nici cînd le scosesem din birou, nici din instituţie. Se făcuseră verificări şi paraverificări. Calculatorul nu indicase nici o defectare a robotului antifurt. Ca urmare, singura dovadă a faptului că hoţul casetelor fusese expertul locotenent Poe, adică eu, rămăsese găsirea lor acasă la mine.

Camera albă, spaima tuturor criminalilor periculoşi sau a hoţilor perfizi, a fost pentru mine providenţială. Calculatorul biologic, care constituie elementul ei esenţial, modelează în urma unui dialog de două ore cu creierul testat toate funcţiunile acestuia, memoria şi subconştientul. Le înţelege, le înregistrează şi le converteşte în cuvinte. Producerea acestor calculatoare biologice fusese interzisă în

întreaga Galaxie. Ar fi fost o armă teribilă pentru spionajul industrial și cibernetic. Marele Consiliu decisese să construiască un singur exemplar pe Terra și să-l utilizeze numai în scopuri de apărare. Producția de neuroni pentru calculator era centralizată, iar firele de platină cu grosimi de cîțiva ängstromi, care se montau în straturi pe aschii de safir, nu erau produse decît în laboratoarele Marelui Consiliu. Astfel, proliferarea unei arme mult visate, arma ghicirii gîndurilor oamenilor, fusese stopată chiar de la apariția ei.

Prin secolul XXIII, pe la sfîrșitul lui, apăruse Marele Consiliu, care luase o importantă decizie : orice descoperire umană se testa în laboratoarele lui, sub toate aspectele, și numai dacă nu putea fi transformată în armă de ucidere în masă era difuzată pe Terra sau pe alte planete din Galaxie. Descoperirile care contraveneau principiului enunțat se valorificau pentru folosul umanității numai în laboratoarele Marelui Consiliu.

M-am ridicat din pat și m-am dus pînă la bucătărie. Am luat din frigider o cutie cu lapte, am pus-o pe suportul cu microunde, apoi am băut laptele pe nerăsuflate. M-am așezat iar pe pat. Nu aveam ce să fac. Peste o oră urma să vină Grant. Cînd îmi dăduse telefon, mă rugase insistent să-l aștept, indiferent cît va întîrzia față de ora 16. Dragul de Grant ! Marele Consiliu îi atrăsese atenția că, în cazul în care eu, Poe, eram vinovat de uciderea lui Hector și de scoaterea casetelor, putea să-și aleagă singur satelitul pe care avea să-și sfîrșească cariera și viața. Iar Grant, ursuzul, urîciosul și bunul Grant, spusese că a ales Nicrom.

Pentru mine, gestul lui Grant fusese copleșitor. Dacă rolurile s-ar fi inversat, ce atitudine aș fi luat oare ? Am frămîntat vreo trei zile răspunsul la întrebarea asta. Un răspuns sincer, pornit din adîncurile conștiinței mele. Și în cele din urmă am ajuns la concluzia că eu n-aș fi fost atît de ferm, că n-aș fi ales soluția Nicrom. Grant era de oțel. Și eram nespus de mîndru că era tatăl meu. Chiar și adoptiv.

— Salut, s-a auzit din hol vocea lui.

M-am uitat repede la ceas. Era 16,30.

Colonelul a intrat în dormitor, m-a privit scurt și cercetător, apoi s-a instalat într-un fotoliu.

Cînd ieșisem din clinică mă luase cu mașina, mă adusese acasă și, în sufragerie, mă strînsese o singură dată la

piept, bătîndu-mă încet pe spate. Apoi se desprinsese din îmbrățișare și întorsese capul ca să nu-i văd ochii umezi. E bine să te știi iubit cu atîta forță de un asemenea om !

— Cum o duci ? m-a întrebat colonelul rupînd tăcerea.

— Mă plictisesc cu hîrțoagele lui Gatt, i-am răspuns arătînd cu bărbia dosarul de pe noptieră.

— Prostii ! a dat Grant plictisit din mînă.

— Pentru mine, care aflu de aici lucruri pe care nu mi le aduc aminte, nu-s prostii.

— O să ți le aduci aminte. Bingsley așa zice.

— Ai încredere în el ?

— E profesionist.

— Oare ?

— Fără el băteai cîmpii și azi.

— A început să mă calce pe nervi povestea asta cu bătutul cîmpilor.

— Exprimă cel mai bine ce făceai tu.

— Maiorul Gatt mi-a promis o casetă cu ceea ce spuneam. O selecție, fiindcă se pare că reluam mereu aceeași poveste.

— Transfer, transfer, numai de un transfer ai vorbit o lună întreagă.

— Nu două ?

— Nu ; în a doua lună a început să-și facă efectul tratamentul lui Binsgley. Pe măsură ce-ți reintrau în funcție sinapsele, erai tot mai coerent.

— Cum de te-au lăsat la mine ?

— Din interes. Scontau că, auzindu-mi vocea, vei reveni mai rapid la realitate.

— Perfid, Gatt ăsta !

— Mda, m-a aprobat colonelul, deși nu-i plăcuse exprimarea.

Am tăcut. Grant părea frămîntat de niște intenții contrare. La el, omul gîndurilor clare, oscilațiile erau ușor de sesizat. Venise să-mi spună ceva, dar nu se decidea. Avea rețineri în legătură cu mine, sau cu altceva, și nu se hotăra.

— Poți să-mi spui și vești proaste, am încercat eu să-l determin să înceapă.

— Nu-i vorba de vești.

— Hai, spune. Sînt sănătos. Nu-mi mai poate dăuna nimic.

— Nu-mi place povestea cu Hector.

Colonelul o începea pe departe. Parcă mie îmi plăcea ? Parcă lui Gatt îi plăcea ? Parcă Marelui Consiliu îi surîdea că cineva se interesa de ecranele magnetice superdense ale navelor extragalactice ?

— Crede-mă ! A luat casetele din raft în fața mea. Adică, mai bine zis, în prezența mea. L-am văzut doar.

— Și ai tăcut...

— Bine, dar gestul lui era inutil. Știam că nu poate să le scoată din birou.

— Uite că le-a scos.

— Dacă le-a scos, de ce le-a adus la mine ? Ba le-a mai pus și pe măsuța televizorului. La vedere, adică.

— Înseamnă că dorea să-ți spună de ele.

— Dacă dorea, îmi spunea de dimineață, cînd le-a luat. Nu ?

— Aici se pot face diverse supoziții.

— Nu cred.

— Ba da. De exemplu, că a intervenit ceva între momentul sustragerii și momentul venirii la tine.

— Teorie !

— Așa am zis și eu la început.

— Cum la început ? Care început ?

Grant tăcu. Aici era frămîntarea lui. Era ceva ce nu prea dorea să-mi spună. Sau dorea, dar îi era frică de reacția mea. Da, da. Asta era. Nu știa cum voi reacționa.

Grant s-a mai frămîntat așa cîteva minute, apoi, parcă luîndu-și inima în dinți, mi-a spus, țintuindu-mă cu privirea :

— Ai lucrat vreodată la secția quasari ?

— Numai în stagiu. Atunci am trecut pe la toate secțiile, ca să-mi fac o imagine de ansamblu.

— Da, da... Păi, o să meargă mai greu atunci.

— Nu înțeleg.

— Tocmai aici este buba. N-o să înțelegi mare lucru din ce-am întreprins.

Grant s-a ridicat din fotoliu și, frecîndu-și bărbia, a început să măsoare agitat încăperea. Mi-am dat seama din nou că ezită să-mi relateze fapte importante.

— Colonele, l-am rugat, nu te mai agita așa. Îmi creezi, fără să vrei, o stare de încordare ce nu-mi prieste deloc. Știi că am nevoie de liniște.

Într-adevăr, acesta fusese singurul tratament pe care mi-l prescrisese Bingsley. LINIȘTE. Nu mă simțeam deloc

rău, ba chiar dimpotrivă, dar trebuia să-l determin pe Grant să-şi dea drumul.

Colonelul s-a oprit din mers la auzul protestului meu. Nu era obişnuit să fie pus la punct. L-am văzut cum a analizat situaţia preţ de o clipă. Să se zburlească sau să-mi dea dreptate ? S-a îndreptat spre fotoliu, s-a aşezat cu gesturi stăpînite, şi-a scos pipa, a aprins-o, s-a uitat la mine scrutător, dar cu un aer senin, şi mi-a spus :

— Dacă fumez, ai linişte, deci nu contravin indicaţiilor lui Bingsley.

I-am zîmbit şi am dat din cap aprobator. Trebuia să-i las iniţiativa, ca să nu mai facă pe misteriosul.

Grant a tras cîteva fumuri, mi-a zîmbit de cîteva ori, a dat din mînă în semn că-şi lasă pe undeva scrupulele de pînă atunci şi a început să spună :

— Azi m-am dus ca de obicei la Centrul de Supraveghere Astronautică. Am făcut un tur prin secţii, ca să discut cu fiecare şef programul de cercetări şi priorităţile lui. Între timp, am primit sarcina să studiem traseul „Z". Cei de la Institutul de Expediţii Astrale consideră că acest traseu este mai eficient, că...

Întîlnindu-mi privirea, colonelul şi-a dat seama că nu venise să-mi relateze problemele de la Centrul de Supraveghere Astronautică, ci că avea cu totul altă intenţie. S-a oprit brusc.

— Aşaaa... Printre ultimii, l-am vizitat pe Stuve, de la quasari. Înainte de a intra la el, m-am întîlnit pe coridor cu maiorul Gatt. Mă căuta să-mi dea lucrurile lui Hector. Din ce-i aparţinuse, în afară de casete, nimic nu fusese oprit ca probă.

— Bietul Hector, mi-a scăpat o exclamaţie ce reflecta starea mea sufletească din ultimele zile.

Grant s-a frecat uşor pe frunte, folosind două degete lipite unul de celălalt. Apoi m-a aprobat dînd din cap. Oriunde se ducea la Centrul de Supraveghere Astronautică, se vorbea despre Hector compătimitor. Cum de ajunsese un băiat atît de deştept şi cu perspective atît de frumoase să facă spionaj ?

Am tuşit. Doream să-l scot pe Grant din tăcerea în care-l aruncase oftatul meu.

— Stuve, a continuat Grant, stătea la pupitrul central şi manevra un program nou. S-a făcut că nu mă vede ca să mă determine să admir dexteritatea lui în utilizarea

calculatorului. Am pus sacul cu lucrurile lui Hector pe un fotoliu şi m-am apropiat de-al doilea display.

Cocoţat în vîrful patului, eram numai ochi şi urechi.

— Dacă devin greu de urmărit să mă opreşti, m-a avertizat colonelul.

— Pînă acum totul este clar.

— Am aşteptat să încarce programul, să vizeze careul stelar ce se studia în acea săptămînă şi să-mi acorde puţină atenţie. Aşa a şi făcut. Am vorbit puţin cu el, mi-a prezentat stadiul cercetărilor, mi-a spus ce mai are de făcut. M-am declarat mulţumit şi chiar doream să plec, cînd Stuve s-a repezit la calculatorul central. Acesta începuse să deruleze, fără comandă, banda care iniţializa sistemul. Ţiuitul laserului de citire îl alertase pe Stuve. Am luat sacoşa lui Hector şi am ieşit din laborator. Cînd trăgeam uşa după mine, l-am auzit pe Stuve spunînd : „Bine că te-ai oprit, drace !". Mirat, am intrat înapoi în sală. Stuve mi-a zîmbit jenat, după care s-a repezit iar la calculator. Acesta îşi făcea din nou de cap. M-am hotărît să plec pentru a nu-l deranja. Am dat să trag uşa după mine, cînd am auzit glasul lui Stuve : „Grant, vrei să mai intri o dată ?" M-am supus. Calculatorul, care se oprise, a pornit. Deci, cînd intram, calculatorul pornea ca la comandă, iar cînd ieşeam, cînd uşa laboratorului se interpunea între mine şi calculator, acesta se oprea ca prin farmec. Ne-am jucat de-a intratul şi ieşitul cam un minut, după care calculatorul s-a liniştit. N-a mai reacţionat nici la intrări, nici la ieşiri. Stuve nu mai înţelegea nimic. Parcă eu mai înţelegeam ! M-am dus în biroul meu şi am început să mă gîndesc. Cu ce puteam eu influenţa calculatorul să pornească banda de iniţializare ? Doar nu intram prima dată la Stuve. Cum stăteam şi analizam situaţia, m-a sunat Stuve : „Grant...", zice, ... „vreau să vin pînă la tine". Am fost de acord. Stuve mi-a spus ceva ce m-a lăsat mut. Perioada „de ciudăţenie" a calculatorului se suprapunea, pînă la a zecea zecimală de timp, cu perioada cînd antena viza quasarul Cd-101. Mi-a pus pe masă nişte hîrtii. Cînd antena se orienta automat către următoarea ţintă, înceta şi calculatorul să intre singur în funcţiune.

— Înseamnă că n-a avut nici o legătură cu intrarea şi ieşirea ta pe uşă, am intervenit eu.

— Aşa am concluzionat şi noi. Ba am şi rîs de joaca mea de-a intratul şi ieşitul pe uşă. Ne-am întors în labora-

torul lui Stuve și am privit la calculator. Am repetat experiența. Inutil.

— Pariez că pînă la urmă ai ieșit și ai intrat pe ușă m-am repezit eu să fac presupuneri.

— Ai ghicit. Am făcut-o și pe asta. Rezultatul a fost același. De fapt, calculatorul abia acum se „purta" normal. Și eu, și Stuve eram deconcertați. Ni se părea că am visat și că acum, ca niște caraghioși, doream ca visul să se repete. Am plecat de la Stuve și m-am întors în birou. Pe scaunul de lîngă ușă am zărit...

— Sacoșa lui Hector, m-am repezit iar.

— Da, Poe, sacoșa lui Hector, cu lucrurile primite de la Gatt. I-am dat imediat telefon lui Stuve să reorienteze antena către Cd-101 și să mă aștepte. Cînd am intrat în laborator, aproape instantaneu, calculatorul a pornit. Stuve a rămas cu gura căscată. Nu-și dăduse seama de adevăratul motiv. I-am arătat sacoșa. Apoi a început cea mai curioasă experimentare la care am participat vreodată. Am scos pe rînd obiectele din sacoșă și le-am pus pe coridor, închizînd ușa. La ce crezi că reacționa calculatorul ?

— Habar nu am, fiindcă nu știa ce conținea sacoșa lui Hector, i-am răspuns eu, necăjit că nu mai puteam ghici.

— La asta.

Și își însoți răspunsul cu scoaterea din buzunar a unei brățări.

— Brățara mea, am exclamat eu mirat de ce vedeam.

— Ei, a ta, ... a lui Hector. Doar o purta zilnic. I-am remarcat de mult forma curioasă.

Brățara, de culoarea platinei, era un tor cu adînciturl ca niște calote sferice. Avea o balama plasată discret în zona de contact cu pielea încheieturii mîinii și era întreruptă pentru a putea fi purtată de oricine, indiferent de grosimea brațului. Fusese a mea. I-o dăruisem lui Hector de ziua lui. Cînd fusesem salvat de nava *Star*, o aveam pe mînă. Mă mira că Grant nu și-o mai amintea.

— A fost a mea, am încercat să fiu mai exact. I-am făcut-o cadou lui Hector de ziua lui.

— A ta sau a lui Hector, nu contează. Nu asta contează.

Grant era agitat.

— Dar ce contează ? l-am întrebat.

— De unde o ai ? Asta vreau să aflu. Pentru asta te-am vizitat.

— Nu știu. Am avut-o la mînă cînd m-am trezit pe *Star*.

Grant căzu pe gînduri. Expediţia *Star* fusese ultima la care participase în calitate de comandor. Şi nu-i plăcea să-şi aducă aminte de asta.

— Lucrurile se complică.

— Nu mai înţeleg nimic !

— Crezi că eu înţeleg ? Crezi că Stuve înţelege ceva ?

— Că nu înţelege Stuve nu-mi pasă, am spus nervos. Dar tu, tatăl meu, cum de ai ajuns la concluzia că lucrurile se complică, dacă nu înţelegi nimic ? Cine nu înţelege, nu poate să tragă nici concluzii.

— Uşurel, mînzule, uşurel, a zîmbit Grant la brusca mea enervare. Am de gînd să-ţi spun tot ce ştiu.

— Spune !

Grant şi-a frecat din nou fruntea cu două degete. Era ticul lui nervos atunci cînd se afla în încurcătură. Nu înţelegeam ce legătură avea brăţara mea cu ezitările colonelului. Îmi pierdusem răbdarea.

— Brăţara este confecţionată dintr-un aliaj special. În Galaxia noastră nu s-a produs aşa ceva.

Am rămas perplex.

— Incredibil ! Poate n-aţi studiat destul.

— Am folosit calculatorul de la Centrul de Studiu al Metalelor. Ne-a indicat o dozare nemaiîntîlnită a elementelor componente. A...

— Aşa o fi, am intervenit eu. Dar ce legătură poate să aibă un astfel de aliaj special cu calculatorul lui Stuve?

— Asta reprezintă numai jumătate din întrebare, fiule. Cealaltă jumătate este : „Ce legătură este între brăţara ta şi quasarul Cd-101 ?". Fiindcă brăţara reacţionează curios atunci cînd antena Centrului de Supraveghere Astronautică este orientată către acest miraculos sau misterios Cd-101.

— Brăţara reacţionează ? am întrebat uimit.

— Aşa se pare. Cînd antena era orientată spre Cd-101 şi conectată la calculatorul lui Stuve, acesta începea imediat să-şi ruleze banda de iniţializare a sistemului. Cînd deconectam antena de calculator, dar o lăsam orientată către Cd-101, nu se mai rula banda. Cînd scoteam brăţara din cameră, puteam să cuplăm antena. Calculatorul rămînea inert, făcîndu-şi datoria cerută de programul lui Stuve.

— Adică, am sintetizat eu, între antenă, calculator şi brăţară este o interacţiune.

— Mai precis între Cd-101, calculator şi brăţară, antena fiind doar un intermediar între Cd-101 şi calculator.

Am tăcut amîndoi. Brăţara găsită pe mîna unui copil salvat se comporta bizar abia după zece ani. Pînă atunci fusese o podoabă oarecare, utilă doar fiindcă erau gravate pe ea grupa sanguină şi indicele Spaar de imunitate. Stai! mi-am zis. Aici este ceva neclar !

— Tată, nu crezi că povestea cu aliajul special este o greşeală ?

— Ce te face să insişti în ideea asta ? m-a întrebat răbdător colonelul.

— Păi, uite ! Pe brăţară sînt gravate grupa mea sanguină, aceeaşi cu a lui Hector, şi indicele meu de imunitate. Hector nu a mai catadicsit să-şi graveze indicele lui. După cîte ştiu, obiceiul acesta se practică numai pe Terra şi numai pentru oameni.

Grant era uluit. Observaţia făcută de mine îl derutase. Într-adevăr ! Numai pămîntenii aveau nevoie de grupa sanguină şi de indicele de imunitate Spaar.

— Zici că o aveai pe mînă cînd te-ai trezit pe *Star* ?

— Da !

— Puştiule ! Dacă mă faci să umblu degeaba prin arhive, să-mi pierd vremea de pomană, n-o să-ţi fie bine !

— Eu nu te pun să mă verifici. Tu eşti cel care nu mă crezi, aşa că-ţi faci singur de lucru.

Efectiv îmi sărise ţandăra. Adică, ce ! Eu sînt de neluat în seamă ? Ce spun eu trebuie verificat şi abia atunci are greutate ? Ce dacă am fost amneziic de două ori ?! Nu mi s-a întîmplat pînă acum să amestec amintirile.

Fîţîiala colonelului prin cameră continua, parcă mai rapid decît de obicei. Mă uitam la el şi mă gîndeam ce-l determinase oare să dea atîta importanţă brăţării şi interacţiunii ei cu calculatorul lui Stuve. Era ceva destul de serios dacă el, Grant, mă pisa în halul ăsta cînd ştia că e bine să fiu lăsat mai domol o perioadă. Amnezia recidivată şi camera albă solicită puternic orice sistem nervos. Nici al meu nu era de oţel.

— Am plecat, m-a anunţat Grant. Dacă ai nevoie de ceva, să-mi spui.

— Sper să n-am.

— Să te faci bine, mi-a urat colonelul.

Am rămas singur. Mă uitam la pereţi, fără să pot reţine discuţia cu Grant. Două lucruri îmi dominau gîndurile : moartea lui Hector şi brăţara.

Mă simţeam, în mod ciudat, implicat în povestea lui Hector din cauza brăţării. Furtul caseţelor nu putea să aibă o legătură serioasă cu brăţara. Cred că se suprapuneau, într-un moment nefericit, două poveşti distincte, legate între ele doar prin persoana lui Hector.

Am simţit deodată nevoia să vorbesc cu cineva. Să-mi limpezesc gîndurile schimbînd mediul şi subiectul. Eram de prea multă vreme în „priză" cu Hector, cu Gatt, cu Bingsley, cu Grant, cu toată nebunia asta care mă întorsese pe dos.

Unde să mă duc ? Mae, deşi ştia că trecusem cu bine testul suprem al camerei albe şi că nu fusesem ucigaşul lui Hector, nu voia să mă mai vadă. Zicea că între timp înţelesese că de fapt fusese prietenă cu mine numai ca să se vadă cu Hector, să fie în preajma lui. După crimă descoperise, adică, dragostea ei pentru Hector, purtată în subconştient. Dacă mă gîndesc bine, îşi ascunsese cu mult talent dragostea asta, fiindcă nici eu, şi nici Hector nu ne dăduserăm seama de existenţa ei. Ba eu chiar fusesem convins de iubirea curată pe care mi-o purta frumoasa Mae. Bingsley a strîmbat rău din nas cînd a auzit de ruptura dintre mine şi ea. Mae putea să fie, în tratamentul meu, un „medicament" de preţ. Cînd a auzit cum îmi spune în faţă că nu vrea să mă mai vadă, că sînt un ucigaş, că ea nu crede nimic din testul camerei albe, în schimb crede ce a văzut cu ochii ei etc. etc..., Bingsley m-a mai ţinut încă două zile sub observaţie în clinică.

M-am ridicat din pat, am făcut repede un duş, de parcă întîrziam la o întîlnire importantă, m-am echipat la fel de repede şi am ieşit.

CAPITOLUL 4

Afară soarele strălucea pe cerul senin, oamenii se plimbau, totul era firesc. Simţeam că mă aflam într-un loc familiar, cu legi clare şi precise, unde ordinea şi calmul nu puteau fi schimbate nici de dosarele lui Gatt, nici de mofturile lui Mae, nici de îngrijorarea colonelului, de nimeni şi de nimic. Oamenii se plimbau, copacii şi casele erau la locul lor, soarele le inunda cu lumină odihna.

Hai să-mi ofer o băutură, mi-am zis, hotărît să mai schimb atmosfera și, o dată cu ea, gîndurile.

Pe strada mea, lîngă parcul central, se afla un băruleț automat, unde obișnuiam să fac o mică haltă cînd veneam de la serviciu.

Băruleţul arăta atît de primitor, încît senzaţia de liniște s-a instalat parcă definitiv în sufletul meu chinuit. Am luat în mînă lista cu băuturi, m-am așezat la o masă mai retrasă și mi-a făcut mare plăcere să aud vocea robotului, alertat de traductorii de sesizare a greutăţii montaţi sub scaunul meu.

— Cu ce vă putem servi ?

— S.M.-3, am răspuns prompt, hotărît să nu pierd vremea.

Masa și-a glisat tăblia și, din adîncuri parcă, a scos o sticlă cu o băutură de culoare verde și un pahar de metal.

— Doriţi să fiţi servit ? m-a întrebat cu o voce caldă robotul, sesizînd că nu fac nici un gest ca să-mi torn în pahar.

De ce nu ?, m-am gîndit, prinzînd din zbor sugestia robotului.

— Doresc, i-am răspuns.

Lipsisem deci destul de mult din cartier. În băruleţul meu nu se obișnuia să fii servit, fiindcă dotarea permitea autoservirea. Dacă introdusesera și servire înseamnă că intervenise ceva nou...

Gîndurile mi-au fost întrerupte de clipocitul băuturii în pahar. Sticla era ţinută de niște degete lungi, fine, legate printr-o mînă, un braţ și un antebraţ de un bust... Constatările mele anatomice au fost curmate cînd am ajuns la ochi. Erau prea mari ca să fie de pe Pămînt.

— Vă rog să serviţi ! au îngînat ochii cei mari.

Am băut, convins că alcoolul va dizolva o parte din stinghereala care-mi oprea limba să-și facă datoria. Ca să nu risc o bîlbîială, le-am arătat ochilor scaunul liber. Conversaţia intra în preţul băuturii.

Frîngîndu-se parcă de mijloc, lujerul cu ochi mari din faţa mea s-a așezat ascultător pe scaun. Deschisesem gura ca să arăt cît sînt de inteligent, dar robotul de servire, sensibil și el la frumusețea așezată pe scaun, a întrebat suav :

— Cu ce vă putem servi ?

— Cu un parah, au răspuns ochii.

Tăblia mesei a glisat și, din aceleași adîncuri, care scoseseră mai înainte la iveală sticla și paharul meu, a apărut un alt pahar, identic cu primul.

M-am uitat la lujerul cu ochi. Zîmbea. Cred că rămăseșem cu gura deschisă, din momentul în care fusesem întrerupt de robot. Am închis-o, după care, în sfîrșit, am emis :

— Ce-i aia parah ?

Deschideam conversația într-un stil propriu copiilor de 3 ani, la care orice dialog conține întrebarea „ce-i aia" în cantități apreciabile.

— Am vrut să spun pahar, dar sînt numai de o lună pe Pămînt și mai amestec literele.

— Aha..., aha... ! Ce puteam să spun mai inteligent decît „aha... aha" ? Mi-am scuturat capul ca să înlătur timiditatea și am atacat :

— Altă meserie n-ai ?

Ochii mari mă priviră parcă mustrător.

— Mă cheamă Alana.

— Te rog să mă ierți. Am avut două luni de coșmar. Mi-am omorît un prieten. M-a părăsit iubita. Era să ajung pe Nicrom.

— Ce înseamnă Nicrom ?

— O planetă de la marginea Galaxiei, cu cele mai mari mine de nichel și crom.

— Și ce-i rău dacă ajungi pe Nicrom ?

— E o planetă de reeducare. Roboții nu fac față cîmpurilor magnetice ale planetei. Nici navele galactice nu pot coborî pe ea. Așa că s-a construit un laborator spațial, în afara acestor teribile cîmpuri magnetice, de unde se coboară pe planetă și unde se aduc containerele cu metale gata prelucrate metalurgic. Pe planetă lucrează numai oameni. Ei nu se dereglează ca roboții. După o lună de adaptare, devin chiar eficienți.

— Planetă de reeducare ?

— De fapt, o închisoare pe viață. Pe Nicrom poți ajunge, dar de acolo nu mai poți pleca.

— Dar containerele ?

— Ce containere ?

— Cele cu metale gata prelucrate. Ele cum ajung de pe planetă la *Spacelab* ?

— Prin tunele magnetice. Se folosește interacțiunea cîmpului gravitațional cu un ecran magnetic superdens. Oricum, containerele rezistă la procesul de ieșire din cîmp,

oamenii nu, din cauza accelerațiilor imense. Deci calea urmată de metalele extrase pe traseul planetă-laborator spațial este interzisă oamenilor. Aceștia pot numai să coboare pe planetă. Atît și nimic mai mult. Nicrom este materializarea drumului fără întoarcere.

— E moartea ? s-au înfiorat ochii mari, numiți Alana.

— Da, e un fel de primă moarte. A doua e cea reală, după ani și ani de muncă grea, istovitoare.

— Ce trist ! a oftat Alana.

— Dacă ai ști ce oameni sînt trimiși pe Nicrom, nu i-ai mai compătimi.

Alana a lăsat ochii în jos.

— De unde vii ?

— Sînt de pe Sirius.

— Și cu ce treabă pe la noi ?

— Îmi dau doctoratul la Centrul de Fizică Aplicată. Acum fac practică aici, pentru perfecționarea limbii. Noi, cei de pe Sirius, vorbim mai greu limba voastră. Pe mine m-au trimis rapid pe Pămînt și n-am avut vreme să urmez acasă un curs intensiv.

— Și în ce îți dai doctoratul ?

— În pictura secolului XX.

— Frumos subiect.

— Cum te cheamă ? s-a auzit vocea fetei.

— Poe. Locotenent expert la Centrul de Supraveghere Astronautică. Acum în concediu medical.

— Mie nu mi-e frică de tine, au scînteiat ochii albaștri de dincolo de masă.

Am rămas stupefiat. N-am inspirat niciodată teamă.

— De ce să-ți fie frică de mine ?

— Fiindcă ești o fiară care și-a omorît prietenul și abia a scăpat de închisoarea numită Nicrom.

Alana a spus toate astea dintr-o suflare. Parcă luîndu-și inima în dinți. Ce prostie din partea mea ! Îi spusesem, trunchiat, prin ce trecusem în ultima vreme, crezînd că dacă mie lucrurile îmi sînt clare, așa trebuie să-i fie și ei.

— Dacă trebuia să ajung pe Nicrom eram acolo, nu la bar, stînd de vorbă cu o fată frumoasă, i-am aruncat eu primul compliment.

— De ce ți-ai omorît prietenul ?

— Nu l-am omorît. Am asistat numai la moartea lui, fără să pot face nimic ca să-l salvez. M-au bănuit de crimă,

dar acum totul s-a lămurit. Sînt tot atît de nevinovat, ca și iubitul tău de pe Sirius.

— N-am nici un iubit pe Sirius, a răspuns mirată Alana. Cine ți-a spus că aș avea un iubit acolo ?

— Nimeni. Am presupus doar, ca să te trag de limbă.

— Și de ce te-ar interesa ?

— Mi-ar fi părut rău să ai unul.

— Ce să fac cu el ? Să mă părăsească, ca pe tine iubita ?

— Măi, să fie ! Nu uiți nimic din ce-ți spun și mă mai și tragi de limbă.

— Am profesor bun.

Ne-am zîmbit. Gheața se spărsese, sloiurile erau departe la vale și începuse să susure o apă limpede și albastră ca ochii Alanei.

— Dacă crezi că merit, hai să ne vedem după-amiază. Ți-aș povesti viața mea zbuciumată, eșecul meu sentimental, ți-aș face și puțină curte... bineînțeles numai ca să-ți perfecționezi cît mai bine exprimarea.

— După-amiază nu pot. Am curs de limbă la Centrul de Fizică Aplicată. Scap abia pe la ora 20.

— Ne-am înțeles ! La ora 20 te aștept acolo. Cinăm împreună.

Alana s-a ridicat de pe scaun și m-a privit scurt.

— Încă n-am acceptat invitația.

S-a întors brusc și m-a lăsat cu o mînă întinsă și cu gura deschisă, gata să spun că o rog foarte mult, că plăcerea este de partea mea, că sînt un tip civilizat cu un indice educativ 83 și că nu vom face altceva decît să mîncăm și să vorbim, pentru că limba noastră, a pămîntenilor, este foarte grea pentru cei de pe Sirius.

N-am apucat să mai zic nimic. Întîlnisem și eu fata care să mă lase cu gura căscată ! Chiar de două ori, în mai puțin de o oră. Mi-am bătut codul contului personal pe tastatura mesei, m-am ridicat și am ieșit pe stradă. Mă simțeam alt om. La ora 20 trebuia să o întîlnesc pe Alana.

Mergînd către casă, am recapitulat de cîteva ori dialogul nostru și nu m-am văzut deloc inteligent sau cuceritor. Auzi ! Să-i vorbesc de Nicrom, de închisoare și de moarte. Straniu mijloc de a cuceri o fată. Numai Bingsley era de vină, cu tranchilizantele lui. Cum să fiu în formă, dacă iau pilule cu pumnul ? Cică, pentru restabilire și revitalizare funcțională. Aiureli ! Mă sedează de frica unei depre-

sii în toiul căreia să nu-mi pun capăt zilelor. N-am avut niciodată intenţia asta, dar acum, fără tranchilizantele lui Bingsley, cred că-mi administram cîteva palme. Aşa, cu ele în stomac, continuam să mă îndrept liniştit către casă.

Am intrat fluierînd. Casa era înfoarsă pe dos. Răscolită în mare viteză, fără grija de a ascunde că se umblase prin lucruri. Ce naiba să găsească la mine ?

— Alo ! Grant ? Poe la telefon. Ia-l pe Gatt şi veniţi pînă la mine. Să-şi aducă şi trusa cu infraroşii şi ultraviolete. Are de lucru.

— Ai păţit ceva ? am auzit vocea colonelului, parcă puţin îngrijorată.

— Nimic, sînt bine. Dar am să cer o primă ca să-mi aranjez din nou interiorul.

— Vin imediat.

După declicul telefonului direct, pe care musafirii mei nepoftiţi nu apucaseră să-l distrugă, m-am aşezat într-un fotoliu, ca să nu încurc urmele, şi am început să-mi fac inventarul. Tot ce aveam zăcea pe podele şi pe pat. Nu erau nici multe, nici puţine, dar arătau destul de jalnic. Videotelefonul zăcea în mijlocul camerei, făcut ţăndări. Televizorul trona pe canapeaua verde, cu ecranul găurit.

În uşă şi-a făcut apariţia Gatt. Avea o poziţie clasică de apărare, iar mîna strecurată în buzunarul umflat al hainei arăta că maiorul se aşteptase la mult mai rău.

Gatt, urmat de Grant şi de un tip cu o valiză măricică au intrat în încăpere, vădit impresionaţi de harababura ce domnea peste tot.

— N-am pus mîna pe nimic. N-am mişcat nimic. De cînd v-am telefonat stau în fotoliu şi aştept.

— Armă ai ? m-a întrebat Grant.

— Nu.

— Cam imprudent tînărul, a remarcat tipul cu valiza.

— Hai, la treabă, i-a retezat Gatt vorba. Apoi s-a întors către mine şi m-a întrebat :

— Cît ai lipsit de acasă ?

— Cam o oră. Poate ceva mai mult.

— Ai remarcat pe afară ceva deosebit ?

— Soare şi linişte, nimic suspect.

— Îţi arde de glume, s-a repezit Gatt, care ştia, de la prima noastră întîlnire, că nu-l simpatizez.

— Am spus adevărul şi numai adevărul, am continuat pe acelaşi ton.

— Poe, fii amabil și colaborează cu maiorul, s-a simțit dator să intervină Grant.

— Asta și fac, doar că nu plîng, nu-mi smulg părul din cap și nu strig după ajutor. Mă credeți chiar atît de prost încît să nu-mi dau seama de seriozitatea situației ?

— Bine, Poe. Deci n-ai remarcat nimic.

— Absolut. Dar există supravegherea de cartier și poate videocaseta ne va aduce lămuriri.

— Le-am telefonat din mașină. Trebuie să sosească.

— Nu-ți scapă nimic, Gatt. Ești eficient, nu glumă !

— Numai simpatic nu sînt. În rest...

— Videotelefonul meu arată destul de rău. Nu cred c-o să vedem ceva de pe videocaseta care va sosi.

— Nibb are în valiza lui și un magnetoscop portabil.

Gatt era dotat într-adevăr cu tot ce-i trebuia unui as al contrainformațiilor. Mă agasa că nu reușeam să scap de el. La anchetă Gatt, în poveștile lui Grant — iar Gatt, la mine acasă, tot Gatt. Gatt peste tot. Mă bătea gîndul că eu, bietul Poe, eram un dosar nerezolvat pe masa maiorului și că n-o să am liniște decît atunci cînd îl va preda la arhivă.

A apărut un polițist. Avea sub haină o umflătură evidentă, care era de fapt un dezintegrator de mare putere. Vai de pielea hoților dacă aveau neșansa să se întîlnească cu el și refuzau să fie ascultători.

Gatt și-a scos legitimația, polițistul a verificat-o, după care a înmînat maiorului o videocasetă.

— Rămîi pe aproape, i-a sugerat Gatt.

Nibb a meșterit ceva la valiza lui și pe un ecran a apărut intrarea vilei. În dreapta sus dansau secundele unui ceas cu cuarț. Videocaseta se referea la perioada cînd lipsisem de acasă. M-am și văzut ieșind din casă, cu mîinile în buzunarele pantalonilor și cu un pas leneș, de pierdevară: Bine-i în concediu ! În rest, în afară de vecinul de la etaj, Carlson, nimeni nu intrase în vilă. Eșec total, efort inutil. M-am ridicat de pe scaunul pe care stătusem și am început să mă plimb prin cameră. Gatt reluase vizionarea, cu încăpățînarea unui buldog. Plicticoasă meserie ! Nu-i plăcut să depinzi de amănunte.

— Nibb ! s-a auzit vocea lui Gatt. Fă un test de infraroșii ferestrelor. Cele opuse intrării. De fapt, ai văzut și singur că cele din zona de telesupraveghere n-au fost utilizate. La treabă, Nibb, la treabă !

M-am uitat la ceas. Mai aveam cîteva ore pînă la încercarea de a o revedea pe Alana. Gîndul ăsta m-a înviorat, făcîndu-mă să fiu interesat în terminarea cercetărilor.

— Gatt, l-am interpelat eu pe maior, pot să-mi aşez lucrurile la locul lor ?

Maiorul s-a uitat la Nibb. Acesta a dat afirmativ din cap. Fotografiase şi filmase totul. Cercetase tot ce era de cercetat. Se părea că nu erau amprente. De altfel, hoţii nu mai lăsau de mult urme aşa-numite clasice.

Am început să umplu dulapurile cu ce scăpase de furia vizitatorilor misterioşi. Am făcut un balot cu ce nu se putea folosi şi l-am pus la uşă. Am privit camera. În ansamblu, devenise iar civilizată. Dacă reparam videotelefonul şi-mi cumpăram un nou televizor, puteam să uit că fusesem vizitat. Oare de cine şi de ce ? Aveam o viaţă liniştită, dedicată exclusiv muncii de cercetare, prieteniei cu Grant şi cu Hector, iubirii cu Mae. Un fulger mi-a trecut prin minte.

— Gatt ! Dacă au venit după casetele magnetice sustrase de Hector ?

— La peste două luni de la infracţiune ? Nu prea ţine ipoteza.

— Cît timp ai stat la clinică, puteau să percheziţioneze de o sută de ori, a intervenit Grant.

— Pe aici s-a intrat, s-a auzit glasul lui Nibb.

Nibb a apărut cu nişte ochelari cu infraroşii care-l făceau să semene cu o broască cu păr pe cap.

— Cîţi au fost ? a întrebat Gatt.

— Unul. Am văzut un singur tip de urme. Cred că numărul 29. Purta mănuşi cu un singur deget. Îmi iau aparatul de filmat în infraroşu şi fixez totul ca lumea.

Hoţul intrase prin tubulatura instalaţiei de aer condiţionat, care avea o priză de aer proaspăt în curtea din spate.

— Gatt ! Poţi să pui discret o cameră TV care să supravegheze priza de aer ?

— Am să aranjez supravegherea totală a casei. Numai necazuri am în locul ăsta blestemat, a spus cu năduf maiorul.

— Ce necazuri, Gatt dragă ? l-am întrebat zîmbind. Nu crezi că cel mai îndreptăţit să se văicărească sînt eu? Doar mie mi-au înjumătăţit garderoba, mi-au stricat videotelefonul şi mi-au spart televizorul.

În începere s-a lăsat tăcerea. Nibb cotrobăia prin mărunțaiele casei, făcîndu-și meseria. Noi n-aveam ceva mai bun de făcut decît să gîndim, operație care, de cînd există ea, se face în tăcere.

— Percheziția din casa lui Poe nu face, cred eu, decît să redeschidă cazul Hector. Ne-am ocupat mai mult să dovedim vinovăția sau nevinovăția lui Poe, decît să analizăm motivele adevărate ale sustragerii casetelor.

Cel care ținuse acest lung discurs fusese Grant. Mie mi s-a părut logică propunerea lui. Normal ! Decît să se fi ocupat de mine, mai bine s-ar fi ocupat de Hector. De cînd lumea, mortul e de vină. Deci, hai să facem din bietul Hector un superspion mascat. Pfui !

Propunerea colonelului a trezit doar reacții interioare. Nici eu și nici Gatt nu ne-am obosit să aprobăm sau să infirmăm ideea.

Între timp, Nibb își strîngea aparatele. Se uita pe furiș la Gatt, așteptînd noi ordine. Dar maiorul fixa cu încăpățînare un punct de pe covor și nu zicea nimic. Cam încuiat, Gatt ăsta !

— Mergem, a spus în cele din urmă Gatt.

— Ți-am adus brățara, mi-a spus colonelul, întinzîndu-mi obiectul care le dăduse atîta bătaie de cap.

— Nu mai este o curiozitate științifică ?

— Prostii ! Se dereglase calculatorul lui Stuve.

— Bine, dar orientarea antenei, povestea cu teoria lui Stuve ?

— Teoria lui Stuve există și e corectă. Orientarea antenei către Cd-101 realiza, mecanic, un contact defectuos care provoca acea reacție ciudată a calculatorului.

— Ce întîmplare ! Și eu care așteptam cu sufletul la gură continuarea poveștii cu brățara și calculatorul.

În timp ce-mi puncam la mînă brățara, mă uitam la maior, la colonel și la Nibb. Plecau fără nici un rezultat concret de la o anchetă „pe teren".

Mi-am luat rămas bun de la cei trei, cu bucurie. Mă părăscau în timp util ca să nu-mi strice întîlnirea cu Alana. Bingsley ordonase să stau cuminte, să mă fac mai „casnic", să evit emoțiile și alte chestii de-astea. Iar eu... Vin acasă și constat că mi-am minimalizat importanța socială, din moment ce unii țin să mă viziteze chiar împotriva dorinței mele. Cercetări, agitație, ipoteze... E clar ! Soarta îmi oferea, în ultimul timp, numai situații pe care cei din jur le dezaprobau.

Mi-am ales îndelung o toaletă decentă. Doream să arăt bine. Sub duș, neavînd altceva de făcut, m-am gîndit la cele petrecute. Prin minte mi se învîrtea așa... un gînd prostesc, cum că cele ce mi se întîmplau erau regizate. Și că, peste puțin timp, urma să mă încadrez într-o altă scenă : „întîlnirea", urmărit cu atenție din afară, de ochi necunoscuți. Sînt bolnav ! Bolnav psihic ! Și dacă nu mă smulg din priza obsesiilor cît mai repede cu putință, doctorul Bingsley va avea iar de lucru. N-am fost niciodată ipohondru, dar uite, acum, în această convalescență postamnezică, sînt pe cale să devin. Am dat drumul cu ciudă la apa rece, apoi la apa caldă, pînă m-am liniștit.

Pe stradă, agitația de seară a orașului mi-a limpezit gîndurile, concentrate din ce în ce mai intens spre întîlnirea cu Alana. Venea sau nu venea ? Mi-am alungat varianta neplăcută din minte, meditînd la ce-o să-i spun. Asta îmi crea o stare plăcută. La prima noastră întîlnire fusesem cam împleticit, fără reacții, un tip obscur. Și doar aveam indicele de inteligență 194.

De pe banca pe care mă instalasem vedeam foarte clar ieșirea rezervată cursanților de la Centrul de Fizică Aplicată. Era 20,02. Concentrarea devenise maximă. Primii cursanți își făcuseră deja apariția la ieșire. Erau grăbiții, cei cu o seară organizată mai îngrămădit, alergători în cursa timpului. Alana nu avea de ce să fie printre ei. Ea era de pe Sirius, nu avea cunoscuți prea mulți, ba cred că se și adapta greu vieții de pe Pămînt. Prezența mea la ieșire era un motiv în plus ca să apară o dată cu ultimele grupuri. Toate fetele se lasă așteptate, făcînd din asta, de mii de ani, un test de fiabilitate a iubirii. Uite ce-mi trece prin cap... test de fiabilitate... prostii !

Gîndurile mi se succedau tot mai rapid, în proporție directă cu cei care părăseau clădirea. Apoi s-au oprit ca lovite de un zid. Nu mai ieșea nimeni. Și Alana ? Iar emoții !

Portarul, care-mi indicase puțin mai înainte ieșirea cu pricina, m-a privit impasibil, deși sînt convins că aveam o „față" furioasă.

— Cursanții de la „limbaje" au terminat ? l-am întrebat cu o voce intenționat metalizată.

— La universitatea serală nu mai este nimeni... De la nici un curs, a adăugat el repede.

Am dat din cap, scurt, și, tot scurt, m-am întors îndreptîndu-mă către ieșire. Văzusem pe peretele cabinei porta-

rului beculețele albastre ale sistemelor de alarmă. Toate erau aprinse, deci în clădire nu mai era niméni. M-am îndreptat spre banca mea, vechiul post de observație, și m-am trîntit cu năduf.

— Mai încet ! Astea-s maniere ?

Parcă m-a curentat. Păi, asta era Alana !

— Alana !

După ce i-am spus numele, cu fața radiind mai ceva decît soarele, am rămas să o privesc cum stătea la capătul celălalt al băncii, luminînd cu ochii ei mari și albaștri.

— De unde ai apărut ?

— Din parc.

— Dar cursul ?

— S-a terminat la 19,30.

— Și... Emoția m-a gîtuit. Mă așteptase ! „Ei, Poe, ce zici ? Îți fac rău emoțiile ?..." „Toate, doctore Bingsley, în afară de asta, care-i ca un medicament...".

— Accept să cinăm împreună, deși nu m-ai întrebat dacă sînt de acord.

— Cum ? Dar azi, la bar, am spus doar că... ?

— Suna a ceva gata hotărît. Dar numai de tine, fiindcă pe mine nu m-ai întrebat ce părere am.

— Te-am întrebat mult mai înainte să pomenesc de cină.

— Cînd ? făcu oarecum derutată Alana.

— Cînd te-am tras de limbă dacă ai sau nu un iubit pe Sirius.

— Subtilă întrebare !

— Cînd nu stau cu gura căscată sînt un tip inteligent.

CAPITOLUL 5

Restaurantul era la nivelul trei al clădirii. Un lift lent, cu garderobă în fiecare cabină, ne-a urcat pînă acolo. Am ales o masă retrasă, obicei de care au fost învinuite toate perechile de vîrsta noastră, în toate timpurile, și am comandat un cocteil Sirius. M-am lansat în povestea vieții mele. Mai ales a ultimei perioade. Apoi, cred că a intervenit nenorocirea. În afară de cele două pahare cu o băutură rubinie, nu mi-am mai adus aminte de seara, de prima

seară petrecută cu Alana. Mi-am revenit acasă, așezat în același fotoliu ca atunci cînd îi așteptasem pe Grant și pe Gatt. Alana stătea pe un alt fotoliu și se uita la mine îngrijorată. Privirea ei mă răsplătea pentru toate suferințele de pînă atunci. Alana era îngrijorată cu sufletul, nu cu mintea. Asta mi-a creat bună dispoziție.

— Să nu-mi spui că m-am ametit dintr-un cocteil Sirius, că nu te cred, am glumit eu.

Alana a răsuflat ușurată.

— Ți-ai revenit ?

— Din ce ?

— Păi, ai cam fost plecat de pe Pămînt.

— Cum adică ?

— Am băut și, brusc, ai început să povestești ceva despre un bătrîn, Io, tatăl tău, care urmează să moară.

— Care Io ?

— Nu știu. Dar la un moment dat n-ai mai fost coerent și, speriată, te-am adus acasă. Ești bolnav, Poe ?

Îngrijorarea din vocea fetei m-a înduioșat.

— Ți-am spus azi-dimineață că am fost două luni amnezic...

— Nu mi-ai spus.

— Așa este ! Sînt amnezic de gradul doi. Așa spune doctorul Bingsley. Fiindcă am mai fost amnezic la 10 ani, cînd m-au găsit pe un asteroid din Constelația Crabului. Asta a fost prima dată. Apoi, în urmă cu două luni, am fost a doua oară amnezic. Mi-am revenit abia acum o săptămînă.

— Poate era mai bine să stai în pat decît să mă inviți la cină.

— Nu, nici vorbă !

— Mă simt vinovată. Puteai să mă atenționezi că-ți dăunează emoțiile. Dacă știam, renunțam la surpriza întîlnirii.

— Alana, lasă remușcările! Am avut azi emoții mai puternice

I-am povestit secvențe din întîmplările petrecute între întrevederile noastre. M-a ascultat cuminte și foarte concentrată. Cînd am terminat, m-a întrebat :

— Nu crezi că ar fi bine să-l vezi pe doctorul Bingsley ?

— Ba da. Am să merg mîine la clinică. Te grăbești?

— Nu, de ce ?

— Spune-mi cît mai amănunțit ce-am făcut la restaurant.

— Ai stat cu paharul în mînă, parcă pregătindu-te să-l bei și ai povestit. Erai ca în transă

— Nu-mi aduc aminte nimic.

— Nu se poate ! Doar s-a petrecut acum o jumătate de oră.

— Nimic, Alana. Pentru mine, ultimul lucru real au fost paharele. Apoi tu, stînd în fotoliu și privindu-mă.

— După ce ai terminat povestea, nu s-a mai putut vorbi cu tine, în schimb ai executat foarte docil comenzile mele.

— Ca un robot ?

— Oricum, unul simpatic... :

După ce a spus asta, Alana a roșit puțin și a lăsat ochii în pămînt. Era prima drăgălășenie care-i scăpa la adresa mea.

— Povestește-mi ce-am spus, am schimbat eu vorba ca s-o ajut să depășească clipa de stinghereală.

: : : : : : : : : : : : .

Dimineață, imediat ce m-am trezit, am început să rememorez faptele serii. Totul era clar, inclusiv sărutul timid pe care i-l dădusem Alanei cînd o condusesem acasă. După atîtea necazuri, uite și o bucurie.

Am plecat de acasă și am ciugulit ceva la bărulețul meu. Alana nu era de serviciu decît o zi pe săptămînă, dar localul îmi plăcea fiindcă îmi evoca prima noastră întîlnire. Apoi m-am dus la doctorul Bingsley.

În clinică, apariția mea a produs o oarecare senzație. De unde pînă nu de mult fusesem un amnezic-criminal, acum eram simpaticul Poe, cel care scăpase de condamnare trecînd prin testul camerei albe. Eram ca o vedetă.

Doctorul Bingsley m-a luat în primire și a început să-mi monteze tot felul de traductori pe toate părțile capului. Erau atît de reci că-mi venea să strănut. Doctorul nu mă băga prea mult în seamă, așa că îmi contemplam singur „pielea de găină" de pe brațe. Controlul era, evident, de rutină. Ajunsesem să știu ce gesturi va face doctorul, ce traductor îmi va pune. Acum urma invariabilul :

— Ești ca un taur.

— Tauri așa, mai scrîntiți, există, doctore ?

— Cum adică, mai scrîntiţi ? ! m-a îngînat Bingsley, parcă vrînd să cîştige timp.

— Adică aşa, mai într-o ureche..., am precizat eu în timp ce-mi trăgeam bluza pe cap.

— Ce-ţi veni, Poe ?

— Nu-mi veni nimic, l-am îngînat şi eu pe doctor. Cred că scrînteala mea este de un fel mai special.

— Ce mă tot pisezi cu scrînteala ? Nu auzi că eşti ca un taur ?

— Dă-mi voie să am altă părere, i-am spus şi m-am aşezat pe un fotoliu.

Bingsley a devenit mai circumspect. Probabil că pe faţa mea se citea ceva mai deosebit, căci s-a instalat şi el în fotoliul din spatele biroului şi m-a privit răbdător.

— Ce-ai zice, doctore, de un tînăr care arde de nerăbdare să se întîlnească cu o fată frumoasă, o întîlneşte, o invită la un restaurant şi acolo, în loc să-i facă curte, adică să se poarte normal, cade în transă şi-i povesteşte nişte ciudăţenii cu un bătrîn care moare fără să-şi fi văzut fiul, deşi ţine foarte mult la asta ?

— Tu eşti tînărul ăla ? m-a întrebat Bingsley.

— Eu.

— Şi despre ce fel de transă este vorba ?

— Una anormală, bineînţeles. Cum adică, ce fel de transă ? Fata zice că stăteam la masă cu paharul în mînă şi povesteam uitîndu-mă într-un punct fix. M-a lăsat să-mi termin povestea şi m-a dus acasă. Am fost foarte docil. Acasă mi-am revenit.

— Ţi-aduci aminte ce-ai povestit ?

— Nu...

— Atunci, povestea cu bătrînul ?

— Mi-a relatat-o fata. Cît a putut de amănunţit, la rugămintea mea.

— Nu-ţi aduci aminte nimic ?

— Nimic. *Tabula rasa.*

— Măi, să fie ! făcu doctorul, frecîndu-şi cu mîinile lui mari părul capului.

Am tăcut amîndoi. Îmi dădeam tot mai mult seama că ceva nu era în regulă. M-a fulgerat iar gîndul că trăiesc după un scenariu prestabilit, gînd ce-mi mai trecuse prin minte atunci cînd Gatt, Grant şi Nibb plecaseră de la mine fără să obţină vreun indiciu clar privind originea vizitatorilor mei. Parcă şi Bingsley făcea parte din scenariu.

— Poe dragă, n-am ce să-ţi spun. Testele tale neurovegetative şi neuropsihice sînt perfecte. Nu ai întreruperi de memorie. Fluxul nervos are parametri cu valori către limita optimă. Ce-mi povesteşti tu nu are nici un suport biologic detectabil.

— Doctore, chiar acum trăiam senzaţia ciudată că sînt un cobai nenorocit într-o experienţă secretă, de rezultatele căreia se vor bucura alţii. Am mai încercat o dată senzaţia asta, ieri. Nu mă aşteptam să-mi dai alt răspuns.

— Poe, crede-mă, sînt corect.

— Cu mine, sau cu „problema" Poe ?

— Mă bănuieşti de lipsă de profesionalism ?

Întinsesem cam mult coarda. O asemenea bănuială era o jignire şi doctorul Bingsley, care veghease nopţi întregi lîngă patul meu, în cele două luni de amnezie, nu merita o asemenea recompensă.

— Nici vorbă, doctore ! Te bănuiesc de prea mult profesionalism. Adică te suspectez că ştii ce mi se întîmplă, dar nu-mi spui fiindcă aşa scrie în scenariu.

— Ce scenariu ? Ai înnebunit ?

— Păi, nu de asta sînt aici ? Ca să văd dacă nu am înnebunit.

— Poe ! Odihneşte-te cît mai mult şi lasă întîlnirile amoroase pentru mai tîrziu. Începi să suferi de boala persecuţiei.

— Ai văzut asta pe monitor ?

— Boala persecuţiei nu se vede pe monitor. Am simţit-o pe pielea mea.

— Cam păros traductor ! am dat-o eu pe glumă, văzînd că Bingsley este de nepătruns. Simţeam că eu am dreptate, dar nu aveam cum să sparg zidul de protecţie cu care eram înconjurat, ca să pot fi dirijat în acţiuni. Chiar şi sfatul doctorului de a mă odihni mi se părea suspect. De ce să mă odihnesc, dacă nu mă simt obosit sau bolnav ? De ce să nu mă întîlnesc cu Alana, dacă aşa aveam chef ?

— Mai vii la control luna viitoare. Sigur, dacă te simţi rău, sau ai stări stranii, sau suferi iar de o amnezie trecătoare, ca şi cea de aseară, vii la mine fără programare.

După ce mi-a dat aceste instrucţiuni, doctorul s-a ridicat de pe fotoliu, arătîndu-mi prin aceasta că-şi pierduse destul timp cu mine.

Clinica era amplasată la parterul Centrului de Supraveghere Astronautică. Mi-a venit, aşa, deodată, să ure să-mi vizitez biroul. Nu mai fusesem de mult acolo. Grant

îmi spusese că programul la care lucram fusese preluat de Con, cel de la „misiuni extragalactice". Puteam fi deci suplinit. Sentimentul pe care mi-l trezea ideea aceasta era neplăcut. Cel mai plăcut este să te ştii necesar, să crezi că eşti atît de bun încît nu te poate înlocui nimeni. Pe cînd eu ? !

Cartela magnetică care-mi permitea accesul şi-a făcut datoria. Uşa liftului rapid s-a deschis. Deci nu fusesem radiat din listele Centrului. Puteam să-i mulţumesc lui Grant pentru asta.

Am ajuns pe coridorul atît de familiar mie. Toate erau la locul lor. Chiar şi cei doi sergenţi, el de la limbi galactice şi ea de la biochimie, stăteau ca de obicei de vorbă, rezemaţi de balustrada scării de incendiu. Biroul meu era încuiat. Am scos din buzunar, în mod reflex, cartela magnetică, am descuiat uşa şi, din prag, mi-am admirat domeniul. Parcă ieri plecasem de aici. Toate luceau de curăţenie, birourile, lămpile, ecranele display-urilor, bandoteca. M-am aşezat la birou şi m-am uitat vizavi. Fotoliul lui Hector era gol. Nu-l va mai ocupa niciodată un băiat de calitatea prietenului meu din copilărie.

Am rămas cîteva clipe nemişcat. În capul meu se consolida o idee care-mi bloca celelalte sinapse.

M-am ridicat din fotoliu, am scos din bandotecă două casete, acelcaşi pe care le luase acum două luni Hector, şi am făcut un pas către uşă. Pregăteam un experiment. Dacă reuşeam să ies cu benzile din birou fără să fiu sesizat de controlul cu ionizare, exact cum reuşise prietenul meu, ştiam ce am de făcut.

Am deschis uşa, m-am uitat pe coridor şi, cum nu era nimeni, am scos încet afară mîna cu cele două casete. Nimic. Nici o sonerie nu s-a declanşat. Am intrat în birou şi m-am uitat la beculeţul de semnalizare al controlului cu ionizare. Era aprins. Deci sistemul funcţiona. Totuşi puteam să ies cu casetele din birou. Cum la poartă funcţiona acelaşi sistem, nu aveam de ce să mă tem că voi fi prins scoţînd casetele din clădire.

Problema era alta. Zilnic se controla existenţa în bandotecă a casetelor cu ecranele magnetice superdense. Ca să fiu sigur că nu mă expun bănuielilor, am luat din birou două casete goale, dar cu acelaşi ambalaj, şi le-am pus pe raft în locul celor bune. Aşa, nu avea să se observe lipsa casetelor decît numai dacă cineva le rula.

Am încuiat biroul şi am coborît cu liftul rapid pînă la parter. Casetele erau în buzunarul de la piept al hainei. Parcă mă ardeau, dar hotărîrea luată în birou, în faţa fotoliului gol al lui Hector, compensa senzaţia că sînt un hoţ ordinar.

Ieşind din clădire fără incidente, mi-am întărit convingerea că ceva ciudat se petrecuse. Dar nu numai cu mine, ci şi cu Hector. Or, dacă ni se întîmplase acelaşi lucru, însemna că eram pe calea cea bună.

Un taxi autonom, pe pernă de aer, m-a dus către cimitirul municipal. Societatea umană evoluase enorm, dar ritualul înmormîntării se păstra. Anacronic obicei, însă legarea lui de evenimentul capital al trecerii în nefiinţă îi făcuse să reziste secolelor. Cimitirul era o clădire cu sere şi parcuri suspendate. Semăna cu un loc de agrement. Am intrat pe uşa care afişa numele lui Hector, alături de cele ale părinţilor lui. M-am aşezat pe bancheta capitonată, plasată în faţa nişei cavoului. Pe a treia nişă, numărată de la podea, era scris numele prietenului meu. Alături, o hologramă cu Hector la absolvirea facultăţii. Cunoşteam poza fiindcă eu o făcusem. Veneam pentru prima dată în acest loc şi surpriza de a găsi holograma aceasta pe mormîntul lui Hector m-a făcut să mă gîndesc la Grant. Colonelul era singurul care ştia că ea avea o semnificaţie deosebită, că simboliza despărţirea mea de Hector. La absolvire, Hector dorise să meargă pe Sirius. Cum nu aveam de gînd să mă bag în viaţa lui, nu l-am contrazis, n-am încercat să-i schimb hotărîrea, dar l-am rugat să-mi dea voie să-i fac o hologramă, ca să-l am ca amintire în trei dimensiuni. Am glumit mult atunci. Grant a fost de faţă la întreaga scenă, inclusiv la cina de adio, dată de Hector. Am hotărît atunci că holograma aceea simboliza despărţirea şi că n-o vom utiliza decît dacă vom fi departe unul de celălalt. După o săptămînă, Hector s-a angajat la Centrul de Supraveghere Astronautică. N-a dat explicaţii privind motivele schimbării deciziei sale de a pleca pe Sirius. Holograma era prinsă acum de marmura rece şi simboliza cu certitudine despărţirea. Grant se dovedise un dur cu multă sensibilitate.

Rememorarea acestor împrejurări mi-a mai atenuat tristeţea. Gheara, care începuse să-mi strîngă inima la vederea chipului tînăr şi destins al lui Hector, îşi mai do-

molise strînsoarea. Mă simțeam în stare să-i mărturisesc pentru ce venisem acum la el :

— Am venit, Hector. Să nu te superi, dar am fost bolnav.

— ...

— Am avut amnezie.

— ...

— De două zile simt că sînt manevrat, că cineva mă folosește, iar eu nu mă pot împotrivi.

— ...

— Chiar dacă nu răspunzi, eu am venit să-ți spun că nu voi avea tihnă pînă nu voi afla de ce ai murit.

— ...

— Simt că moartea ta, amnezia mea, boala mea, numită blînd de Bingsley boala persecuției, sînt legate de un singur eveniment, confuz deocamdată, dar esențial pentru noi.

— ...

— Pentru mine și pentru tine, Hector.

Am părăsit cimitirul agale. Hotărîrea de a mă ocupa de cazul Poe-Hector îmi descătușase parcă intelectul. Simțeam fluvii de energie circulîndu-mi prin vine. Nu-mi păsa de Bingsley și de recomandările lui obsedante : „Odihnește-te !". Cum voi proceda, încă nu știam. Primul gest îl făcusem cînd sustrăsesem casetele. Logica era de o simplitate copilărească. Momeala era la mine !

M-am instalat în metrou și m-am dus acasă. În fața ușii, pe scări, stătea Alana. Parcă și pe ea o vedeam cu alți ochi. Era Alana de ieri, era frumoasă, dar Hector stătea acum între noi. Ca să mă bucur de dragostea ei, de dragostea mea, trebuia să-l ajut pe Hector să se odihnească în pace.

— Cum se numea cel care nu și-a găsit liniștea pînă nu a răzbunat moartea tatălui său ?

— Nu înțeleg, Poe, ce-ți veni ?

— Am învățat la școală. Acum nu-mi aduc aminte, dar în esență era așa cum ți-am spus.

— Glumești ?

— Deloc. Poate la voi, pe Sirius, se face mai puțină literatură. Bună, Alana, și scuză-mă că te-am întîmpinat astfel.

— Am fost îngrijorată.

Am intrat în casă.

— Ai mîncat ?

În timp ce mă spălam pe mîini, întrebarea Alanei mi-a adus aminte de Grant. Pe nava *Star*, cînd ne întîlneam, eu copil, el comandor, adică şef suprem, la fel mă întreba: „Ai mîncat ?".

— Dar tu ? i-am răspuns eu cu altă întrebare.

— Eu mănînc puţin.

Am intrat în cameră. Alana a intrat în nişa care servea drept bucătărie. Nu părea intimidată de aparatura din „dotare". Tocmai deschisese frigiderul ca să-şi dea seama de nivelul meu de aprovizionare. A ales două cotlete, le-a despachetat din staniol şi le-a montat pe ţepuşa cuptorului cu microunde. A preparat rapid o maioneză în care a pus apoi nişte ţelină rasă. Pînă a ornat-o cu măsline, cotletele au fost gata. Ne-am aşezat la masă şi am început să mîncăm, uitîndu-ne din cînd în cînd unul la altul. Ochii Alanei erau mari şi curioşi. Dar buna creştere o împiedica să vorbească la masă sau să mă descoasă. Ştia că fusesem la doctor, însă se jena să mă întrebe ce făcusem acolo.

Alana a strîns masa, a aruncat în incinerator farfuriile de hîrtie presată şi s-a apucat să prepare o cafea. M-am instalat în fotoliu şi am dat drumul la televizor. Îl adusese Grant în locul celui spart. Alana a pus cafeaua pe măsuţă şi s-a instalat în fotoliul celălalt.

— Bingsley zice că sînt sănătos, aşa cum eram la ieşirea din clinică. Nici un semn că boala ar reveni.

— Dar ai avut o perioadă de uitare, nu ?

— I-am spus, însă aparatele lui sînt mai presus de spusele bolnavilor. Mi-a recomandat iar odihnă.

— Dar e absurd !

Alana s-a îndoit de mijloc către mine şi m-a fixat cu ochii ei albaştri. Era sincer îngrijorată.

— Aşa zic şi eu. În cazul în care Bingsley are dreptate, atunci sînt valabile mai multe variante.

— Ce variante ? În legătură cu ce ? Amnezia ta are o singură variantă.

— Ai dreptate. Dar nu de boala mea vorbeam, ci de cauzele ei. Dacă boala mea există, şi asta nu poate fi pus la îndoială, iar din punct de vedere clinic sînt normal, înseamnă că are cauze externe.

— Cauze externe ? ! a repetat interogativ Alana.

— Da. Vreau să spun că uitarea se datorează unor stimuli din exterior.

— E logic ce spui, dar este doar o ipoteză. Nu ai nici o dovadă că ar fi așa.

— O să am.

Tonul meu fusese îndesat și amenințător. Alana sesizase asta și, instinctiv, se retrăsese către spătarul fotoliului, uitîndu-se la mine de parcă atunci mă vedea pentru prima dată. Hector se instalase din nou între noi. Zîmbea ca în hologramă de la cimitir, dar zîmbetul acesta îmi provoca o furie rece, cerebrală. M-am ridicat din fotoliu, fără să mă uit la Alana, și m-am dus la bibliotecă. Am căutat cîteva clipe, după care am scos un volum și l-am dat fetei.

— Shakespeare, *Hamlet*, a citit Alana pe copertă. Ce-i cu asta ?

— Te-am întrebat mai înainte cine nu și-a găsit liniștea...

— ...pînă nu a răzbunat moartea tatălui său ? Hamlet, desigur, chinuit de fantome. Dacă nu eram atît de îngrijorată, îmi aduceam aminte de drama nefericitului prinț.

— Azi mi-am propus să-l găsesc pe cel care mi-a ucis prietenul.

— De aceea erai așa de încruntat puțin mai devreme?

— De aceea.

— Și crezi că o să poți face tu singur ce n-au reușit specialiștii ?

— Cred. Specialiștii de care vorbești se uitau la mine ca la un perete. Le păsa de Hector atît cît să-și justifice sarcinile de serviciu. Pe cînd eu am fost prietenul lui Hector și sufăr că nu mai este. Acesta va fi atuul meu.

— Cu sentimentele nu descoperi criminali. Ba ajungi, orbit de ele, să greșești, să fii profund subiectiv, să nedreptățești. Și este foarte grav cînd un om acuză pe nedrept alt om.

— Am simțit asta pe pielea mea. Iar cei care mă acuzau nu păreau că suferă peste poate.

Alana și-a dat seama că aveam o dispoziție războinică și a tăcut. Am tăcut și eu.

— Aș vrea să te pot ajuta, a spus după un timp.

M-am apropiat și am mîngîiat-o pe păr. Ce putea să facă o fată de pe Sirius, subțirică și frumoasă ?

— Te numesc asistenta mea, am spus pe un ton vesel. Nu se prea potrivea tonul ăsta cu cel de mai înainte, astfel încît și un copil putea să-și dea seama că-i forțat.

— Să nu crezi că sînt o neajutorată, mi-a ghicit Alana gîndurile, cu acea infailibilă intuiţie feminină.

— Sincer să fiu, la asta m-am gîndit !

Nu făcea să mă port fals cu un om ca Alana.

— Mă bucur că recunoşti şi te iert. Ne cunoaştem doar de două zile. Dacă o să ai răbdare, o să vezi că nu sînt o păpuşică.

— Bine. Voi face abstracţie de înfăţişarea ta şi te voi trata ca pe egalul meu. Pentru asta te rog să-mi spui cu ce te ocupai pe Sirius.

— Sînt psiholog.

— Şi ce cauţi pe Pămînt ?

— Am o bursă de un an pentru studii de psihologie comparată.

— Cînd ne-am întîlnit prima dată parcă mi-ai spus că-ţi dai doctoratul în pictura secolului XX.

— Uite, amnezicul ! Funcţionează impecabil cînd e vorba de alţii. Pentru cît de agitat erai atunci mă mir că nu ţi-a scăpat mica mea minciună.

— Cum mică ? Acum, că te-am prins, treci la minimalizarea greşelii ? Vei fi aspru pedepsită.

— De ce ? Te cunoşteam numai de cinci minute ; doar nu era să-mi descarc sufletul şi să-ţi divulg toate secretele.

Ne cam îndepărtasem de obiectiv. Ca „şef", m-am simţit dator să intervin :

— În acţiunea pe care o întreprind, am nevoie de un psiholog.

— Cum era Hector ?

Am stat puţin să mă gîndesc. Cum era Hector ? Nu mi-am pus niciodată întrebarea asta. De zece ani de cînd îl cunoşteam, Hector era Hector. Adică cel mai bun, cel mai fidel, cel mai săritor, cel mai inteligent.

— Grant m-a adus de pe nava *Star* şi m-a instalat la el acasă.

— ...cred că ai început-o cam abrupt. Cine-i Grant ? Ce rost are nava *Star* ca să aflu cum era Hector ?

Alana avea dreptate ; trebuia să o iau de la început.

— Am deschis ochii asupra lumii înconjurătoare la vîrsta de zece ani. Ce făcusem pînă atunci, cine-mi erau părinţii, din ce Galaxie ajunsesem pe un asteroid din centura lui 1032-F.C., iată întrebări la care n-am putut să răspund niciodată. Nava *Star* — navă de salvare — plecase de pe Pămînt ca să recupereze o expediţie a cărei rachetă purtătoare pierduse la aterizare tot combustibilul.

Comandorul Grant reușise să ajungă la timp. De altfel, comandorul Grant, la cei 40 de ani ai săi, nu greșise niciodată, ajunsese întotdeauna la timp, salvase expediții considerate iremediabil pierdute, motive pentru care devenise legendar. Cu cei salvați la bord, comandorul se îndrepta spre Pămînt, cînd radiolocatorul a semnalat un eveniment curios. Un asteroid din centura lui 1032-F.C. emitea, la intervale perfect egale, semnale radio. Nu erau prinse în nici un cod galactic, dar erau în mod sigur semnale radio. Grant luase legătura cu baza și ceruse permisiunea să cerceteze proveniența acestora. Asteroidul nu era locuit și, dacă emitea, exista varianta unei nave eșuate. Iar meseria comandorului era salvarea. După cîteva zile, baza răspunsese. Interzicea aventurarea navei *Star* pe asteroid. Rezultatele expediției abia salvate erau atît de importante încît nu se admitea punerea lor în pericol din cauza unei aventuri pe un asteroid. Grant se încruntase la primirea răspunsului și ordonase abordarea asteroidului. Echipajul nu crîcnise. Toți țineau foarte mult la comandor, care-i scosese deseori din necazurile inerente misiunilor unei nave de salvare. După cîteva zile, fusese contactat asteroidul. Ca să nu pericliteze nava și rezultatele expediției, Grant folosise modulul de salvare. Coborîse personal pe asteroid, ca să nu expună pe nimeni altcineva la represaliile pe care baza urma să le declanșeze împotriva celor care nu se supuseseră ordinelor. Înainte de a se îndrepta spre asteroid, își numise succesorul la comanda navei.

— Straşnic om! a spus Alana, furată de povestirea mea.

— O să-l cunoști. Deci, Grant coborîse pe asteroid cu modulul de salvare. Nava localizase semnalele radio într-un careu bine determinat, așa că modulul nu a rătăcit prea mult. Ce-a găsit comandorul? O construcție metalică, etanșă, cu rol evident de laborator. În interior, trei oameni. Doi morți și unul congelat. Cei morți aveau în jur de 30 de ani. Cel congelat eram eu, un copil de 10 ani. O singură dată în cariera lui se abătuse comandorul Grant de la disciplina de fier ce domnea pe navele de salvare și atunci dăduse de mine. Rațiunile umanitare care îl împinseseră să încalce ordinele bazei se dovediseră întemeiate. Am fost adus pe navă, cu lada frigorifică cu tot. Specialiștii au studiat cu atenție instalația și au găsit că este prevăzută cu un minicalculator biologic care

putea să mă readucă la viaţă. Operaţia s-a realizat cu mare atenţie. Aşa am început să trăiesc. M-am născut deci dintr-o ladă frigorifică. De unde veneam ? De la mine n-au putut afla nimic. Nu ştiam să vorbesc, gînguream ca un nou-născut. Un nou-născut de 10 ani. M-au supus unor teste complicate şi au decis că funcţional eram perfect sănătos, dar că sufeream de amnezie, o formă gravă care îmi anulase şi capacitatea de a comunica prin vorbire. Cum mai era destul timp pînă să ajungem pe Pămînt, psihologii şi pedagogii navei *Star* s-au pus pe capul meu, cu o curiozitate şi o seriozitate puţin exagerate, după părerea mea. Mă jucam două ore pe zi, în rest şcoală. Am fost un elev foarte silitor. Mi-am uimit profesorii. Învăţam atît de repede şi de temeinic încît, după şase luni, vorbeam curent şi eram deja în clasa a treia. A intervenit Grant, care, informat asupra evoluţiei mele de copil-minune, le-a atras atenţia că-mi pun sănătatea în pericol. Aşa că am rămas cu cele trei clase absolvite, urmînd ca pe Pămînt să-mi continui studiile. Pentru a evita şocul contactului cu civilizaţia pămînteană, mi-au pregătit un set de filme de acomodare, filme stereoscopice. Am învăţat ce este Pămîntul, iarba şi florile, speciile de animale, am cunoscut modul de viaţă pămîntean, ce mai, m-am aclimatizat.

— Şi eu am urmat un curs de aclimatizare de tipul acesta înainte de a veni pe Pămînt, m-a întrerupt Alana, pentru a-mi arăta că înţelege la ce mă referem.

— Cunoşteam pe zi ce trecea tot mai mulţi membri ai echipajului. Vestea despre copilul-minune se răspîndise pe întreaga navă şi toţi doreau să mă vadă. Cred că erau tare dezamăgiţi cînd dădeau cu ochii de mine. Eram slăbuţ, cam palid. Păream subalimentat. De altfel, se şi pornise un carusel al deducţiilor legate de locul meu de baştină. Nimic din ce se găsise pe asteroidul din centura lui 1032-F.C. nu putea servi la identificarea sectorului de cer al cărui fiu eram. Unii, pornind de la datele mele anatomice şi de la înfăţişarea mea scheletică, presupuneau că sînt din Aldebaran, unde, se ştie, hrana este o problemă. Alţii, avînd ca punct de plecare inteligenţa mea ieşită din comun, au pronosticat că sînt de pe Alfa Centauri, celebră prin minţile ei sclipitoare şi prin marea densitate de copii-minune. Am fost multă vreme obiectul unor pariuri, al unor conflicte chiar, pînă cînd, plictisiţi de subiect şi tracasaţi de sarcinile zilnice, au început să

mă mai uite. Singurul care-mi purta constant de grijă era Grant. Comandorul, căruia soţia şi cei doi copii îi muriseră într-o expediţie pe 20C.F.21, avea pentru mine o slăbiciune evidentă. Toate clipele libere, destul de puţine, e adevărat, şi le rezerva pentru micul Poe. Făceam sport împreună, mîncam împreună, citeam împreună, ne plimbam sau săpam în serele navei împreună, eram nedespărţiţi. Cînd nu avea timp pentru mine şi era în cabina de comandă, mă încurcam şi eu printre picioarele celor de acolo. Ajunsesem să cunosc comenzile pe dinafară. să pot face controale de traiectorie, să pot identifica defecţiunile compartimentelor navei după semnalele luminoase şi cifrele de pe display-uri. Grant era, cred, mîndru de mine, deşi nu mă lăudase niciodată. Baza îi promisese la aterizare o sancţiune zdravănă. Grant se făcea că nu-i pasă, dar realitatea era alta. În cazul primirii unei sancţiuni pentru indisciplină, comandorii erau suspendaţi pe trei ani. El mai avea trei ani pînă la pensionarea astronautică. Pierdea deci trei ani de muncă încordată, cu misiuni de cercetare sau de salvare, cu testări de nave extragalactice, pierdea tot ce este frumos în munca de astronaut. Faptul că era la prima abatere de acest gen nu-l putea salva. Marele Consiliu era inflexibil. Eram prea mic pentru a realiza ce făcuse Grant pentru mine. În secret, şi numai în secret, fiindcă comandorul era un tip dur, care ştia să se impună, băieţii de pe navă îi spuneau „mămica Grant". Nu ştiu dacă auzise asta vreodată, dar într-o zi, cînd săpam în serele navei, eu i-am spus „tăticul Grant". Atît de firesc, încît abia mai tîrziu am avut îndoieli în legătură cu picăturile de sudoare de pe obrajii comandorului. Oare nu fuseseră lacrimi ?

— Chiar l-au sancţionat pînă la urmă ?

— Fără milă. L-au premiat pentru acţiunea reuşită de salvare şi l-au sancţionat pentru punerea în pericol a misiunii prin coborîrea pe asteroid. Grant, în loc să facă o contestaţie, cum avea dreptul, a înaintat un memoriu privind calităţile mele, modul surprinzător de uşor în care învăţasem limba şi manualele celor trei clase parcurse etc., cu rugămintea finală de a se face eforturi pentru identificarea „feliei mele de cer" — ca să mă exprim poetic. Memoriul lui a fost bine primit, dovadă faptul că iar m-au plimbat prin tot felul de clinici, spitale şi centre de cercetare. Originea mea umanoidă a fost iar certificată şi autentificată de somităţi, dar de unde proveneam

nu s-a putut afla. Am rămas micul Poe de pe asteroid pentru unii, puştiul lui Grant pentru alţii. Grant şi-a luat concediu un an şi s-a ocupat de mine, continuînd ceea ce începuse pe navă. Am fost dat la şcoală. Primul contact cu colegii mei a fost extrem de dur. Ştii şi tu cît de cruzi sînt copiii prin sinceritatea lor. În două zile ştiau că nu am părinţi, că am fost congelat şi apoi decongelat, aşa că nu mă mai scoteau din „fripturică", „cărniţă" şi alte aluzii la „mama" mea, lada frigorifică. În loc să fiu un erou al spaţiului, salvat ca prin minune, cum mă asigurase comandorul, eram o bucată de carne îngheţată care-şi schimba numele după fantezia colegilor de şcoală. Cu fizicul meu osos, nu aveam nici o şansă să mă impun, aşa că devenisem subiectul glumelor lor. Sufeream, dar nici nu crîcneam acasă. Jucam rolul băiatului cuminte, căruia îi place cartea. Cam a patra sau a cincea zi, pe cînd eram iar înghesuit într-un colţ în curtea şcolii şi gratulat cu tot felul de porecle, apăruse Hector. Era de vîrsta mea, dar mult mai solid. Nu-l remarcasem pînă atunci, fiindcă nu avusesem ochi decît pentru duşmanii mei. S-a apropiat de mine şi m-a întrebat : „Ai călătorit pe *Star* ?". M-am uitat la el, fără să-i răspund, fiindcă-l bănuiam un nou membru al echipei de tortură. Hector a aşteptat puţin, s-a întors către ceilalţi, care-i pîndeau cu lăcomie reacţia la tăcerea mea, şi le-a spus : „Poe este prietenul meu, aşa că joaca s-a terminat". Au rămas toţi cu gura căscată. De mine, nu mai vorbesc. Mi-au dat lacrimile. Hector m-a luat pe după umeri, trăgîndu-mă în afara cercului de gură-cască, şi a reluat întrebarea : „Ai călătorit pe *Star* ?" Aşa l-am cunoscut pe Hector.

— Un suflet mare !

Am tăcut. Remarca făcută de Alana mă răscolea. Pusă alături de amintirile mele, îmi dădea din nou senzaţia unei pierderi ireparabile. Unde aveam să mai găsesc un prieten ca el ?

Alana căzuse şi ea pe gînduri. Îşi fixase ochii ei mari şi frumoşi pe tăblia mesei ; erau ca o cortină albastră care ascunde publicului din sală vînzoleala de pe scenă. M-am simţit obligat să reiau o idee mai veche, cea care declanşase, de altfel, mica mea autobiografie :

— Am nevoie de ajutor, Alana !

Cortina albastră s-a tras şi gîndurile s-au ivit de după ea, sincere şi curate.

— Te rog să-mi spui tot ce te frămîntă şi să ai încredere în mine !

— Uite la ce m-am gîndit : sînt dator memoriei prietenului meu Hector cel puţin cu încercarea de a afla de ce a murit.

— Te crezi în stare ?

— Ce te face să crezi că nu aş fi ?

Alana şi-a lăsat iar ochii în jos. Mi-a părut rău că am luat-o aşa... bravînd inutil, fiindcă de fapt nu mă prea vedeam în stare să finalizez ce-mi propusesem. Gatt şi serviciul din care făcea parte erau mult mai versaţi în treburi din astea, şi totuşi... Bunul simţ al fetei funcţionase fără greş, iar eu i-o cam retezasem.

— Bănuiesc, cu logica mea tipic feminină, s-a auzit glasul Alanei, neaşteptat de ferm faţă de timiditatea sugerată de coborîrea privirii, că acolo unde alţii mai pricepuţi n-au făcut mare lucru, nici noi n-o să putem face.

Observaţia ei era extrem de ascuţită. Parcă-mi citise gîndurile. M-am felicitat pentru inspiraţia de a mi-o lua parteneră în investigaţiile pe care mi le propusesem şi i-am răspuns :

— Adevărat. Dar cine cercetează fără să pună suflet, mare ispravă nu face. Maiorul Gatt şi ai săi sînt oamenii faptelor, ai probelor palpabile, nu sînt conduşi de sentimente. Eu, din contră, fiind vorba de cel mai bun prieten al meu, voi fi dominat chiar de sentimente. Voi completa deci ancheta lor cu exact ceea ce-i lipseşte : interpretarea sufletească...

— Iar eu, îmi continuă Alana ideea, voi fi balanţa care va decide cît din fapte şi cît din suflet trebuie luat, pentru a ajunge la adevăr.

— Vei fi arbitru între mine şi Gatt.

Ne-am privit, mulţumiţi unul de celălalt. Parcă ne ştiam de cînd lumea, nu de două zile.

— Ce nu-ţi place din ancheta maiorului ăsta... cum îi zice... ?

— Gatt.

— Aşa, Gatt.

— Sincer să fiu, pornirea mea împotriva lui Gatt are baze pur subiective. M-a deranjat faptul că m-a putut crede în stare să-l omor pe Hector şi că a condus o mare parte din anchetă pe această pistă.

— Păi, nu te-au găsit ţinîndu-l de gît ? Aşa mi-ai povestit.

— Nu de gît, ci de reverele hainei. Iar laboratorul a afirmat de la început că Hector n-a fost strangulat. Moartea lui rămîne o enigmă.

— Ai citit concluziile medico-legale ?

M-am ridicat din fotoliu şi am început să caut în bibliotecă xerocopia dosarului pe care-l studiasem în dimineaţa cînd mă vizitase Grant. Ordinea din bibliotecă era relativă, din cauza percheziţiei de ieri, dar dosarul pe care-l căutam era roşu, strident, aşa că era uşor de remarcat. Totuşi...

— Ce-i ? mă întrebă Alana.

— Aveam o copie după dosarul anchetei, însă cred că nu mai există.

— Caută mai cu calm. Prea te agiţi !

M-am oprit şi m-am concentrat. Ultima dată, lăsasem dosarul pe noptiera patului. Pe noptieră nu era nimic. Nu cumva căzuse după noptieră, în şuvoiul căutărilor „vizitatorilor" ? Dosarul, roşu strident, era acolo. L-am luat, m-am întors în fotoliul meu, am deschis la pagina raportului medico-legal şi l l-am întins Alanei.

În timp ce fata citea copiile din dosar, eu m-am decis să devin ordonat. Aşa că am scos din sertarul mesei un carneţel în care am început să-mi notez nedumeririle legate de cazul Hector-Poe.

1. De ce sistemul de control nu a funcţionat cînd Hector a scos cele două casete ?

2. Ce legătură există între cele întreprinse de Hector la punctul 1 şi felul în care eu am reuşit acelaşi lucru ?

3. De ce a scos Hector casetele ?

4. Ce legătură exista între casete şi plecarea lui Hector la Centrul de Fizică Aplicată ?

— Mie nu-mi place asta, a spus Alana bătînd cu mîna în dosar.

— Ce nu-ţi place, fată dragă ?

— Neconcordanţa dintre cele scrise în raportul medico-legal şi modul în care a decurs ulterior ancheta. Eu nu te-aş fi suspectat nici o clipă.

— Fiindcă judeci cu sufletul, nu cu mintea.

— Ba, să ştii că nu ! Cu mintea judec şi eu.

— Atunci, fă-mă să înţeleg.

— Scrie în raportul medico-legal că Hector a prezentat o creştere bruscă a neuronilor, motiv pentru care i s-a transformat capul într-o bilă roşie şi lucioasă care a anulat orice trăsătură umană ?

— Scrie.

— Scrie că atît la tine, cît şi la Mae s-au remarcat creşteri infime ale neuronilor ?

— La mine mai mult şi la Mae mai puţin.

— Exact. Scrie ?

— Scrie.

— Concluzia este clară. Toţi trei aţi suferit aceeaşi influenţă externă. La Hector a fost mortală. La voi, gradată. Ţie ţi-a provocat amnezia, iar lui Mae leşinul îndelungat.

M-am uitat uimit la Alana. Ce simplu şi direct gîndea. Şi nici nu părea încîntată de ceea ce spusese. Se purta normal, de parcă asta făcea de cînd lumea : analiza dosare încîlcite şi găsea în ele un fir logic, ascuns altora.

— Unghiul ăsta de vedere a fost sesizat de prima dată, l-am răspuns.

— Atunci de ce te-au chinuit în camera aia... cum îi zice... ?

— Camera albă ? Dar nu m-au chinuit ! N-am simţit nimic.

— Aici, pe Pămînt, nu vă prea ocupaţi de subconştient. Noi, pe Sirius, dăm o mare importanţă acestei laturi a psihicului. Multe acţiuni umane au ca substrat subconştientul, aşa că îngrijirea lui este la noi o preocupare centrală. La tine, în camera aceea, subconştientul a fost schingiuit, pus să comunice calculatorului biologic tot ce ştia, toate tainele lui, pe care nici tu nu le bănuieşti. Te-au dezbrăcat psihic, asta ţi-au făcut.

— Bine, te cred. Dar cel puţin am consolarea că m-au dezbrăcat în faţa unei persoane de gen neutru, cum este calculatorul.

— Lasă gluma ! Nu cred că maiorul Gatt nu a sesizat faptul că toţi trei aţi răspuns la fel în faţa stimulului exterior la care aţi fost supuşi.

— Adică faptul că ne-au crescut neuronii ?

— Exact. Ar fi fost o scăpare grosolană.

— Să presupunem că n-a făcut această greşeală.

— Dacă n-a făcut-o, atunci acţiunile lui ulterioare nu au nici un suport logic. Tu ieşiseşi din cercul bănuiţilor.

— Ia, stai ! De unde ştii că-i vorba de un stimul exterior ? Dacă i-am dat lui Hector să bea ceva şi astfel a avut criza mortală ?

— Adică un stimul interior ?

— Exact.

— Fiindcă numai un stimul exterior putea să deregleze televizoarele de supraveghere ! De aceea !

Am rămas în poziția mea preferată, dominantă la discuțiile cu Alana, adică cu gura căscată. Măi, să fie ! Ce corelații se făceau în căpșorul fetei ăsteia !

— Bine. M-ai convins. Punctăm deci ca un obiectiv cucerit faptul că a fost vorba de un stimul exterior, mortal pentru Hector și mai puțin periculos pentru mine și pentru Mae.

— Stimulul a apărut în momentul în care tu ai încetat să-ți mai amintești ceva.

Siguranța afișată de Alana în manevrarea ipotezelor mă uimea. Parcă toată viața nu făcuse decît așa ceva.

— Nu te mai uita așa la mine, Poe ! Știu că te miri de felul în care mă descurc, dar ți-am spus că sînt psiholog.

— Ce legătură are asta cu...

— Are. Un dosar criminalistic este un amalgam de fapte, sentimente și impresii, determinate psihologic. Este deci un subcapitolaș în meseria mea, care are o arie ceva mai vastă și care mă obligă să am cunoștințe solide de logică.

— Atunci sînt un norocos ! Mi-am ales cel mai calificat colaborator.

— Eu credeam că m-ai ales după criterii ceva mai sentimentale. Alana devenise iar lujerul cu ochi albastri. Dar cîtă forță în lujerul acesta, cîtă logică, cîtă energie ! Am simțit că-mi piere cheful să fiu eu „șef" în acțiunea de investigare a cazului Hector-Poe. Cum să anunț însă asta în public ?

— Te-am ales după criterii sentimentale. Și nu-mi pare rău, să știi !

Mulțumită de răspunsul meu, sau numai aparent mulțumită, fiindcă la femeile ultrainteligente este bine să ai și un coeficient de siguranță, Alana mi-a zîmbit și a continuat :

— Ce-ai scris în carnețelul acela ?

I l-am întins fără nici un comentariu. L-a parcurs rapid, l-a închis și a rămas îngîndurată. Cred că gestul meu de a sustrage casetele îi blocase pe o perioadă contactele.

S-a auzit ușa de la intrare. Ne-am întors amîndoi surprinși. Nu așteptam pe nimeni. Era Mae. Pentru prima

dată mă vizita de la moartea lui Hector. A măsurat-o cu o privire rapidă, dar destul de indiferentă, pe Alana, s-a îndreptat spre un fotoliu și, după ce s-a instalat comod, m-a interpelat :

— De ce nu-ai chemat ? Știi că nu mai vreau să te văd.

— Dar nu te-am chemat !

Simțeam în ceafă privirile mirate ale Alanei. Dacă nu mă credea ?

— Am primit la serviciu cartea asta de vizită, cu ora 20,15 scrisă pe ea.

Mae mi-a întins cartonașul colorat de care vorbise. L-am luat și am constatat că semăna cu ceea ce numeam eu „cărțile mele de vizită", un obicei anacronic de care citisem în manuale și pe care, dintr-un capriciu, avusesem ambiția să-l reînvii. Ora ar fi putut fi scrisă de mine, dar și de altcineva ; cum eu nu-mi aduceam aminte să fi scris așa ceva, însemna că altcineva se jucase cu Mae de-a întîlnirea. M-am ridicat, am căutat în bibliotecă pachețelul cu cărți de vizită. L-am găsit cam răvășit, semn că nu scăpase nici el de vizitatorii mei, curioșii de ieri. Pe ultima carte de vizită scria un număr : 50. Deci pachețelul conținea 50 de bucăți. Am început să număr, știind că n-am folosit niciodată cartonașele pe care scrisesem adresa și instituția unde lucram și codul videotelefonului. Erau 49.

— Alana, vrei să le numeri și tu ?

— 49, a spus Alana în final.

— Pe mine mă cheamă Mae.

Zăpăcit de apariția neanunțată a fostei mele prietene, uitasem să fac prezentările. Și acum eram pus la zid. Fetele și-au dat mîna, și-au zîmbit protocolar și s-au reașezat la locurile lor.

— Alana a venit de pe Sirius ; are o bursă la Centrul de Fizică Aplicată.

— Ești medic ? a început Mae interogatoriul.

— Nu, studiez pictura secolului XX.

I-a servit deci aceeași minciună ca și mie. Și tot fără să clipească.

— Credeam că-l îngrijești pe Poe. Am auzit că ești în concediu medical, s-a întors Mae către mine.

— Sînt, i-am răspuns, ca să o scutesc pe Alana de o altă explicație.

M-am uitat la ceas. Era 20,30. Ardeam de nerăbdare să-i comunic lui Grant povestea cu cartea de vizită. Nu-mi

venea să cred că-mi fuseseră răscolite toate lucrurile numai pentru a mi se fura un cartonaș colorat, cu date personale înscrise pe el, dar totuși era o constatare care trebuia făcută. Cartonașul fusese luat și trimis în mod misterios lui Mac. Dacă se depista calea pe care o urmase, poate se mai cîștiga vreo informație.

Cred că la gîndurile astea am rămas. Ce-a mai urmat după ele nu mai știu. Cînd mi-am revenit, Alana, Mae și Grant se uitau la mine cu îngrijorare.

— Călătorești, băiete, călătorești..., a mormăit colonelul, deși se vedea că i se luase o piatră de pe inimă văzînd că mi-am revenit.

Alana avea obrajii umezi și ochii de un albastru mai închis decît de obicei.

Mae era speriată, dar nu plînsese.

— Ce-am mai făcut, săracul de mine ? ! am încercat să glumesc.

— Ne-ai delectat dîndu-ți ochii peste cap și bîiguind o poveste, a spus Grant.

— Cu bătrînul Io, a completat Alana, care mai asistase la o scenă similară cu o seară înainte.

— Devine plictisitor obiceiul ăsta ! le-am comunicat părerea mea.

— Dragă băiete, obiceiul ăsta ne îngrijorează peste măsură.

— De ce, coloncle, „ne"... Sînteți mai mulți ?

Grant a tăcut și s-a rezumat să clatine din cap a nemulțumire.

— Cel puțin pe cei de față ne îngrijorează, a intervenit împăciuitoare Alana.

— Nici eu nu-mi sînt indiferent, le-am spus, dar nu mă pot împotrivi. Așa, deodată, nu mai știu pe ce lume sînt și nici ce fac.

— Bine că nu ești violent, a spus Mac. Atunci, cînd a murit Hector, m-ai speriat cu felul tău de a te comporta.

— A fost violent ? s-a interesat Alana.

— Cînd a intrat în casă, nu. Mi-a zîmbit chiar. Dar apoi s-a repezit la Hector și l-a luat de gît...

— De reverele hainei, a corectat-o Grant.

— A spus ceva ? a continuat Alana imperturbabilă interogatoriul lui Mac.

— Da. Striga : „Hector, nu ! Hector, nu !".

— Aveam motive doar, m-am simțit dator să completez. Hector devenea din ce în ce mai sferic.

— Despre treaba asta ai citit sau ţi-au povestit alţii ? Tu n-ai fost conştient de metamorfoza lui Hector fiindcă n-ai putut să povesteşti scena.

Intervenţia mea şi cea a colonelului au întrerupt pentru o clipă dialogul înfiripat între fete. Alana însă nu s-a lăsat cu una, cu două :

— În legătură cu asta, am obiecţiuni. Subconştientul lui Poe a participat activ la toate cele întîmplate, lucru dovedit cu prisosinţă chiar în camera albă.

— Văd că vă cunoaşteţi, am remarcat, zîmbind celor mai dragi dintre oamenii care trăiau în acel moment pe Pămînt. Grant şi Alana s-au privit parcă puţin complice.

— Să nu schimbăm vorba, a intervenit Grant. Mîine te prezinţi la clinică. Voi fi şi eu acolo. Bingsley trebuie să-şi dea ceva mai mult interes. Cred că priveşte crizele tale cam superficial.

— Păi, n-am fost chiar azi dimineaţă ? ! am protestat eu, sătul de traductorii reci ai doctorului.

— Ştiu că ai fost, mi-a spus Alana, dar cred că mai ai nevoie de investigaţii. Trebuie să te vadă mai mulţi specialişti neurologi şi neuropatologi.

Mae şi Grant şi-au luat la revedere de la mine. Am încercat să-i arăt colonelului cartea de vizită, dar acesta a luat-o scurt, amînînd orice discuţie pentru a doua zi.

— Ce zici ? m-am adresat Alanei, ghemuită în fotoliu. Îmi povesteşti ce-am mai spus cît am fost plecat din lumea celor vii ?

— Nu ai fost plecat dintre cei vii. Te comporţi ca un om normal. Numai că stai nemişcat, priveşti într-un singur punct şi povesteşti destul de coerent. De fapt, ca să fiu şi mai exactă, nu povesteşti, ci parcă citeşti dintr-o carte.

— Îmi spui ce-am povestit ?

. . . . . .

Am căzut pe gînduri. Povestea auzită se lega oarecum de prima. Personajul principal era bătrînul Io, care părea a fi un tip pozitiv.

— Cred că am găsit !

Vocea Alanei rupse tăcerea.

— Ce-ai găsit ?

— O primă coincidenţă. De fiecare dată, ai căzut în transă seara, în jurul orei 20,30.

— Asta numai în ultimul timp, fiindcă Hector a murit pe la 16,30, dacă-mi amintesc bine.

— Faţă de două coincidenţe, ora morţii lui Hector joacă rolul excepţiei care întăreşte regula.

— Un statistician mediocru ţi-ar desfiinţa raţionamentul fără eforturi deosebite. Cum poţi să tragi concluzii din trei fapte, sau din numai trei ore ?

— De acord, mi-a spus Alana, nu prea afectată de partea mai caustică din protestul meu. Vom aştepta pînă mîine la aceeaşi oră.

N-am apucat însă momentul propus de Alana. Am început să văd mobilele ca prin ceaţă şi pe Alana executînd mişcări ondulatorii prin faţa mea, o dată cu fotoliul pe care şedea. Impresia ultimă, înainte să-mi pierd cunoştinţa, a fost că şi Alana mă privea de parcă simţea ca şi mine. Ultimul gînd a fost că senzaţiile pe care le încercam, cu totul noi, nu însemnau o nouă întîlnire cu Io şi cu planeta lui.

CAPITOLUL 6

Contactul următor cu realitatea nu l-am putut localiza în timp. Însă spaţiul în care mă aflam, sau mai exact zăceam, mi se dezvăluia din ce în ce mai clar. Eram întins pe un pat tare, lipit de un perete pe care-l simţeam cu cotul mîinii drepte. Cum stăteam pe burtă, cu obrazul lipit de o ţesătură moale şi caldă, zăream numai partea de jos a încăperii. De dimensiuni mici, îmi amintea de cabina de pe nava *Star*, la întoarcerea pe Pămînt ; aceeaşi podea din metal, acoperită cu pîslă ignifugă, aceleaşi lambriuri din poliesteri, fonoabsorbante, aceeaşi lumină difuză care izvora din tavan. Nu eram în stare să ridic capul pentru a studia şi partea de sus a încăperii. Fără să mă simt slăbit sau bolnav, fără să mă doară capul, ştiam că nu mă pot mişca. Mintea-mi funcţiona însă impecabil. Unde era Alana ? Acesta a fost următorul meu gînd. După care am devenit conştient că pot să mă mişc. Curios ! Mai întîi ştiam că nu mă pot mişca, iar acum ştiam că pot să mă ridic. Am dat curs ideii şi m-am instalat pe marginea patului, frecîndu-mi obrazul, amorţit de contactul prea

îndelungat cu tăblia lui. De cîte ore stăteam oare tolănit ? Unde mă aflam ? Am ridicat ochii pentru a inspecta şi restul încăperii. Părerea mi se confirma. Mă aflam într-o cabină copiată parcă după cea a navei *Star*. De altfel, toate cabinele navelor galactice semănau între ele din cauza condiţiilor pe care trebuiau să le îndeplinească în mod obligatoriu : securitate şi ambianţă plăcută, calităţi care, într-un spaţiu restrîns, puteau fi realizate doar cu un număr redus de materiale. Pe peretele din faţa mea, în locul videotelefonului şi al pupitrului de contacte cu celelalte zone ale navei, se afla o cameră de luat vederi. M-am mişcat puţin, schimbîndu-mi poziţia pe marginea patului. Părerea că sînt supravegheat mi s-a confirmat ; camera de luat vederi şi-a schimbat în mod corespunzător unghiul de vizare. Sub ea, două mici antene de emisie şi de recepţie făceau acelaşi balet. Am înţeles de ce nu mă putusem mişca. Se emitea asupra centrilor mei motorii un flux de anihilare. Poveste clasică ! Cei ce mă supravegheau înregistraseră semnalul că mi-am revenit şi deciseseră să înceteze anihilarea motorie. Pînă să o facă, trecuse intervalul de timp în care ştiam că nu mă pot mişca, că nu are nici un rost să încerc. Deci, eram închis şi supravegheat. Mă aflam pe o navă galactică. Ce salt ! Din fotoliul meu de acasă, într-o navă. Aveam certitudinea că nu visez, că nu sînt pradă unui coşmar. M-am uitat la ceasul cu cuarţ de deasupra uşii. Ora 10,28. Ziua 3. Pe navă era afişată ziua numărată de la timpul zero, adică de la decolare. Decolasem de trei zile. Trebuia să fie o păcăleală. Ceva scornit de Grant şi Bingsley ca să mă fac bine, să nu mai bat cîmpii cu Planeta şi cu bătrînul Io. Am căutat, instinctiv, comanda pentru actualizarea timpului navei la cel de pe Pămînt. Nu exista, deci nu trebuia să ştiu unde mă aflu. Nu exista nici terminalul calculatorului care mi-ar fi permis să aflu parametrii de zbor, de la decolare şi pînă în prezent. Asta pentru a nu şti încotro merg. În locul terminalului se afla un bar. L-am deschis, urmărit de camera de luat vederi şi de cele două antene. Era bine asortat. Pe o sticlă scria cocteil Sirius. Aşa mi-am adus iar aminte de Alana. M-a săgetat prin suflet. Ce făcuseră cu biata fată? Ce păcate plăteam eu nu conta, dar ea, ce vină avea că fusese de acord să-şi petreacă vremea cu un amnezic pe nume Poe, al cărui prieten cel mai bun murise într-un mod ciudat ? M-am servit cu o porţie de Sirius şi m-am reinstalat în pat. Ce să fac altceva decît să aştept ? N-am

apucat să iau a doua gură de cocteil că uşa a glisat, lăsînd să treacă doi tipi îmbrăcaţi în costume argintii. A trebuit să-i întîmpin stînd jos, împotriva regulilor elementare de bună-cuviinţă, deoarece din nou nu mă puteam mişca. Îşi luaseră măsuri de prevedere, deşi nu fusesem niciodată un violent.

— Unde mergem, domnilor ?

— Unde trebuie, veni răspunsul.

Cel care fusese atît de „amabil" şi „elocvent", un tip în jur de 40 de ani, era bine legat şi avea o faţă lungă, cu o bărbie proeminentă, dominată de o gropiţă care-i dădea un aer autoritar. Însoţitorul lui era un tip blond, subţirel, cu mîinile cam prea lungi, cu o ţinută ţeapănă. Ambii mă studiau cu atenţie, deşi avuseseră destul timp să facă asta în cele trei zile cît zăcusem în cabină. Probabil că nu fuseseră edificaţi fiindcă le oferisem doar o parte a obrazului, aşa cum stătusem cu nasul în cuvertura patului.

— Dacă nu mă întrebaţi cum mă cheamă, cîţi ani am şi ce număr port la pantofi, înseamnă că mă cunoaşteţi, deşi eu n-am avut plăcerea pînă acum. Am terminat fraza, mirîndu-mă şi eu că-mi mai ardea să glumesc.

— Face pe nebunul, a caracterizat concis blondul atitudinea mea.

— Dacă află ce-l aşteaptă, o să-i treacă, a spus cel cu gropiţă.

Am tăcut, ca să le las spaţiu pentru a-mi comunica ce mă aşteaptă, dar nimic. Tăceau şi se uitau la mine, cîntărindu-mă. Mi-am pus computerul din cutia craniană în funcţiune şi am dedus că personajul principal nu apăruse încă. Cei doi erau numai deschizătorii de drumuri.

— Se mai lasă mult aşteptat şeful vostru ? i-am atacat eu pe cei doi. Nu de alta, dar am început să mă cam plictisesc de figurile voastre care n-au nume, ci numai semnalmente.

Cei doi nu s-au prea sinchisit de spusele mele, însă remarca făcută despre existenţa unui şef care se lăsa aşteptat s-a dovedit exactă. În cadrul uşii a apărut un tip de vreo 35 de ani, colţuros. Umerii, coatele, şoldurile şi genunchii erau numai unghiuri ascuţite şi obtuze, fără să fie perechi. De exemplu, unghiul de la umărul drept nu era egal cu cel de la umărul stîng. Colţurosul avea şi o faţă adecvată, cu pometii ascuţiţi, cu proeminenţe pe fruntea îngustă, toate trăsăturile convergînd către o bărbie

iatagan. Am bănuit că de un şef era vorba după rigiditatea instalată în ţinuta celor doi tipi argintii : „Blondul“ şi „Gropiţă“.

— Vă salut, domnule locotenent expert Poe, a spus „colţurosul“ cu o voce catifelată, neaşteptată pentru aspectul lui fizic.

— Salut ! Sănătos, sănătos ?

Colţurosul a zîmbit superior la auzul micii mele obrăznicii.

— Mă cheamă Dinks. Sînt colonel.

— Vă salută un tip liber ca pasărea cerului, am şarjat eu în continuare.

— Încetaţi anihilarea, a spus colţurosul Dinks cu aceeaşi voce catifelată, care parcă anula ideea de ordin.

Am ştiut că pot să mă ridic în picioare. Ordinul fusese executat. M-am sculat şi am întins mîna lui Dinks, în semn de ratificare a cunoştinţei noastre. Şi duşmanilor trebuie să le întinzi mîna, ca să le dai totuşi o şansă. Colonelul a făcut în mod vădit pe neatentul, aşa că am rămas cîteva clipe cu mîna întinsă. Figura i-a distrat pe cei doi care, încîntaţi de „distincţia“ şefului lor, şi-au lăţit gurile într-un zîmbet servil. M-am decis să trec peste impoliteţea „colţurosului“, fiindcă postura în care mă aflam nu-mi permitea să fiu prea băţos. În alte împrejurări... Aşa că m-am îndreptat către bar, urmărit de trei perechi de ochi şi de cele două antene.

— Ce servesc domnii ? i-am întrebat pe cei trei musafiri nepoftiţi.

— Stai jos, Poe, nu te mai fîţîi ! s-a făcut auzită vocea catifelată a lui Dinks.

— Aud şi dacă stau în picioare, i-am mormăit eu un răspuns, silindu-mă să nu-mi exteriorizez enervarea.

— Ar fi bine să fii mai amabil, a susurat Dinks. La coeficientul tău de inteligenţă ar trebui să-ţi dai seama că n-ai altă cale de urmat decît supunerea.

— Întotdeauna mai există o alternativă, i-am întors-o lui Dinks, numai ca să-i mai tai din nasul, tot colţuros, şi să-i mai micşorez din prea marea încredere pe care o afişa.

— Tu n-ai decît alternativa supunerii ! a revenit în luptă Dinks.

— Ba mai am şi alternativa nesupunerii.

— Asta înseamnă „sfîrşitul“, locotenent Poe. La asta te va duce nesupunerea.

— La coeficientul meu de inteligență, am reluat ironic spusele de mai înainte ale colonelului, sînt în stare să-mi dau seama că aveți nevoie de mine și nu de cadavrul meu. Așa că să lăsăm intimidările. Partea psihologică a întîlnirii noastre ați ratat-o.

Un zîmbet strîmb s-a instalat pe fața colonelului, zîmbet care produse o oarecare neliniște în ochii „Blondului" și ai lui „Gropiță".

M-am instalat iar pe marginea patului, am sorbit o nouă gură de cocteil Sirius, am simțit că sînt iar prizonier, că n-o să mă pot mișca. Bănuiam că Dinks dăduse comanda imobilizării mele prin ridicarea unui deget, cu care ulterior își frecase nasul.

— Ieșiți afară ! a spus colonelul, fără să mă slăbească din ochi.

Ordinul i-a surprins pe cei doi. S-au uitat mai întîi unul la altul și abia după aceea s-au făcut nevăzuți.

— Nu prea-s inteligenți „bebelușii", am rupt eu tăcerea.

— În schimb, sînt credincioși.

— Mă dorești ca ei ?

— Te vreau pentru mintea ta.

— Atunci trebuie să mă suporți.

— După cîteva zile de convietuire, te vei obișnui să mă asculți. Pe nava asta toată lumea mă ascultă.

— Deci sîntem pe o navă, nu pe un model.

Dinks făcu doi pași către camera de luat vederi și ordonă :

— Deconectați imaginea și sunetul. Rămîne numai anihilarea motorie.

Beculețul verde de deasupra camerei de luat vederi s-a stins.

Dinks s-a întors către mine, și-a strecurat mîna într-un buzunar interior al costumului și a scos cu o încetineală voită două casete. Mi s-a strîns inima. Erau casetele furate de mine, atunci cînd mă hotărîsem să fac ceva în numele prieteniei pe care mi-o purtase Hector.

— Am lucrat pe brînci trei luni ca să pun mîna pe ele. Și era să ratez totul, fiindcă Hector s-a hotărît să-și pună capăt zilelor. A trebuit să mai rabd două luni pînă să-mi ating scopul. Acum le am. Pe ele și pe voi.

— Pe noi ?

Am înghețat. Pluralul acesta mi-o readusese în minte pe Alana. Era și ea prizonieră.

— Pe voi. Pe tine şi pe iubita ta. Ea este cheia care-ţi va frînge încăpăţînarea. N-o să mai faci pe eroul, Poe !

Aş fi vrut să-mi iau capul în mîini, dar nu puteam din cauza anihilării motorii. Prea multe veşti proaste !

— Ce mai zici, ţifnosule ? a susurat iar vocea lui Dinks.

M-am uitat în ochii lui. Sticleau victorioşi. Dacă doream să fac ceva util, trebuia să-i întreţin impresia că a cîştigat.

— S-o luăm pe rînd, Dinks. Le cam amesteci.

— Oare ?

— Dacă nu crezi, îţi dau o primă informaţie : Hector nu şi-a pus capăt zilelor, ci a fost ucis.

— Ucis ?

— Exact ! Ştiu asta cu mare precizie, fiindcă două luni m-au bănuit pe mine.

— Prostii !

— De ce nu le-ai spus-o ? Mă scuteai de ceva necazuri.

— Lasă glumele !

— Lasă prefăcătoria ! L-aţi ucis pe Hector ca să puneţi mîna pe casete şi acum faci pe miratul ?

Dinks s-a strîmbat într-un fel care nu putea fi descris. Părea nu numai nemulţumit, ci chiar îngrijorat.

— Nu trebuie să mă crezi, Poe, a început el să se disculpe. Trebuie numai să mă ascultaţi cu atenţie. Şi vei decide în final. Ce zici ?

Ce era să zic ? Oricum trebuia să-l ascult, ca să pot realiza adevărul.

— Dă-i drumul !

— Nava pe care ne aflăm, navă galactică, transportă minereu de pe Nicrom pe Pămînt. Deservim laboratoarele Marelui Consiliu. Îţi dai seama că avem prioritate. Acum doi ani, într-un container cu minereu a fost montat un radioemiţător acordat pe frecvenţa de lucru a comandantului, adică a mea. Nu ţi-am spus, dar cred că ai dedus că eu sînt comandantul navei.

Am dat numai din cap. Afirmativ. Nu doream ca, vorbind, să întrerup elanul epic al colonelului.

— N-are rost să-ţi povestesc cum am ajuns să-mi dau seama că sînt apelat dintr-un container. Cel care a venit cu ideea de a folosi un radiolocator a fost Nack. Îl cunoşti. E cel blond, care a părăsit cabina...

— Pe celălalt cum îl cheamă ?

— Panzer. E geolog. Răspunde de verificarea calităţii minereurilor. Este singurul membru al fostului echipaj.

Noi am lucrat pe altă navă și am înlocuit echipajul real în ultima clipă.

Bunăvoința colonelului Dinks de a-mi furniza relații amănunțite despre tot ce întrebam era cam suspectă. Un tip care te răpește, te duce cine știe unde cu o navă galactică furată, după cît se înțelegea din ce-mi spusese pînă acum, îți anihilează mișcările ca să fie în siguranță, nu poate fi amabil decît în mod interesat. Așa că am rămas în gardă, încercînd să aflu cît mai multe.

— Deci, a continuat Dinks, cu radiolocatorul lui Nack am găsit containerul cu radioemițătorul buclucaș. Lîngă el se afla o casetă de videomagnetoscop. Am avut inspirația să o vizionez singur, fără martori. Conținea o informație trăznet. Dar nici azi, deși nava servește *„Marea Idee"*, nimeni nu-i cunoaște detaliile.

— Și care-i *„Marea Idee"* ? am întrebat eu, fără să pot ascunde pe de-a-ntregul ironia ce mi-o stîrnea această denumire pompoasă.

Colonelul m-a scrutat cu privirea. Tonul nu-i plăcuse nici lui și dorea să-și confirme bănuiala studiindu-mi mimica. M-am silit să am o față neutră, supusă chiar, și cred că am reușit, fiindcă Dinks a revenit la tonul amabil.

— Toate la vremea lor, Poe. Toate la vremea lor. Dacă vei fi disciplinat și vei munci ca lumea, *„Marea Idee"* te va coopta printre membrii ei.

— Aa... ! O confrerie ! O societate anonimă !

— Oarecum. Rămînem la stadiul ăsta cu informația. Și te rog nu mai încerca să mă tragi de limbă.

Colonelul Dinks făcea eforturi să fie amabil cu mine, deși probabil în ochii lui nu valoram prea mult. Poe era pentru Dinks o unealtă necesară *„Marii Idei"*, care trebuia să muncească pentru asta și nu oricum, ci „ca lumea".

— De altfel, și-a reînceput Dinks povestea, nici eu nu cunosc toate detaliile. Șeful suprem al *„Ideii"* este Hermann, de pe Nicrom. Mesajul din container era al lui. De la primul său mesaj și pînă azi, am schimbat multe păreri.

— Hermann însă este țintuit pe Nicrom, am intervenit iar.

— Exact. Acum putem vorbi direct despre rolul tău. Mai înainte, însă, hai să lămurim lucrurile cu Hector. Am aflat că la Centrul de Supraveghere Astronautică sînt doi tipi care lucrează la programul de supraveghere extragalactică. Tu și Hector. Datele personale îl prezentau pe Hec-

tor ca fiind mai capabil. Se zvonea chiar că va fi urmaşul lui Grant. Aşa că l-am supus pe Hector unui tratament special cu imagini subliminale, pînă cînd subconştientul lui era pregătit pentru sustragerea casetelor. Noi pîndeam momentul. Dar Hector a murit. După ce te-ai făcut bine, am reluat acţiunea, cu tine ca subiect. Altă şansă nu ni se mai oferea. Înlocuitorul lui Hector nu prezenta garanţii şi toată lucrarea s-ar fi amînat prea mult. Herrmann era nerăbdător. Ai reacţionat excelent la tratamentul cu imagini subliminale şi ai sustras casetele foarte repede. Cu Hector ne-am chinuit mai mult timp şi fără rezultat.

— Voi mi-aţi răscolit casa ?

— Noi. Dar totul n-a fost decît o înscenare pentru Gatt şi oamenii lui. De fapt, atunci am scos din televizor generatorul de imagini subliminale şi am furat o carte de vizită ca să-ţi luăm în călătorie şi iubita. Aici era să dăm greş, fiindcă nu ştiam că ţi-ai schimbat preferinţele între timp. Totuşi, am potrivit-o pînă la urmă, fără să vrem...

— Norocul vostru !

— Ne îngrijoraseră, a continuat Dinks, fără să mă bage în seamă, vizitele tale la clinică şi medicul nostru a decis scoaterea generatorului. Continuarea influenţării subconştientului tău ar fi putut fi sesizată de Bingsley.

— Ca să vezi ! mi-a scăpat fără să vreau.

— A doua zi ai fost la clinică, iar la ieşire am detectat, în buzunarul de la piept al hainei, casetele. Seara le-am luat.

— Foarte eficienţi, n-am ce zice ! Doar că m-aţi luat şi pe mine, o dată cu casetele. Poate a fost o scăpare, ce ziceţi ?

— Noi nu avem scăpări. Te-am răpit fiindcă avem nevoie de un specialist pentru programul ecranelor magnetice superdense.

— Şi Alana ?

— Ne-am gîndit că vei avea scrupule şi ne-am asigurat o armă secretă.

— Mai bine o luaţi pe Mae.

— Noi şi cînd greşim o facem în folosul nostru.

— Cam duri băieţii *„Marii Idei"* !

— Aşa este !

— Pot s-o văd pe Alana ?

— Dacă colaborezi, veţi locui împreună.

— Ce face ?

— E izolată într-o cabină similară cu asta. Nu i s-a clintit un fir de păr.

— Unde mergem ?

— Pe Nicrom. Doar asta-i ruta firească a navei noastre.

— Chiar „pe Nicrom" ?

— Aşa se spune. De fapt, avem o orbită de aşteptare pe care cîmpul magnetic al planetei nu ne deranjează.

Dinks s-a îndreptat către uşă şi a ciocănit de două ori în ea. Uşa s-a deschis. În cadrul ei a apărut Panzer.

— Aduceţi-i de mîncare, a ordonat colonelul, după care a plecat fără să-şi ia la revedere.

Bună idee ! Abia acum realizam că am un gol în stomac. Nu mîncasem de trei zile, dacă timpul navei, afişat deasupra uşii, era real.

Panzer a apărut cu o tavă încărcată. Nu l-am băgat în seamă. M-am ocupat de refacerea energiei pierdute. Mestecam şi mă gîndeam. Trebuia să analizez situaţia în care mă aflam. Ne aflam, fiindcă nu trebuia să o omit pe Alana din calculele mele. Dacă maiorul Gatt ar fi auzit povestea lui Dinks, lucrurile ar fi devenit mai simple. Hector era nevinovat, eu nevinovat. Amîndoi ajunseserăm hoţi fără voia noastră. Totuşi două lucruri nu se potriveau. De ce murise Hector ? Asta era prima întrebare, la care nu aveam încă răspuns. A doua întrebare ar fi fost : cum de am reuşit şi eu, şi Hector să sustragem casetele de sub nasul unuia dintre cele mai sofisticate sisteme de supraveghere din Galaxie ? Din povestea lui Dinks reieşea că ei nu contribuiseră cu nimic nici la moartea lui Hector, nici la anihilarea sistemului antifurt al Centrului de Supraveghere Astronautică. Ba, se părea că nici nu aveau habar de existenţa unui astfel de sistem. În buletinul medical referitor la Hector nu se sesizase nimic despre o sugestionare subliminală.

Mi-am tăiat o felie de şuncă, m-am uitat la Panzer care, plictisit, îşi studia unghiile şi m-am reconcentrat. Deci : ce ştiau Grant şi Gatt din toată afacerea asta ? Despre *„Marea Idee"* cred că aflaseră ceva. Centrul de Supraveghere Astronautică avea metodele lui precise de investigare a întîmplărilor de pe o navă galactică. Eu ştiam, deşi nu

lucram la supravegherea galactică, că metodele celor de acolo erau pe cît de complicate, pe atît de eficiente.

Mi-am curăţat două mere şi o portocală. Panzer nu terminase studiul manichiurii sale. Se făcea că nu mă bagă în seamă. Deci, să reluăm. Grant şi Gatt nu ştiau totuşi destul de multe despre „*Marea Idee*", fiindcă nu i-ar fi lăsat pe Dinks şi ai lui să zburde prin oraş, să răpească oameni şi să mai şi decoleze nestingheriţi. Formaţia mea matematică mă obliga însă să ţin cont şi de varianta contrară. Dacă Grant şi Gatt îi lăsaseră în mod deliberat să-şi facă de cap, să mă răpească, să-mi facă propuneri, adică să-şi dea planul pe faţă ? Care din cele două variante era adevărată ? Care...

— Ce-ţi mai doreşte sufleţelul ?

Panzer îşi pierduse răbdarea. Cred că mîncasem merele mai zgomotos decît scria în cărţile de maniere elegante, fiindcă fusesem dus pe gînduri şi, probabil, paznicul meu avea ureche muzicală. I-am zîmbit cuceritor şi i-am răspuns :

— Obişnuiesc şi puţină brînză cu hrean ras.

Panzer a pufnit pe nas şi a dat comanda. Microfonul pe care-l avea fixat pe gît, lateral, funcţiona impecabil, fiindcă, după puţin timp, Nack a apărut cu cele cerute.

— Domnul mai doreşte ceva ? a întrebat Panzer zeflemitor. Voia să-mi arate că nu dă doi bani pe mine, dar că avea ordin să se poarte frumos, iar el ştia ce-i acela un ordin primit de la superiori.

— Da. Să ajung să-ţi dau ordine.

Panzer a rămas perplex în faţa obrăznicie mele.

— Nu te sili să-mi dai o replică spirituală că ţi se ard circuitele ! Las-o moartă şi fă-mi loc ! Cabina este pentru o singură persoană.

Panzer a înghiţit în sec. Dinks avea ceva autoritate pe navă dacă individul nu mi-a aruncat cu nimic în cap. A strîns din dinţi şi a părăsit cabina.

Am rămas singur. Puteam să mă mişc. În scurt timp trebuia să iau o decizie. Făceam pe eroul şi rămîneam în afara „*Marii Idei*", sau colaboram şi aflam despre ce era vorba, urmînd să le pun beţe în roate la momentul potrivit ? Aparent, lucrurile păreau simple, dar ideea colabo-

rării condiționate avea un element slab. Puteam eu oare, singur, să le pun bețe în roate la momentul potrivit ? Că doar nici ei nu erau niște copii, nevinovați și naivi, care să mă creadă atașat unei „idei" în care, pînă acum, nu aveam de ce să cred.

Mi s-a strîns din nou inima. Alana ! Ce s-ar alege de ea dacă n-aș colabora ? ! Săraca fată ! Ce soartă ! Să vii pe Pămînt cu o bursă de studii și să te trezești pe o navă, fără să fii întrebată dacă-ți surîde o asemenea excursie, la cheremul unor brute.

M-am concentrat și mai mult. Trebuia să accept colaborarea dacă doream ca Alana să nu pățească ceva. Mă voi lăsa greu, ca să nu pară suspect, dar voi colabora. Ei aveau nevoie de un specialist în ecrane magnetice superdense. Nava nu dispunea de dispozitivele necesare, ceea ce însemna că urma să ne oprim pe un corp ceresc, în vederea dotării ei cu un asemenea ecran. *„Marea Idee"* provenea de pe Nicrom, adică dintr-un loc fără întoarcere, deci... Și în momentul acela mi s-a luminat mintea. Sigur că da ! Era mai simplu decît se putea crede. Dinks nu dorea ecran magnetic superdens pentru nava lui ci pentru cei de pe Nicrom. Containerele cu minereuri ajungeau pe *Spacelab* prin tunele magnetice, rezultat al interacțiunii cîmpului magnetic al planetei cu un ecran magnetic superdens de formă toroidală. Dinks dorea de la mine, probabil, o altă interacțiune între cele două cîmpuri, una de tip moale, astfel încît accelerațiile la care să fie supuși cei care treceau prin tunelul magnetic să fie de maximum 3 g și nu de 100 g, la cît ajungeau containerele cu minereu. Accelerațiile uriașe înlăturau orice gînd de evadare pe această cale. Problema devenea serioasă. Dacă raționamentul meu era corect, însemna că Dinks servea *„Marea Idee"*, dar mijlocul de a o pune în practică era deținut de cei de pe Nicrom. El era doar o unealtă, asigura evadarea.

Colaborarea mea cu ei, în cazul cînd acceptam, devenea însă dificilă. Nu era suficient dacă spuneam „da". Trebuia să și fac ceea ce nu încercase nimeni pînă atunci. Să scot oameni dintr-un loc de unde nu se putea ieși. Păcat că nu citîsem istoria tentativelor de evadare de pe Nicrom. În cei 500 de ani, de cînd funcționa ca închisoare galactică pentru criminali periculoși, se înregistraseră multe, care mai de care mai ingenioase. Dar rămăseseră numai tentative.

Descoperirea făcută m-a mai liniștit. Bănuiam ce se aștepta de la mine. De unde știau însă cei de pe navă că eu, locotenentul expert Poe, eram în stare să duc la bun sfîrșit lucrarea cu interacțiunea moale a celor două cîmpuri ? E adevărat, lucrasem cu ecranele magnetice superdense de la început, dar numai la nivel de navă extragalactică și numai din punctul de vedere al apărării acesteia de asteroizi, meteoriți sau cîmpuri de radiații. Rezolvasem adică probleme de ciocniri. Hector la fel. Cine le spusese că noi eram oamenii necesari ?

Dacă tentativa lor reușea, se umplea iar Galaxia de criminali. Cu cîtă trudă fuseseră izolați pe Nierom ! Cu ce consum de energie și de vieți omenești ! Iar eu, acum, trebuia să lucrez întru anularea acestui efort uman deosebit. Dilema devenea uriașă.

Un fîșîit m-a anunțat că ușa cabinei s-a deschis. Stăteam pe pat cu spatele la ușă, decis să nu mă întorc. Fîșîitul s-a repetat. Ușa se închisese deci. Cu atît mai bine. Eram prea răscolit ca să le mai suport mutrele.

În cabină s-a făcut liniște. Dar o liniște parfumată. Un miros suav de avocado m-a făcut să mă întorc cu fața către ușă. Pe fondul acestela stătea... Alana, care se uita speriată la mine.

— Te-au bătut ?

— Alana !

S-a ghemuit lîngă mine, speriată. Camera TV de pe peretele vecin transmitea lui Dinks o imagine care-i umplea inima de bucurie. Dragostea mea pentru Alana trebuia să fie cheia înfrîngerii mele. Așa că era bine ca ea să știe asta.

— Sîntem priviți, fată dragă !

— Și ascultați, a completat ca zîmbind. Te-au bătut ?

— Ai o idee fixă. Nu.

— Așa mi-au spus.

— Te-au păcălit. În lumea noastră, bătaia nu se mai practică. E un obicei învechit. Acum se lucrează cu sugestionare subliminală.

O scînteie de înțelegere a trecut prin ochii Alanei.

— Cu tine cum s-au purtat ?

Întrebarea mea avea un scop clar. Era mai mult pentru Dinks decît pentru Alana.

— Bine. N-am ce le reproșa.

— Atunci cine ți-a băgat în cap că m-au bătut ?

— Un tip cu o față lungă și gropiță în bărbie. Îi spunea altuia blond că o să-ți rupă oasele cu prima ocazie.

— Ce zici, colonele ? m-am adresat eu camerei de luat vederi. Și mai vrei colaborare sinceră și neprecupețită, în vreme ce bătăușii tăi intenționează să-mi rupă oasele.

— Cu cine vorbești ? m-a întrebat, mirată, Alana.

— Cu cel mai mare șef de pe navă.

Ușa a fîșîit iar și „șeful" a apărut în cadrul ei.

— Cu mine, domnișoară. Noi doi n-am avut ocazia să ne întîlnim încă. Am gîndit că-i mai plăcut să ne vedem în trei.

Alana a devenit ceva mai rigidă. Dinks îi inspira, evident, repulsie. Parcă l-ar fi cunoscut.

— Stai jos, Dinks ! am intervenit eu. Apoi, adresîndu-mă fetei : În concepția colonelului, orice încercare a mea de nesupunere are un remediu sigur : tu.

Dinks a zîmbit forțat. Nu se aștepta să fiu așa de direct.

— Parcă poți să nu te supui ? ! a întrebat Alana.

Remarca fetei a lățit un zîmbet fericit pe fața colonelului. Poziția luată de Alana îi convenea de minune. Nu rămîneam decît eu de convins. Era periculos să cedez prea repede, așa că mi-am început jocul.

— Cum vorbești ? Nu te recunosc. De ce să mă supun? La ce să mă supun ? Eu stăteam liniștit la mine acasă, mă tratam după amnezia suferită și deodată mi se pune viața în pericol. De unde știa Dinks că pot suporta accelerațiile decolării fără să-mi dăuneze ? De ce nu s-a gîndit că dacă eram sănătos lucram, nu stăteam în concediu medical ? Adică pe Pămînt sînt inapt de muncă, iar aici pot lucra ? Știi ce înseamnă asta ? Că puțin le pasă de sănătatea mea. Sînt doar o biată unealtă de care au nevoie acum, nu sînt un om, un colaborator. Asta este, așa că supunerea mea nu are suport moral suficient.

— Nu ai dreptate, Poe ! mi-a răspuns Alana. Nu avem nici eu, nici tu statut de colaboratori. Uiți că sîntem prizonieri ? Că ne pot strivi ca pe niște muște ? Eu vreau să mă întorc acasă, pe Alfa Centauri.

Am înghețat. Păi, Alana era de pe Sirius. Ce tot spunea ea ?

Ca Dinks să nu-mi observe stupoarea, am lăsat capul în jos, ca și cum aș fi meditat la cele spuse de Alana. Deci, asta era. Alana mi-a dat un semnal că tot ce spunea era fals. Nu trebuia să o dau de gol, dar și ea trebuia să în-

telcagă poziţia mea. să ştie că nu vreau să mă las uşor, că vreau să pun condiţii, să primesc garanţii.

— Cînd am fost la anticariatul bătrînului Io, parcă spuneai că doreşti să rămîi pe Pămînt.

O lumină trecu prin ochii albaştri ai fetei. Comunicarea se stabilise. Cînd doream să ne anunţăm că nu credem în ce spunem, trăgeam o minciună zdravănă.

— Atunci nu bănuiam că voi face o croazieră atît de „plăcută".

Dinks, care fusese spectator la dialogul nostru, s-a simţit dator să intervină :

— Vai, domnişoară ! Modul în care am făcut cunoştinţă a fost neelegant şi mă dezavantajează. Vă rog să credeţi că n-am avut altă soluţie. Sper să-mi repar greşeala.

Dinks se dădea bine pe lîngă Alana, a cărei poziţie îi convenea.

— Dacă croazierea noastră va dura mai mult, o să aveţi ocazia să-mi schimbaţi impresia.

Alana îl trăgea de limbă.

— Am deci la dispoziţie aproape o lună ca să vă conving de bunele noastre intenţii...

O navă galactică de transportat minereuri, dotată de obicei cu motoare DW 27 000, putea ajunge într-o lună la marginea Galaxiei.

— Cu supravegherea permanentă la care sîntem supuşi, cu antenele de anihilare motorie, fără legături cu sectoarele navei, fără libertate de mişcare, mai mult o să ne înrăim decît să devenim docili.

Alana juca tare.

— Începînd de mîine, veţi avea la dispoziţie un apartament normal, fără supraveghere TV şi fără anihilare motorie.

Vestea era surprinzătoare. Doar nu mă decisesem încă să colaborez cu ei.

— Sînt singura femeie de pe navă ?

— Mai sînt încă două.

— Voi locui cu ele ?

— Vei locui cu Poe. Mi se pare mai sigur să staţi împreună.

Zîmbetul amabil de pe mutra colţuroasă a lui Dinks era curată prefăcătorie. Ne dorea împreună ca să fim uşor de supravegheat. Nu credeam un cuvînt din asigurările lui.

— Păreai mai antipatic, Dinks !

— Eu am încă rezerve, a spus Alana. Probabil i se păruse că mă dădeam prea repede pe brazdă şi-mi atrăgea atenţia că puteam fi suspectat.

— Ne cunoaştem de puţină vreme, a început cu vocea lui catifelată Dinks. Iar întîlnirea noastră s-a făcut în condiţii-limită. Să ştiţi că nu mă aşteptam să vă fiu simpatic de la prima vedere. Sînt un tip dificil. Cel mai neplăcut lucru la mine este că-mi place disciplina.

— Îţi promitem că vom fi disciplinaţi ! a spus Alana. Nu vom încălca nici o prevedere şi nu vom submina disciplina de pe navă. Vom fi supuşi.

— Asta nu înseamnă. m-am băgat eu în vorbă, că-ţi garantăm şi colaborarea. Aici mai avem de discutat.

— Ascultă...

— Protestezi degeaba, l-am întrerupt eu. Sînt inapt. Am zăcut două luni în spital, iar la externare mi s-a dat concediu medical o lună. Înţelegi ? Treizeci de zile. Şi recomandarea : LINIŞTE ! Iar eu numai de linişte n-am avut parte zilele astea.

— O lună de zile vei avea LINIŞTE, mă îngînă Dinks.

— Şi apoi ?

Întrebarea aparţinea Alanei şi reflecta fidel starea noastră sufletească. Ce urma să ni se întîmple după o lună de linişte ?

— Ca să nu vă faceţi griji, deocamdată vă spun doar atît : Poe va lucra la ecranele magnetice superdense, adică va face ce ştie şi ce ar fi făcut şi la Centrul de Supraveghere Astronautică după expirarea concediului. Pentru domnişoara nu am nimic de lucru. Pe navă nu avem organizat nici un doctorat.

— Ascultă, Dinks, hai să zicem că a trecut şi luna asta, am făcut treabă bună cu ecranele, am fost supuşi, ce s-o mai lungesc, totul a mers ca pe roate, aşa cum ţi-ai dorit. M-ar interesa ce va urma după...

Dinks clipi binevoitor din pleoapele inegale ca mărime şi spuse :

— Veţi rămîne cu noi pînă ce *„Marea Idee"* va deveni realitate.

— Puţin îmi pasă de ideile tale, mari sau mici, dacă...

Alana şi-a pus încetişor mîna pe braţul meu şi m-a strîns puţin. M-am uitat la ea, intrigat de întrerupere. Dinks a sesizat scena :

— Domnişoara e mai înţeleaptă decît tine, Poe ! Vă las să vă sfătuiţi.

— Rămîi, e totuna. Cel puțin, acum te vedem și știm de ce ni se ridică tensiunea. Așa, dacă pleci, se duc naibii toate senzațiile.

— Pe navă nu există secrete. Dacă ai călătorit, știi asta. Așa că nu mă face mai nesuferit decît sînt. Salutare !

— Chiar așa ! Te iubește cineva de pe nava asta ?

Alana m-a strîns iar de braț. Săriserm peste cal. Dinks nu sesizase semnul, fiindcă, după prima atenționare, Alana nu-și luase mîna de pe brațul meu. Dinks avea dreptate. Pe navele galactice exista supraveghere totală. Nu puteai vorbi fără să fii înregistrat sau ascultat.

— Alana rămîne cu tine, Poe. Mîine vă mutați în apartament, ne aruncă Dinks din ușă. Peste capul lui ne privea rînjind Nack.

Aceea a fost prima noastră noapte. Înghesuiți în cușeta pentru o persoană, cu sufletele săgetate din timp în timp de grija zilei de mîine.

Ne-am mutat în apartament a doua zi. Panzer și Nack ne-au condus și ne-au ajutat să ne acomodăm cu dotările. Față de *Star*, nava era o generație nouă. Principiile rămăseseră însă aceleași. Circuit video general, sensibilitate microfonică totală, videotelefon, terminal cu display, paturi cu încălzire, lumină în ciclu diurn, garderobă completă, lift pentru servirea mesei în cameră, incinerator, cabină cu accelerator pînă la 3 g pentru menținerea formei sportive.

— E mai frumos decît pe naveta Alfa Centauri-Pămînt, a constatat Alana.

— Nava a fost transformată pentru transport. Inițial, avea destinație științifică. Cercetătorii ăștia iubesc luxul, nu pot fără el. Pfui !

Ieșirea lui Panzer arăta că el nu fusese niciodată inclus în categoria cercetătorilor, deși considera că ar fi meritat.

Atunci s-a produs un lucru îngrozitor.

Panzer a început să devină stacojiu la față, iar capul i-a crescut, transformîndu-se într-o bilă uriașă. Strigătul de groază al Alanei a fost acoperit de răcnetul meu :

— Hector ! ! !

Mi-am trezit din leșin, conștient că nu mă pot mișca. Dinks nu se ținea de cuvînt. Se juca iar de-a anihilarea motorie. Mi-am amintit brusc de Panzer. Oribil ! Retrăisem scena morții lui Hector. Aceeași evoluție, același cap inform.

— Alana ? !

— Sînt în spatele tău, Poe. Nu mă pot mișca.

— Ce-a fost asta ?

— Ceva oribil. Am avut senzația că o să-i crape capul și-o să ne împroaște pe toți.

— Cine ne-a instalat în pat oare ?

— Cred că Dinks. Am mai apucat, înainte să leșin și eu, să-l văd venind chemat de Nack. Pe-au tîrît pe pat injurînd. Restul...

— Sînt prea slab, fată dragă. Leșin prea repede.

— Ai strigat numele lui Hector de s-au cutremurat pereții. Aveai motive puternice să leșini. Sînt îngrijorată, Poe. În loc de liniște și relaxare ai ajuns în aventura asta nenorocită. Nu știu dacă vei rezista fără îngrijirea lui Bingsley.

Ușa apartamentului s-a deschis, așa că nu am putut să-i comunic Alanei că „sînt ca un taur" — expresia preferată a doctorului. În încăpere a apărut Dinks, însoțit de un tip mărunțel, purtătorul unui cap enorm.

— Te ții de farse, Poe ! a început Dinks să fiarbă în fața mea.

— Parcă ziceai că nu mai utilizezi anihilarea motorie.

— Dacă l-ai vedea pe Panzer cum arată, te-ai anihila singur.

Dinks dădea evident vina pe mine. A doua oară vedeam un cap devenind o bilă roșie și informă și tot a doua oară eram acuzat de crimă. Hotărît lucru, nu-mi purtau noroc bilele astea roșii.

— Ce face Nack ? s-a auzit vocea Alanei din spatele meu.

— Dacă deja ți-ai revenit, domnișoară, înseamnă că ești un soi mai indiferent.

— Numai proștii se răzbună pe alții, atunci cînd nu sînt în stare să înțeleagă lucruri simple !

Replica dură a fetei ne-a amuțit. Dinks rumega ce să facă și, cum îl credeam capabil de orice, am început să mă tem pentru Alana. Dar ea nu s-a liniștit și a continuat :

— Dacă ai cap pe umeri, întreabă-l pe Nack cum a fost. Și, apoi, învață să te ții de cuvînt. Doar ești om !

— Nack nu poate vorbi, a intervenit cu o voce groasă mărunțelul. A avut un șoc.

— Te pomenești că este amnezic acum, am sărit eu.

— De unde știi ? a mîrîit Dinks.

— Ce-ţi pasă ?

— Potoleşte-te, Dinks, s-a auzit iar vocea calmă a Alanei. Poe a fost şi el amnezic după moartea lui Hector, identică cu cea a lui Panzer.

— Nu are nici o legătură.

— Ba are. Dacă ai răbdare, o să-ţi dai seama de ea.

Dinks a înghiţit vorbele ei fără să crîcnească. Siguranţa fetei îl domesticea într-o oarecare măsură.

— Dă-i drumul, Poe, şi fără trucuri, te rog ! Eşti pe muchie de cuţit !

— Şi ecranele ?

— Crezi că eşti singurul specialist ? Nu sînt dispus să-ţi ingădui crimele şi să nu te pot pedepsi. Pentru asta sînt în stare să propun amînarea acţiunii.

Am tăcut. Dinks era un dur al spaţiului cosmic. Cunoşteam acest tip de om. De tînăr, călătorise pe navele galactice, izbindu-se de tot felul de greutăţi, privaţiuni şi pericole. În spaţiu, bunul cel mai de preţ era viaţa. Totul, dar absolut totul de pe o navă concura la menţinerea şi apărarea ei. Atentatul la viaţă era ceva inadmisibil.

— Ai amuţit ? Sau fabrici o poveste ?

I-am povestit lui Dinks de moartea lui Hector, în condiţii similare cu cea a lui Panzer, adică fără intervenţie umană directă, de simptomele curioase pe care le prezentase şi de faptul că nici contrainformaţiile, şi nici Central de Supraveghere Astronautică nu reuşiseră să găsească vreun fir care să permită construirea unei ipoteze plauzibile. Am considerat că nu merită să-i comunic şi concluziile mele şi ale Alanei asupra acestui subiect. Aşa a aflat despre amnezia mea. La a doua, nu şi de prima, care nu avea de ce să-l intereseze.

— Ce zici, Dinks ?

— Poveşti !

Trebuia să-l fac să înţeleagă că spusesem adevărul. Îmi venise o idee.

— Ascultă, Dinks. Bănuiesc că percheziţia mi-au făcut-o nişte băieţi simpatici. Doar nu era să te dai pe mîna unora pe care să nu-i ai sub control.

— Şi ce-i cu asta ?

— Pe noptiera mea se afla o mapă roşie. Era copia dosarului cazului Hector-Poe. Poate a fost vreunul curios şi l-a răsfoit. Pozele cel puţin, fiind color, imposibil să nu le fi atras atenţia. Vezi, poate ai confirmarea spuselor mele

chiar pe navă şi nu va mai trebui să amorţesc aici ca un ciine turbat.

Dinks a aruncat o privire mărunţelului. Probabil că acesta era mîna lui dreaptă.

— Du-te, Dinks ! Pînă vii, îi consult.

Aşa deci. Mărunţelul era medicul navei.

Dinks a ieşit. În silă, ca să-mi arate că nu execută cu plăcere „însărcinările" primite de la mine.

Mărunţelul a început să-şi înşire aparatura portativă. După ce mi-a montat tot felul de traductori, s-a instalat la terminalul din cameră. Era foarte rapid şi inspira încredere. De ce oare se alăturase lui Dinks ?

— Nu prezinţi nici o urmă de amnezie.

Cum numai eu aveam montaţi traductori, însemna că mie mi se adresa.

— Sînt ca un taur, după diagnosticul confratelui dumitale Bingsley.

— Te-a îngrijit el ? A fost şeful promoţiei mele. Bun băiat !

— El zicea că nu prezint urme ale amneziei.

— Nu-i ceva anormal. Ţi-ai revenit complet, aceasta-i motivul.

— Panzer avea neuronii măriţi ?

La întrebarea Alanei, doctorul a ridicat sprîncenele a mirare.

— Nu l-am consultat cu prea mare atenţie. Am constatat numai decesul şi faptul că transformările din creier sînt ireversibile.

— Aveţi pe navă aparatură specializată pentru o astfel de investigaţie ?

— Avem.

— Vă rog să ne faceţi şi nouă determinări în acest sens, a continuat Alana, neimpresionată de perplexitatea doctorului.

— Ştiam că eşti critic de artă. Dinks spunea ceva despre pictura secolului XX.

— Are dreptate, dar am citit dosarul roşu despre care vorbea Poe şi de acolo am reţinut ideea.

Am tăcut toţi trei. Pe terminalul calculatorului a început să clipească un beculeţ. Imediat am simţit că pot să mă întorc pe spate. Dinks oprise anihilarea motorie. Deci avusesem dreptate. Unul dintre spărgători — le ziceam aşa fiindcă îmi spărseseră videotelefonul şi televizorul — îşi

băgase nasul în dosarul roșu, văzuse poza lui Hector și, probabil dezgustată, îl azvîrlise după noptieră.

— Avem noroc nu glumă, Alana, nu ?

Alana se ridicase de pe pat și-și masa mîna dreaptă. Stătuse pe ea pînă îi amorțise. Mi-a făcut cu ochiul. Știa că sîntem ascultați de la punctul de comandă.

— Aveți, a confirmat din cadrul ușii Dinks. Nu vă puteți plînge.

Nu puteam să-mi dau seama dacă trăsese cu urechea prin ușa întredeschisă sau ne ascultase la vreun difuzor.

— Te bucuri pentru noi ? Cît altruism ! i-am aruncat-o „șefului", ca să nu se mai arate atît de încruntat și important.

— În loc să faci pe spiritualul, mai bine mi-ai spune cum a murit Panzer. Și de ce n-a murit pînă la venirea voastră. Am presimțit eu că varianta de rezervă a planului Hector ne va aduce pe cap numai belele.

— Și pe noi ne interesează cauza morții lui Panzer, s-a auzit vocea calmă a Alanei.

— Ei, nu mai spune...

— Mi-au solicitat niște investigații neuronice, i-a tăiat doctorul elanul.

— Explicați-vă, domnișoară critic de artă ! a continuat Dinks să fie țîfnos.

— Cînd a murit Hector, Poe și Mac, participanți și ei la scena respectivă, au prezentat mici semne de dilatare a neuronilor.

— Poate de frică.

— Poate. Dar dacă ai fi puțin mai calm și cevă mai deștept, ți-ai da seama că asta este o dovadă acceptabilă a faptului că decesul lui Panzer are cauze exterioare.

— Adică cineva, nu știm cine, în loc să tragă cu pistolul, a tras cu... naiba știe ce și l-a ochit pe Panzer. Iar voi ați încasat așa... o doză submortală, care v-a făcut să leșinați puțin ?

— Pe noi puțin, dar pe Nack suficient ca să-i șteargă memoria.

Dinks a căzut pe gînduri. Argumentele Alanei nu puteau fi combătute prea ușor.

— Ce zici, le fac investigațiile ?

Întrebarea doctorului era binevenită. Îl ajuta pe Dinks să găsească o cale onorabilă de a-și lămuri îndoielile.

— Dă-i drumul, Stan ! a mormăit ursuz, după care s-a făcut nevăzut în direcția cabinei de comandă.

— Haideți la mine în cabinet, a spus Stan calm și a pornit rapid, cu picioarele lui mici și scurte, într-o direcție în care eu și Alana nu mai fusesem.

Ne-am ridicat de pe paturi, ne-am luat de mînă și, încet-încet, am ajuns în cabinetul doctorului. Dotarea acestuia întrecea orice așteptare. Bingsley putea să fie invidios pe fostul lui coleg de facultate.

— *„Marea Idee"* nu este zgîrcită cu dotările medicale, am continuat eu să fac pe antipaticul, deși Stan începuse să-mi placă.

— Aici vor fi remontați cei care vor evada de pe Nicrom, a spus Stan fără să dea semne că ar fi divulgat un secret.

— Dacă ne spuneți asta cu atîta nonșalanță, înseamnă că sînteți sigur că vom servi *„Marea Idee"* pînă la sfîrșitul zilelor noastre, a raționat cu voce tare Alana, a cărei logică începuse să mă pună pe gînduri. Psiholog, psiholog, dar nici chiar așa ! Sesiza întotdeauna esențialul. Dacă această calitate nu era întîmplătoare, dacă se manifesta întotdeauna, trebuia să fiu atent cu fata asta. În plus, Stan, care nu știa ce discutase Dinks cu mine, îmi confirma, fără să știe, raționamentul privind menirea mea pe navă. Sau ascultase...

Stan meșterea ceva la aparatura lui sofisticată și ne privea din cînd în cînd zîmbitor. Nu dorea să-i dea dreptate cu voce tare, dar fața lui mare exprima asta. Să-i fi fost frică de faptul că eram ascultați ? Atunci însemna că ne simpatiza și încerca, atît cît putea, să ne ajute.

Cred că și Alana a înțeles ca și mine mimica doctorului, fiindcă a schimbat vorba :

— Credeți în ipoteza cauzei externe a morții lui Panzer ?

— Sînt om de știință. Încep să cred numai după ce văd. Hai, Poe, ia loc pe scăunel.

Obiectul pe care mi-l arăta era un fotoliu enorm, cu tot felul de fire și de aparate. M-am instalat fără să mă înfior. „Sejurul" la Bingsley îmi prinsese bine. Stan a meșterit ceva la calculator, mi-a montat niște traductori la fel de reci ca și cei ai confratelui său și a început să șuiere admirativ la cifrele pe care o imprimantă rapidă le înșira ascultătoare pe banda de hîrtie. Mi-a scos firele și i le-a montat Alanei, căreia i-am cedat locul, ca un cavaler ce eram. Nici ea nu părea impresionată de aparatura doc-

torului Stan. Acesta a scos același șuierat în fața cifrelor proprietatea Alanei, i-a desfăcut acesteia traductorii, mișcîndu-și cu îndemînare mîinile lui mici, ca de copil, apoi ne-a invitat pe o canapea. Am primit fiecare cîte un pahar cu o băutură maronie, după care, satisfăcut parcă de peisajul pe care-l compuneam, a început :

— Ați avut dreptate ! Amîndoi prezentați mici dilatări neuronice. Acum știu cum să-l tratez pe bietul Nack.

— Cînd era zdravăn, nu prea i se putea zice „bietul Nack", am intervenit eu.

— Pe nava noastră, cam toți băieții sînt așa. Au avut o viață grea, plină de primejdii și spaime, și de aceea nu mai sînt sensibili la vorbe bune sau la ochi frumoși.

— Avem nevoie de vreun tratament oarecare ?

La întrebarea mea, Stan și-a țuguiat buzele și a clătinat din cap, după care a spus :

— Cam o lună nu aveți voie să faceți eforturi intelectuale. Asta-i tot tratamentul.

M-am uitat la Alana. Pentru a doua oară, azi, îmi făcea cu ochiul.

Ne-am întors în cabina noastră. După ce se lămurise că nu-l omorîsem noi pe Panzer, Dinks nu ne mai băga în seamă. Ar fi trebuit să vizităm nava. Asta ar fi fost cea mai firească reacție a unor prizonieri, dar Alana mă trăsese de mînă către cabină. Cu toate că eu conduceam investigațiile, am considerat că, neavînd cu ce să-i înlocuiesc inițiativa, fiindcă nu aveam nici o idee demnă de remarcat, era mai bine să o urmez. Ajunși în apartament, n-am început imediat să vorbim. Alana se tot foia prin cameră, fără să-mi arunce vreo privire. Începusem să mă enervez. Așa se întîmplă cînd cedezi inițiativa subalternilor. Alana a spus, în sfîrșit :

— Nu te mai agita atîta, dragule ! Ai răbdare, fiindcă atît ne-a mai rămas.

Apoi fata s-a dus să studieze cabina de antrenament cu accelerator pînă la 3 g. Ei, poftim, dumneaei îi ardea acum să-și mențină forma fizică ! Nu mi-am conturat bine gîndul și cabina s-a și pus în funcțiune. Nu era chiar insuportabil zgomotul, așa că m-am decis să-mi văd de-ale mele. Am plecat să-l caut pe Dinks. Știam încotro să merg, dar orientarea mea pe navă îmi era ușurată de faptul că făcusem practică pe ceva similar. Am trecut cu un pas voit leneș peste grupul generatoarelor atomice și am deschis ușa cabinei de comandă, formînd pe tastatura de

lîngă tocul uşii numele meu. Faptul că uşa s-a deschis arăta că fusesem luat în evidenţă şi comunicat calculatorului central.

— Salutare, Poe ! m-a întîmpinat Dinks, stînd cu spatele la uşă.

Cum naiba de mă văzuse ?

— Nu te mira ! Cînd ţi-ai formatnumele pe tastatură, acesta a fost afişat pe comanda centrală. Am fost de acord să intri, altfel stăteai afară.

— Uşa asta nu-i comandată nominal ?

— Ba da, însă cere şi acordul comandantului. Este singura de acest gen. Celelalte reacţionează la nume şi se deschid automat.

— Dacă formam Dinks, în loc de Poe, mi se deschidea?

— Nu, bătrîne ! În nici un caz. Calculatorul central memorează întotdeauna locul unde ai deschis ultima dată o uşă, analizează unde puteai ajunge şi, dacă apare că exişti concomitent în două locuri despărţite de o uşă, blochează ambele compartimente şi dă alarma.

— Ca să vezi !

Atîta am putut spune, fiindcă atenţia mea era îndreptată spre contorul de timp de pe panoul central. Ora navei — 11,20 a.m. Ora pe Pămînt — 19,30. Eram de patru zile în spaţiu. Dacă Dinks mă primise în comanda navei însemna că se aştepta să-mi ordonez timpul, aşa că, fără să mă feresc, mi-am reglat ceasul de la mînă după orele citite. Dinks mă privea nepăsător, cu un zîmbet ce-i flutura în colţul mai lăsat al gurii asimetrice.

— La ora asta Grant doarme, a spus cu o nuanţă de zeflemea în glas.

Nu-mi plăcea să se vorbească pe tonul ăsta despre tatăl meu adoptiv.

— Chiar şi cînd doarme, e bine să-ţi fie frică de el.

— Dacă eşti aici, sînt liniştit. Am marfă de schimb.

Dinks avea dreptate, dar părea naiv în privinţa posibilităţilor Centrului de Supraveghere Astronautică. O navă galactică era o pradă minoră. Problema era ca Grant să ştie pe care dintre ele mă aflam. Aici începea greul.

— Nu ai cum să-l anunţi şi nici să nu te gîndeşti la aşa ceva, m-a ghicit Dinks. E bine să-ţi spun asta de la început, ca să te scutesc de eforturi inutile. Spuneai că ai nevoie de linişte, aşa că ţi-am „creat" condiţiile necesare.

— Nu cu am deschis discuţia despre Grant. Aşa că lasă provocările !

— Am pomenit intenționat despre Grant și despre instituția lui care va deveni cît de curînd inutilă. De pe navă nimeni nu poate să emită fără aprobarea mea. Calculatorul central are trei circuite de siguranță pentru emisiuni radio în exterior. Iar codul îl știu numai eu.

Proștii, gîndeam eu uitîndu-mă la Dinks cu o mină cît mai dezolată, fiindcă era bine să-l fac să se creadă „tare". Dacă aș fi „stat de vorbă" cu calculatorul lui un sfert de oră, circuitele de siguranță ar fi devenit o carte citită, numai bună de anticariat. Navigatorii ăștia astrali se credeau atoateștiutori. Uitaseră că ei beneficiau pe nave de o tehnică de vîrf, pusă la punct de noi, bieții pămînteni, șoarecii de birou, hîrțogarii. Am schimbat subiectul :

— Ce face Nack ?

— Stă cu firele doctorului Stan pe cap. Tratament intensiv de recuperare.

— La mine a durat două luni.

— Un navigator este mai puțin sensibil decît un pămîntean. Iar Nack este un tip trecut prin multe.

— Îi doresc însănătoșire grabnică.

— De unde știe Alana de creșterea neuronilor ?

— Din dosarul roșu. L-a citit la mine acasă, îngrijorată de „absențele" mele.

— Ce absențe ?

— Cîteodată încep să mă uit într-un punct fix și să povestesc ceva despre un bătrîn care mi-e tată, și alte aiureli dé felul ăsta.

— Te ține mult transa ?

— Nu știu dacă-i transă ; durează între 15 și 30 de minute.

— Și ce-au spus medicii care te tratau ?

Nu doream să-l informez pe Dinks despre întreaga mea „boală". De ce să știe că Bingsley mă găsea sănătos tun? Ca să mă pună mai repede la lucru ? Așa că, după o tuse scurtă, care mi-a mascat ezitarea, i-am răspuns :

— Doctorii nu se deciseseră asupra diagnosticului. Unii susțineau că de vină ar fi prima mea amnezie, cea de la 10 ani, alții că de vină ar fi „camera albă", așa că... .

— Ai fost în „camera albă" ? De ce ?

— Așa am scăpat de deportarea pe Nicrom, în calitate de criminal vinovat de moartea lui Hector. Ca să ajung acolo, un doctor m-a declarat, împotriva aparențelor, sănătos tun.

— Bingsley ?

Extraordinar, ce repede circulau informațiile pe nava asta !

Dinks s-a pornit să rîdă. Mai bine zis să se înece, fiindcă rîsul parcă-i stătea în gît. Nici să rîdă nu știa. Oare de care dintre bucuriile mărunte, la îndemîna fiecărui om simplu, se putea bucura un dur ca el ? N-am răbdat și l-am întărîtat puțin :

— Vezi să nu te îneci.

În loc să înceteze, s-a pornit și mai tare pe rîs. M-am enervat, așa că i-am făcut a lehamite cu mîna și am dispărut în direcția cabinei mele.

În apartament mi-am dat seama că trebuie să-mi schimb modul egoist în care anii de burlăcie mă obișnuiseră să gîndesc. Trebuia să folosesc mai des cuvîntul „al nostru", fiindcă Alana era singura ființă apropiată căreia trebuia să-i port grija de acum încolo și care avea și ea grijă de mine. Fata dormea pe pat, încovrigată, cu genunchii la gură. Am început să merg pe vîrfuri.

— Nu dorm. Mă refac după efortul din „3 g".

— Nu cumva ai stat mai mult de cinci minute ?

— N-aveam cum. E reglată pentru 3 minute, după care face o pauză de o oră.

M-am întins în pat și i-am povestit despre accesul de rîs al nesuferitului de Dinks. La sfîrșitul relatării, paloarea Alanei era parcă mai accentuată decît înainte.

— Ți-e rău ?

— Nu.

Răspunsul ei nu putea să mă liniștească, așa că m-am săltat într-un cot și am privit-o mai atent. Îmi făcea semn cu degetul la gură, să nu mai pun atîtea întrebări.

— Adu-mi un suc de portocale.

M-am executat, dar capul nu-mi stătea la suc, ci la semnele Alanei. Cred că dorea să mă atenționeze că sîntem ascultați, sau... .

Alana a băut, s-a strîmbat și mi-a întins paharul pe jumătate plin. Am băut o gură. Brr... Era oțet de mere, nediluat, cu o frumoasă culoare galbenă, dar totuși oțet. M-am uitat rugător la Alana, dar scuzele le-am înghițit văzîndu-i degetul la buze. Asta era ! Ne supravegheau și video. Am clătit paharul, l-am umplut cu suc de portocale și i l-am dat iar Alanei. A băut, uitîndu-se în ochii mei. I-am făcut semn că am înțeles ce-mi transmite. Bună fată ! Uite că era mai vigilentă decît mine și nu era spe-

riată deloc de situaţia în care intrase numai din cauza mea. Ba, mă şi ajuta.

Uşa s-a deschis şi a apărut un tip negricios cu sprîncenele stufoase, împreunate la rădăcina nasului. Mi-a sărit ţandăra :

— Noroc că ai bătut la uşă, că altfel mă speriam dacă te vedeam pe nepregătite !

Fără să se sinchisească de modul în care îl interpelasem, sprîncenatul a hîrîit :

— M-a trimis Dinks. Ia-ţi lucrurile.

Şi-a însoţit vorbele cu gestul de aruncare a unei pungi de plastic pe pat.

— Sînteţi mecanicul navei ?

Întrebarea amabilă a Alanei, în care-şi pusese mult din farmecul vocii ei, l-a întors din uşă.

— Sînt şeful armelor. Mă cheamă Haupt.

— Ce-i cu lucrurile astea ? a continuat interogatoriul Alana, arătînd cu degetul spre obiectele pe care le scosesem din pungă şi le inventariam curios. Întrebarea era atît de dulce, că nu permitea decît un răspuns complet.

— S-au găsit la Panzer. Se pare că le-a luat de la tipul ăsta.

Degetul negricios mă arăta pe mine. Eu eram tipul. Probabil Panzer mă buzunărise în timpul celor trei zile, cînd zăcusem în nesimţire pe patul primei mele cabine.

— Mulţumesc, Haupt ! Îţi rămînem datori.

Negriciosul şi-a rostogolit ochii, încîntat de manierele Alanei, şi a dispărut pe uşă.

Fiindcă eram supravegheaţi video nu mi-am manifestat prea tare nici bucuria, nici curiozitatea faţă de obiectele aduse. Erau acolo un minicalculator, cartela mea magnetică pentru deschiderea uşii de acasă, legitimaţia de la Centrul de Supraveghere Astronautică, brăţara lui Hector, care-i provocase atîtea necazuri luî Stuve, un stilou, o baterie, trei pilule neuroenergizante, doza din seara răpirii. După acest scurt inventar, le-am aruncat pe noptieră.

— Ar trebui să mergem la masă, a spus Alana care, vedeam eu, îmi aproba lipsa de curiozitate faţă de obiectele aduse.

Puteam să luăm masa „acasă", dar parcă era mai bine să cunoaştem şi noi echipajul navei, să-l testăm, să încercăm să ne facem aliaţi. Era exclus să fie toţi ca Dinks sau ca Nack, fanatici şi duri.

Am ieşit primul de sub duş, m-am echipat în viteză, mi-am pus în buzunare fleacurile înapoiate şi pe mînă brăţara. Cine ştie, dacă mi se întîmpla ceva, să se ştie repede grupa mea sanguină şi indicele de imunitate.

Alana a ieşit din baie îmbujorată de apa fierbinte. Am sărutat-o. în ciuda privitorilor de afară. Dacă eram exagerat de pudici puteam trezi bănuieli.

Ne-am îndreptat către sala de mese. Cînd am intrat, opt perechi de ochi ne-au privit cu indiferenţă.

— Bună ziua, a spus Alana. Noi sîntem Poe şi Alana, noii voştri colegi.

Introducerea asta simplă şi directă trebuia să le cîştige simpatia. Le-am adresat şi eu cel mai cuceritor zîmbet de care eram capabil. Ne-am instalat la o masă mai retrasă şi am apăsat pe butonul de alimentare. Tăviţele cu meniul de prînz şi-au făcut imediat apariţia de sub tăblia mesei. Felurile de mîncare erau gustoase şi suficient încălzite. Mîncam şi aruncam din cînd în cînd cîte o privire spre ceilalţi. Nu păreau jenaţi de prezenţa noastră şi nici nu se uitau la noi, aşa cum mă gîndeam că se va întîmpla. Dinks, Haupt, Stan şi Nack nu erau de faţă. Deci nu cunoşteam pe nimeni. Cele două fete erau ceva mai în vîrstă decît Alana, dar nu depăşeau 30 de ani. Bărbaţii să tot fi avut vreo 40—45 de ani. Uniformele, strînse pe corp, reliefau ţinuta lor sportivă. Şi fetele se prezentau bine. Am prins privirea uneia, şatena, furişată spre noi. I-am zîmbit. N-am fost răsplătit pentru efort. Cealaltă era brunetă. Stătea cu spatele la mine. Alana o vedea din profil. Bărbaţii erau amîndoi cărunţi. Se uitau la noi tot în trecere, ca la o priveliştc oarecare. Am încercat să le ghicesc ocupaţia. Deci Dinks era comandantul navei, Panzer geologul, iar Nack era transmisionistul. Stan era medic şi Haupt şeful armelor, adică şeful securităţii navei faţă de pericolele exterioare. Mai rămîneau neocupate posturile de inginer de sistem, astronom navigator, mecanic şef şi responsabil cu dotarea. Pe ocupanţii acestor posturi îi aveam deci în faţă. Pentru Dinks ei puteau reprezenta fie aliaţi, fie instrumente necesare funcţionării navei.

M-am uitat la ceas. Era 12,18.

— Hai să bem ceva ! a propus Alana. După atîtea emoţii, merităm.

Pe navele extragalactice erau interzise consumul de alcool şi fumatul. Pe navele de transport galactice se permitea alcoolul, deoarece contribuţia echipajului la navi-

gație era neimportantă, ghidurile de undă făcînd totul. Oare Dinks își luase măsuri de prevedere și contramandase acest drept al echipajelor galactice ?

Două pahărele pline și-au făcut apariția pe masa noastră. Am ciocnit mulțumiți și am gustat băutura. Alana a dus mina la frunte.

— Ce ai ? am întrebat-o îngrijorat.

— Parcă am ametit.

Și eu încercam o senzație curioasă de plutire. Nu mai băusem de cîtva timp și-mi pierdusem antrenamentul. Alana continua să țină mina pe frunte. După trei minute ne-am revenit.

— Poe și Alana să rămînă pe loc ! Ceilalți, părăsiți sala ! s-a auzit vocea catifelată a lui Dinks.

Comesenii noștri s-au executat în tăcere. Nu ne-au aruncat nici o privire încurajatoare sau acuzatoare. Le eram indiferenți.

Au apărut Dinks și Haupt.

— Golește-ți buzunarele, Poe ! a spus Haupt.

M-am supus, privindu-i zîmbitor. Ordinul era inutil pentru Alana, care purta o togă fără buzunare. Pentru mine era la fel de inutil, dar le-am satisfăcut curiozitatea. Nemulțumiți de ce dădusem la iveală, cei doi au început să mă pipăie.

— Nimic, a concluzionat Haupt.

— Să fie altceva ?

Haupt a dat negativ din cap.

— În fiecare zi, la ora nouă, primesc scuze de la cei care m-au jignit cu o zi înainte, am aruncat eu, ca să-i irit pe cei doi.

— Du-te dracului ! a răbufnit Dinks.

— Hai să ne terminăm băutura ! am invitat-o pe Alana. Tipii ăștia n-au niciodată umor.

Le-am întors spatele și ne-am reinstalat la masă. Ceva se întîmplase pe navă de erau așa de agitați. Dar ce ? Vom afla noi, dar acum trebuia să nu fim curioși.

Am fost lăsați singuri. Ne cam stricaseră cheful cei doi nesuferiți. Și planurile ni le dăduseră peste cap. Nu reușisem să facem cunoștință cu nimeni din echipaj.

— Ce-o fi vrut Dinks ? m-a întrebat Alana, ca să înceapă o discuție naturală, așteptată probabil cu nerăbdare la panoul de supraveghere.

— El știe. Și cu negriciosul ăla de Haupt.

— Am impresia că ne suspectează.

— Păi, de cînd ne-a îmbarcat, ne tot suspectează.

— Are nişte metode proprii de a-şi cîştiga colaboratorii.

— Daaa... N-ai văzut ? Te sîcîie cu tot felul de bănuieli absurde, te leagă, te acuză de crime, iar în final vrea să-i pui la picioare toată priceperea ta.

— Ce-o fi „*Marea Idee*" de care ne-a tot pomenit ?

— Vreo aiureală ecologistă. În ultima vreme au proliferat organizaţiile astea care protejează mediul galactic de poluare.

— Ca pe vremea străbunicilor mei de pe Alfa Centauri.

— Nu ştiu cum era pe atunci, dar acum Dinks reuşeşte să facă nesuferită orice organizaţie.

— Mergem ?

— Aş mai bea ceva.

— O să deviţi alcoolic, a rîs Alana.

— Pe nava asta orice este posibil.

— În afară de evadare.

— Ţi-a trecut asta prin căpşor ?

— Bineînţeles. Dacă nu mă făceam critic de artă aş fi fost un mare detectiv.

— Ei, nu ! Talentul ăsta îl ţii foarte bine ascuns, dacă n-am reuşit să-l întrevăd pînă acum.

Am rîs amîndoi, bine dispuşi de cel de-al doilea păhărel.

Ne-am petrecut după-amiaza hoinărind pe navă. Trebuia să ne cunoaştem închisoarea cît mai în amănunt, dacă doream să supravieţuim. Am vorbit tot felul de fleacuri, astfel încît să părem cît mai fireşti celor ce ne supravegheau. Evenimentele se precipitaseră în asemenea măsură încît dragostea noastră devenise firească şi reciproc acceptată, fără declaraţii, fără jocurile mici şi nevinovate de care-şi aduc aminte cu mare plăcere oamenii maturi. Ne iubeam firesc şi frumos, parcă de cînd lumea.

A doua zi dimineaţă m-am trezit tîrziu. Nu fusesem obosit de hoinăreala pe navă, ci mai mult de emoţiile prin care trecusem.

Alana stătea rezemată de perne şi citea o carte. De unde făcuse rost de ea nu puteam să-mi dau seama.

— Bună dimineaţa !

— Bună !

— Ţi-e foame ?

— Dar ţie ?

— Şi mie.

Ne-am spălat și am mîncat ce ni s-a adus în cameră. Porțiile erau mari și gustoase, pe măsura foamei ce ne încerca.

— O să ne îngrășăm, dacă...

— Nu ne lasă el, Dinks.

Remarca mea i-a provocat Alanei o scurtă încruntare a sprîncenelor. Uitam mereu că sîntem supravegheați. Mai ales cînd mă simțeam bine, cînd o mică bucurie zîmbea mă făcea fericit.

— Știi ce ? a spus Alana cu o voce de fetiță alintată. Eu mă duc să-mi fac porția de „3 g". Tu faci ce vrei.

Am înțeles, însă, după modul cum mi-a strîns genunchii, că în căpșorul ei se coapsese ceva, așa că mi-am propus să-mi verific perspicacitatea răspunzîndu-i :

— Vin și eu.

Zîmbetul mi-a arătat că o nimerisem, așa că ne-am legat amîndoi centurile și am dat drumul la instalație. M-am uitat întrebător la Alana, dar mi-a făcut semn să mai am puțină răbdare. Cînd am atins „3 g" mi-a spus :

— Aici putem vorbi liniștiți, fiindcă ascultarea nu funcționează. Sistemul de antrenare introduce paraziți extrem de puternici.

— De unde știi ?

— Am verificat ieri.

— De asta erai dărîmată ?

— Ai ghicit. Am făcut două teste consecutive și m-am cam solicitat.

— Ce teste ?

— Am spus vrute și nevrute. Față de ce am spus, trebuia să se reacționeze.

— Nu crezi că mica percheziție din sala de mese a fost provocată de recitalul tău ?

— Nu. Însă înainte de a afla ce anume a provocat-o, dă-mi voie să-ți comunic ceva extrem de important.

— Zi-i repede, că se oprește... „vorbitorul".

— Pe navă se lucrează cu imagini subliminale. Cred că așa se obține supunerea totală a echipajului. N-ai văzut că arată de parcă ar fi de pe altă lume ? Și dacă se emite mereu, înseamnă că nu toți sînt convertiți la *„Marea Idee"*.

— Dar Dinks, Haupt și ceilalți ? Ei sînt imuni ?

— Nu, însă au ca și mine, probabil, pregătire antisubliminală.

— Tu ?

— Da. Noi, psihologii, nu trebuie să fim influenţaţi de mediu, tocmai pentru a putea fi obiectivi.

— Şi eu ? Eu de ce nu simt tratamentul lor de cuminţire ?

— Cu tine este ceva ce nu înţeleg *nici eu*.

N-am putut continua conversaţia fiindcă am început să simţim cum mica cuşcă intră în decelerare.

Am ieşit zîmbitori din „3 g"-ul nostru, devenit confesor. Nu trebuia să ne trădăm printr-o mimică încruntată. Urma ca pînă după masă, cînd mai puteam face o „plimbare" fără să dăm de bănuit celor ce ne aveau în grijă, să medităm asupra dialogului purtat.

— Cred că am să utilizez biblioteca navei, a spus Alana. Poate găsesc ceva despre secolul XX şi pictura lui, ca să nu pierd timpul de pomană. La întoarcerea pe Pămînt vreau să fiu în avans.

— Nu cred c-o să mai ai ocazia. Blîndul nostru stăpîn, Dinks, nu ne-a promis întoarcerea pe Pămînt în schimbul unor servicii impecabile.

— Era vorba de serviciile pe care urma să i le faci tu. De mine nu are nevoie, aşa că sper să mă întorc la Centrul de Fizică Aplicată, să-mi susţin doctoratul şi apoi să mă întorc pe Alfa Centauri.

Alana încerca în mod subtil o disociaţie de interese între mine şi ea. Eu eram indispensabil, ea nu era decît argumentul cel mai puternic al lui Dinks pentru a mă convinge să colaborez. O dată colaborarea încheiată, argumentul nu mai era necesar şi, deci, se putea întoarce pe Pămînt. Vestea colaborării cu banda lui Dinks nu putea decît să mă compromită.

— Eu mă duc la comandă, poate descifrez ceva pe acolo în folosul nostru, nu al *„Marii Idei"*.

— Ne vedem la prînz ?

— Bine.

M-am îndreptat spre comanda navei, curios dacă se recepţionase intenţia mea de a „descifra" ceva. În realitate, doream să văd cum se proceda cu imaginile subliminale ; nu se ştie dacă nu era bine să pot decupla o dată sistemul, cîştigînd ceva aliaţi.

Mi-am format numele pe tastatura uşii. Ştiam acum că aveam nevoie de acordul comandantului ca să intru.

Uşa s-a deschis şi am păşit în comanda navei unde se aflau Dinks, Haupt şi... Nack.

— Ce faci, Nack ? Gata amnezia ?

— De unde știe ăsta de amnezia mea ? a mîrîit Nack, fără să mă slăbească din ochi.

Nu l-am lăsat să intre în dialog cu șeful și am continuat :

— Dacă nu era „ăsta" — adică eu... De la mine și de la Alana a aflat Stan ce suferință ai și te-a tratat în consecință.

La sprîncenele ridicate a mirare de Nack, Dinks a răspuns cu o înclinare a capului.

— Nu trebuie să-ți ceri scuze, Nack ! De cînd sînt pe nava asta, numai tipi amabili ca tine am întîlnit.

— Auzi, șefule, s-a adresat Nack lui Dinks, după cît de spiritual și de vioi e tipul. cred că ar trebui pus la treabă ! Ce concediu, ce menajare ? Face treabă, mănîncă, nu face, rabdă.

Perspectiva ilustrată scurt și concis de Nack era destul de sumbră.

— Cred că Nack are dreptate, a început Dinks cu vocea lui catifelată. Dacă începi munca de acum, cînd ajungem lîngă Nicrom vei avea un avans și nu vom staționa nepermis de mult pe orbita de așteptare.

Am lăsat capul în jos. N-aveam șanse să-i induplec. Le era frică de interceptarea galactică a Centrului de Supraveghere Astronautică și de aceea nu-și puteau permite ieșirea din programul obișnuit al navei de transport.

— De frică vă grăbiți ?

— Nu-i treaba ta.

Felul în care m-a repezit Haupt nu mi-a plăcut. Oricum, urma să lucrez pentru ei, așa că cel mai bun lucru pe care-l aveam de făcut era să caut să aflu cît mai multe despre *„Marea Idee"*. Cine știe, poate reușeam să scap. Așa că am trecut la contraatac :

— În mintea mea, colaborare nu este sinonim cu supunere. Dacă în capul vostru cele două noțiuni sînt identice, vă privește, însă eu nu sînt dispus să suport obrăzniciile tipilor de calibrul lui Nack.

— Ia te uită ! Te-ai șifonat ?

— Lasă-l, Nack !

Totuși, Dinks avea autoritate. Nack a amuțit, deși se vedea că-i pornit să mă ia peste picior. Dinks a început :

— Uite, Poe, cum stăm. Avem nevoie de un tunel magnetic superdens prin care să coboare modulul de salvare al navei pe Nicrom.

— Poate să coboare și fără tunel.

— Nu face pe prostul. Asta știm și noi. Trebuie să se și întoarcă pe navă.

— Cu cine ?

— Deja îți depășești statutul de colaborator. Nimeni de aici, în afară de mine, nu știe cine este omul care va fi recuperat de pe Nicrom. Mai știa Panzer, dar...

— Bine. Nu-mi pasă cine vine din iad. Oricine ar fi, tot un fel de drac este. Ce-mi puneți la dispoziție ?

— Cele două casete furate de tine. Îți dai seama că acum treaba s-a descoperit și Grant nu mai e directorul Centrului de Supraveghere Astronautică. Cu acest prilej îți răspund la întrebarea dacă ne e frică. Nu, nu ne este frică. Dar nu vrem să trezim bănuieli prin ieșirea din graficul de zbor. Asta ar determina verificări, suspiciuni, iar noi trebuie să fim încă prudenți.

— Încă ?

— Da, încă. fiindcă va veni o vreme cînd alții vor trebui să fie prudenți cu noi.

— Cred că veți aprecia gestul meu de a colabora acum, cînd, înțeleg eu, sînteți un nimeni.

— Să te vedem la treabă și mai vorbim noi despre asta. N-ai arătat nimic din ce-ți poate pielea. Noi contam pe Hector. Pe tine te-am luat din lipsă de ceva mai bun, ca să nu ne pierdem vremea.

Explicația lui Haupt mi-a dovedit două lucruri. Unu — că nu mă simpatiza deloc, deși pe el nu-l prea luasem peste picior. Doi — că făcea parte din conducere, fiindcă Dinks nu-l pusese niciodată la punct ca pe Nack. Însemna că șeful armelor de pe navă răspundea de un sector important din „*Marea Idee*", din planurile ei.

— Află, i-am răspuns eu lui Haupt, că de ecranele magnetice superdense ne ocupam și eu, și Hector. E adevărat că el a fost numărul unu în treaba asta, dar cel care a făcut programele și a concretizat ideea am fost eu. El singur a recunoscut că, fără mine, rămîneau pînă azi o teorie îndrăzneață, tehnic posibilă, un demers științific interesant. Și mai află că dacă-l răpeați pe Hector făceați o mare greșeală, care putea compromite „marea voastră idee". El era un teoretician înnăscut, dar un practician diletant. Nu știa să repare nici decodificatorul de la ușa de intrare. Era un antitalent practic. Sau poate am înțeles eu greșit și vouă vă trebuia nu un tip care să vă facă efectiv ecranul, ci unul care să vă explice bazele lui teoretice. Da ?

Haupt a înghiţit replica mea, nu înainte însă de a se uita la Nack ceva mai crunt decît îi era felul. Acesta a reacţionat imediat, repezindu-se la mine :

— Ce te lauzi atîta ?

— V-aţi interesat vreodată, fiindcă bănuiesc că aţi cules ceva informaţii înainte de a vă decide să-l răpiţi pe Hector, v-aţi interesat deci cine a lucrat la echiparea navei extragalactice ? Aţi întrebat cine a făcut orbitele de probă? Dacă nu aţi fi lucrat cu diletanţi, probabil Hector ar mai fi trăit şi azi.

— Auzi, Nack ? a întrebat Haupt cu o intonaţie ce nu prevedea nimic bun.

— Pe el l-aţi pus să culeagă date ? Păi nu-l vedeţi ce faţă are ?

Hohotele mele de rîs încercau o dezbinare în trio-ul din faţa mea. Nack greşise.

— Am pierdut două luni din cauza lui, a mormăit Haupt către Dinks.

Semăna a reproş adresat şefului. Deci Dinks organizase acţiunea pe Pămînt. Acesta, sesizînd momentul de criză, a schimbat vorba :

— Bine că pînă la urmă am pus mîna pe cine trebuia ! Cînd te apuci de treabă ?

— Cînd o să am ce-mi trebuie. Doar nu crezi că două casete sînt suficiente ca să realizez un tunel magnetic superdens.

Ultima mea afirmaţie i-a pus pe gînduri. S-au uitat unul la altul, de parcă ţineau un consiliu mut, şi apoi Haupt m-a întrebat :

— Cam de ce ai nevoie ?

— În primul rînd de un calculator puternic, apoi de caracteristicile exacte ale modulului de salvare ce va fi utilizat la transport. După aceea, vă mai spun.

— Spune-ne acum totul. Dacă sînt lucruri pe care nava nu le are, vom transmite pe Nîcrom şi ne vor aştepta în containere de minereuri pe orbita de încărcare-descărcare.

Ia te uită ce organizare !

— Nu te mira, interveni Haupt. Obiectele pot părăsi planeta, fiindcă nu sînt deranjate de acceleraţiile uriaşe necesare decolării.

Haupt era periculos cu intuiţia lui. Sau eu nu învăţasem încă să-mi ascund suficient de bine gîndurile.

— Deci ?

Întrebarea o pusese Dinks. N-avea rost să fac pe misteriosul, fiindcă se putea ca Haupt să știe ceva despre ecranele superdense și să sesizeze nepotrivirile din relatările mele. Așa că m-am decis să fiu corect în ce privește crearea ecranului, dar să-i trag altfel pe sfoară.

— Caracteristicile modulului, corelate cu valorile exacte ale cîmpului gravitațional al planetei, vor stabili împreună mărimea generatorului antigravitațional. Deplasarea modulului poate fi asemănată cu cea a unui șlep pe un canal cu ecluze. Generatorul crecază în spatele modulului un ecran superdens care anulează local o parte din cîmpul gravitațional, aducîndu-l la o valoare comparabilă cu cea de pe Pămînt. Se realizează astfel o deplasare cu propulsie normală pe o distanță limitată. Modulul se va opri apoi pînă cînd va reuși să refacă ecranul superdens și, tot așa, bucată cu bucată, cînd suspendat, cînd în mișcare, va ajunge la o distanță la care efectele uriașului Nicrom vor fi simțite mai puțin.

— Corect, a spus Haupt. Să vedem treaba în final.

— Stai, Haupt, mai e ceva. Cum va coborî modulul pe Nicrom fără să se distrugă ?

— Dacă-l telecomandăm și-l dotăm cu șase parașute, treaba este rezolvată.

Nu înțelegeam unde bătea Nack cu întrebarea lui, fiindcă problema coborîrii pe Nicrom nu exista. Urma să se procedeze ca și cu hrana, cu recipientele pentru minereuri sau cu rachetele purtătoare.

— Apare totuși un inconvenient, a continuat Nack zîmbind strîmb și prevenindu-mă prin asta că urma să mi-o plătească pentru că-l ironizasem. Cum crezi că vor putea cei de pe Nicrom să manevreze ecranul superdens fără nici o pregătire prealabilă ?

Aha ! Uite unde bătea ! Voia să mă trimită pe Nicrom.

Haupt și Dinks tăceau, dar se vedea că așteptau cu mare interes răspunsul meu. Gîndeam cu viteză. Dacă refuzam, n-ar mai fi avut încredere în ecranul superdens. Dacă acceptam, riscam un accident sau, după ce-i aduceam în afara zonei periculoase, puteam fi eliminat din combinație fiindcă știam prea multe. Cunoșteam persoanele din fruntea *„Marii Idei"*. Nack studiase sau intuise ambele variante și se bucura că nu aveam nici o ieșire. Pentru el, eram un cadavru de pe acum. Am decis să bravez și să caut, în timpul cîștigat astfel, o a treia variantă care să nu

însemne eliminarea, ci cooptarea mea în confreria asta nenorocită.

— Am să manevrez cu modulul atît la coborîre, cît și la urcare. Bineînțeles, dacă nu aveți nimic de obiectat.

— Dimpotrivă, a răspuns Dinks, mulțumit de cele auzite, asta va fi pentru noi garanția loialității tale.

Parcă și Haupt mă privea mai amabil. De Nack nu mai vorbesc. Îmi rînjea tot timpul.

— Ce-mi oferiți în prima etapă ? Nu de alta, dar vreau să încep.

— Calculatorul navei e destul de puternic, aici ai caracteristicile modulului de salvare și ale cîmpului gravitațional de pe Nicrom. Avem și elementele necesare construirii unui generator, dar deocamdată nu știm cît de puternic. Așteptăm să ne spui tu.

Vorbise Haupt. Încă o informație interesantă : aveau elementele componente pentru un generator de cerane magnetice superdense. Furnizorii acestora erau nominalizați de Marele Consiliu, supravegheați strict, și totuși... Dacă ar ști Grant.

M-am uitat la ceas. Se făcuse ora prînzului.

— Încep de mîine. Să fie totul pregătit !

— Bine, „șefule", m-a persiflat Nack.

Am ieșit din comandă, propunîndu-mi să-i stîlcesc cu primul prilej mutra obraznică.

În cabina noastră, Alana mă aștepta citind la masa de lucru o bandă de bibliotecă. M-a privit peste display și mi-a spus :

— Vrei să mă pierzi prin înfometare ?

— Ai găsit ceva în bibliotecă ?

— Sigur. Chiar mai multe decît credeam. Aici n-au schimbat fișierul de cînd a fost dată nava în exploatare. Pe Pămînt, ca să am acces la benzile astea aveam nevoie de aprobare pentru fondul de bază. Și aprobarea dura chiar și o săptămînă. Aici însă...

Ca să vezi noroc !

— Mîncăm acolo sau comandăm aici ?

— Hai în sală de mese. E bine să nu stăm retrași, avînd în vedere că puțin mai înainte am pus bazele unei colaborări reale cu Dinks și ai săi.

— Zău ? s-a mirat Alana, mărind aria ocupată de frumoșii ei ochi.

— Băieții aveau nevoie de fapt de mine și nu de Hector. Moartea bietului meu prieten a fost de fapt șansa lor.

— V-aţi înţeles ?

— Hai la masă. Îţi povestesc pe drum.

În sala de mese erau prezenţi aceiaşi ca şi data trecută. Chiar şi hainele erau la fel, iar privirea indiferentă cu care ne-au întîmpinat dovedea că hipnoza subliminală funcţiona impecabil. Ce-or fi zis Dinks şi ai lui de faptul că eu şi Alana nu reacţionam deloc în sistemul lor de subjugare ? Am salutat adunarea şi ne-am instalat la aceeaşi masă de ieri. Felurile de mîncare erau la fel de gustoase.

Alana mînca şi studia adunarea cu o privire indiferentă. Se gîndea la altceva. Probabil la ce-i povestisem pe drum. Am terminat de mîncat pe la 12,15. Cînd să mă ridic de la masă, Alana mi-a făcut semn să aştept.

— Bem ceva ?

Ieri spusese la fel. Oare tot ca să tragă de timp ? Ce aştepta ?

De data asta am comandat cîte un pahar de vin.

— De ce nu ne bagă în seamă ? a întrebat Alana destul de tare ca să fie auzită de comesenii noştri.

Întrebarea ei nu a produs nici o reacţie la mesele vecine. Asta m-a îndîrjit în intenţia de a găsi comanda sistemului de hipnoză subliminală.

Era 12,20.

Am simţit o uşoară ameţeală. M-am uitat la Alana. Şi ea avea ceva cu echilibrul, fiindcă se apucase cu mîinile de marginea mesei şi se îmbujorase brusc.

Am avut o revelaţie. Ieri, în jurul aceleiaşi ore, păţisem amîndoi la fel. Mai trebuia să apară Dinks şi să mă percheziţioneze.

N-am terminat bine gîndul, că uşa s-a deschis şi cel pomenit şi-a făcut apariţia, împreună cu Haupt şi Nack. S-au repezit glonţ la masa noastră.

— Ce-i, şefule ? l-am întrebat sorbind din paharul meu de vin.

— Nu face pe nebunul, Poe, şi scoate emiţătorul ! L-ai dosit pe undeva, pe aici.

— Ce emiţător, şefule ? Doar nu m-aţi luat pe bord cu bagaje, deşi poate că aş fi vrut. Mi-aţi lăsat numai ce aveam cu mine în scara aceea.

— Totuşi se emite, a insistat încăpăţînatul Nack.

— Nu vă contrazic, dar de ce legaţi asta de persoana mea ?

— Poate-i fata de vină, a intervenit Haupt.

— Se emite din exteriorul navei, în fiecare zi, la ora 12,20. ora 20,30 pe Pămînt.

Dinks, Haupt şi Nack îşi manifestau diferit surpriza determinată de intervenţia Alanei. Atunci mi-am amintit brusc de o discuţie mai veche purtată de Alana, referitor la ora emisiilor exterioare. Era chiar înainte de a fi fost răpiţi. Ea afirmase că ora emisiilor era 20,30, iar eu o contrazisesem, aducînd ca argument faptul că Hector murise la 16,30. De atunci, pierdusem din vedere constatarea asta. Alana, nu. Ăsta era motivul pentru care mă oprise să părăsesc sala de mese la 12,15, cerînd să bem ceva.

Dinks, care nu ştia de discuţia mea cu Alana. se uita la ea ca la o arătare, Haupt rămăsese cu gura deschisă, iar Nack îşi freca nervos o ureche, uitîndu-se cînd la Dinks cînd la Haupt.

— Nu vă uitaţi aşa la mine ! a continuat Alana. Nu sînt un fenomen. La concluzia asta am ajuns împreună cu Poe pe Pămînt. Aici numai am verificat-o. De cînd ne-aţi lăsat în libertate, emisia a avut loc zilnic la aceeaşi oră. Nu ştiu nimic despre ea în zilele cît am fost prizonieri.

— Atunci ni s-a dereglat generatorul hipnotic de...

Nack îşi dăduse drumul la gură fără să-şi dea seama că noi nu ştim nimic despre existenţa unui astfel de generator. Ghiontul lui Haupt l-a adus la realitate. Alana a trecut abil peste informaţia lui Nack.

— Păcat că n-aţi înregistrat orele dereglărilor !

— N-am avut cum. Ca un făcut, Panzer leşina mereu cînd se producea dereglarea. Am controlat leşinurile lui cu desincronizările şi Nack a tot meşterit la instalaţie fără să găsească vreo defecţiune. Şi eu mi-am verificat toate sistemele de apărare bazate pe emisiuni de cîmp.

Haupt colabora cu noi. Însemna că era îngrijorat de emisiunile astea misterioase, lungi de un minut.

— Şi singura explicaţie rămasă, după ce aţi eliminat toate cauzele, am fost eu ?

— Nu te mira, Poe, a intervenit Dinks. Dereglările au început o dată cu venirea ta pe navă.

— „Venirea" e un fel de a zice, l-am corectat eu.

— Bine, „aducerea" ta pe navă. Cît timp ai fost imobilizat în cabină, nu te-am crezut răspunzător de fenomen. Apoi însă...

— ... a murit Panzer.

— Exact. Moartea lui a întrerupt supravegherea dereglării amintite de Nack, pe care ne hotărîsem să o analizăm ştiinţific şi de aceea am pus-o sub controlul calculatorului central. După ce a murit Panzer şi Nack a stat leşinat două zile, Haupt a controlat înregistrările şi a sesizat coincidenţa dereglărilor cu decesul colegului nostru. Apoi, ieri la prînz, fenomenul s-a repetat. Azi iar.

— Pe Pămînt emisiunea deregla televizoarele, dar numai local, le-am comunicat eu.

— Pe Pămînt, cînd a murit Hector, emisiunea a avut loc.

— Dacă Dinks îşi aminteşte, i-am solicitat lui Stan nişte investigaţii ale neuronilor. Cred că există o corelaţie între micile lor dilatări şi emisiile astea care vă îngrijorează atît.

Dinks a dat din cap afirmativ, dar rămăsese gînditor. Haupt a crezut că-i momentul să intervină.

— La viteza noastră de deplasare pare exclus să emiţi la aceeaşi oră din afară. Timpul navei se modifică simţitor faţă de cel exterior.

— Şi atunci ? am întrebat eu.

— Atunci rămîn la părerea că se emite de pe navă.

— Prostii !

Cuvîntul acesta i-a dat parcă foc lui Nack.

— De cînd v-am adus pe navă avem numai necazuri. Şi cred că o să ne mai faceţi, doar n-o să vă opriţi aici. Dacă ar fi după mine, v-aş debarca pe primul asteroid întîlnit în drum...

Nack n-a mai terminat fraza, fiindcă Dinks i-a smuls de pe piept o plăcuţă albastră. O văzusem pe costumul lor, dar nu-i dădusem nici o importanţă. Părea să facă parte din decor, o pată de culoare pe fondul argintiu al combinezoanelor. Nack însă amuţise şi devenise brusc indiferent la tot ce-l înconjura. Arăta ca ceilalţi patru membri ai echipajului pe care discuţia noastră nu-i interesea nici cît negru sub unghie. Deci aveau un emiţător împotriva hipnotismului subliminal.

— Bună treabă ! am remarcat eu, hotărît să deschid discuţia despre anularea iniţiativei.

— Bună, dar nu te privește ! Dacă vrei să ai liniște și condiții de trai egale cu noi, să nu te atingi de generatorul subliminal. Nici eu n-o să încerc să aflu de ce asupra ta și a fetei nu are nici o influență. Dacă respecți convenția asta, o s-o duci bine. Dacă nu...

— Ce facem cu emisia, șefule ?

Haupt l-a întrerupt ca să nu mai dea la iveală și alte intenții amenințătoare. Deci existau și alte variante, mai rele, pentru mine și Alana, pe care nu le aflasem și n-avéam să le cunoaștem decît numai atunci cînd ceasnul superdens avea să funcționeze. I-am promis lui Dinks, în gînd, că voi reține acest aspect și că nu mă voi lăsa stors ca o lămîie, pentru a fi apoi aruncat la gunoi.

Dinks, care habar n-avea ce-mi umblă mie prin cap, nu știa ce să-i răspundă lui Haupt.

— Pot să vă dau o sugestie ? a întrebat Alana.

— Poftim, domnișoară ! a spus Dinks mai atent decît îl puteai crede.

— În afara decesului regretabil al lui Panzer, emisiunea are un singur efect negativ. Dereglează generatorul hipnotic subliminal timp de un minut sau ceva mai mult. N-am observat că asta ar deranja disciplina de pe navă. Ca urmare, cred că cel mai înțelept lucru este să nu se facă nimic. Dacă nu reacționăm, cei ce emit nu au nici o garanție că recepția semnalului a avut loc. Dacă luăm măsuri, nu facem decît să confirmăm poziția navei și, hai să zicem, prezența noastră pe ea. Asta fiindcă tot ați spus că emisiunea a apărut o dată cu noi.

Ceva mai de bun simț nu se putea formula. În plus, intervenția Alanei punea un semn de întrebare asupra acuzației că am fi implicați sau chiar răspunzători de emisiunea misterioasă.

Trebuia să discut serios cu Alana. Amîndoi văzuserăm cu ochii noștri cum murise Panzer, amîndoi știam că emisiunea aceea uluitor de precisă era citeodată mortală și, cu toate astea, nu încercasem să găsim nici o explicație. M-am hotărît să mă folosesc de Dinks și ai lui pentru a găsi un suport de investigare :

— Subscriu, am început eu, celor spuse de Alana, însă vreau să propun un amendament. Cred că, dacă ceva-

lizăm proveniența undelor emise, caracterul lor, direcția de propagare și le facem o analiză complexă pe calculator, nu ne dăm de gol, dar putem, eventual, să anihilăm caracterul lor mortal.

Dinsks a pus la locul ei plăcuța albastră pe combinezonul lui Nack și l-a întrebat :

— Ce zici ? Putem face investigația propusă de Poe ?

Deși păruse indiferent la cele ce se întîmplau în jurul lui, toată perioada cînd plăcuța îi lipsise, prin răspunsul lui, Nack m-a convins că înregistrase totul cu mare atenție :

— Putem, însă trebuie să montăm afară o antenă variabilă. Mă ocup după-masă de asta.

— Te-ai calmat ? l-am întrebat, zîmbindu-i.

— E în ordine, Poe ! Cred că numai amnezia vindecată în galop de Stan mi-a făcut festa.

— Lasă, Nack ! am continuat. Nu mă simpatizai nici înainte de amnezie, dar îți propun să ne suportăm reciproc.

— De acord !

Fără să pun mare preț pe spusele lui, m-am adresat din nou lui Haupt :

— Mîine dimineață încep. Te rog să ai grijă să am tot ce-mi trebuie. M-am hotărît.

Alana înțelesese că prin cele spuse de mine doream să închei întrevederea, așa că s-a ridicat de la masă, mi-a întins mîna și mi-a spus :

— Hai să mergem, mi-e somn !

— Domnișoară, pentru sfatul înțelept pe care ni l-ați dat, vă acord dreptul să cotrobăiți nestingherită prin biblioteca navei.

— Mulțumesc, Dinks, dar nu știam că am nevoie de aprobare pentru asta.

— Pe nava mea, orice inițiativă are nevoie de aprobare. Să țineți minte asta. Chiar dacă prin nu știu ce mijloace sînteți imuni la hipnoza subliminală, anihilarea motorie este totuși o armă de care nu sînteți scutiți.

Dinks era nemulțumit de ceva și-și scosese colții. Cred că nu-i convenise faptul că aflasem care era rolul plăcuțelor albastre. Se lăsase pradă nervilor și nu-și dăduse seama că gestul lui ne pusese la îndemînă o armă împotriva lor.

În rubină, Alana s-a băgat sub duș, iar eu mi-am luat niște foi de hîrtie și am început să [illegible] schema

unui generator pentru ecrane superdense. Trebuia să concentrez radiația X, existentă în spațiul cosmic, astfel încît, local, cîmpul gravitațional să fie atenuat. Problema era simplă doar în vorbe. Iar eu aveam de gînd să o fac și mai complicată, realizînd un emițător pe frecvența Centrului de Supraveghere Astronautică. Trebuia să fiu atent, deoarece Haupt și Nack se pricepeau probabil la generatoare de semnal, din moment ce lucrau și ei cu așa ceva pe navă. În spatele ecranului superdens orice undă radio se reflecta total, neputîndu-l străbate. Trebuia să stabilesc configurația ecranului astfel încît un emițător lăsat pe Nicrom, în momentul aterizării modulului, să emită semnale cu indicativul Centrului. Am calculat, dura trei secunde. Încercînd să determin și puterea emițătorului, m-am lovit de greutăți. Nu știam exact poziția stației de supraveghere și nici zona în care urma să ne oprim cu nava. Dacă ne situam diametral opus față de stație, aveam nevoie de relee intermediare. Era absurd. Varianta era însă posibilă și probabilă deoarece Dinks și ai lui nu doreau să fie văzuți de pe stație. Însemna că-și modificaseră traseul și se apropiau de țintă în unghiul mort al supravegherii cosmice, păstrînd mereu planeta între navă și stație. M-am oprit. Trebuia să verific în zilele ce urmau traiectoria exactă, ca să nu fac o greșeală și să-mi risc pielea de pomană.

Alana tocmai ieșea din baie cînd mă hotărîsem să mai amîn decizia privind emițătorul.

— Facem un antrenament ? a întrebat ea arătîndu-mi acceleratorul cu bărbia.

— Te așteptam, i-am răspuns, făcîndu-i cu ochiul.

Ne-am instalat în vorbitorul nostru mișcător, așteptînd să atingem accelerația maximă.

— Ce zici de emisiunile astea curioase ? am început cu discuția, în baza faptului că investigațiile le conduceam eu.

— Mă gîndesc la ele de pe Pămînt.

— Vin din cosmos sau sînt locale ?

— Cum să fie locale ?! Dacă era așa, cei de la Centru depistau imediat postul de emisie.

Alana mă depășea clar la capitolul logică. Dacă continuam așa, îmi subminam singur poziția de „șef". Am schimbat stilul :

— De ce m-ai chemat la antrenament ?

— Ca să-ți fac o propunere.

— Spune !

Alana a tăcut preț de o clipă. Se concentra.

— Cunosc foarte bine plăcuțele albastre de pe combinezonul echipajului. Pe Sirius tratam cu ajutorul lor nevrozele. Cred că Dinks nu are un generator subliminal prea evoluat.

— Și ce i cu asta ? Doar nu crezi c-o să ne lase să punem mîna pe ele și să-i anihilăm cu propria lor armă.

— Nu asta vreau să spun. Există o metodă de a anula protecția exercitată de aceste plăcuțe.

Asta nu știam. Ar fi nemaipomenit dacă am putea să...

— Metoda, m-a întrerupt Alana, presupune însă accesul la generator. Dacă tot vei colabora cu ei și îți vor da calaculatorul pe mînă, încearcă să găsești codul de acces la generator. După aceea vom mai vorbi.

Cabina a început să-și încetinească mișcarea. Trebuia, era mai prudent, să tăcem. Am ieșit din cabină și ne-am așezat fiecare pe patul lui. Seara am luat masa în cameră și ne-am culcat devreme.

Dimineață, Alana s-a dus la bibliotecă, iar eu la cabina de comandă. Erau de față Dinks, Haupt și Nack. Din cauza discuției purtate în accelerator cu Alana, am privit mai cu atenție plăcuțele albastre de pe combinezoanele lor.

— Salut, Poe ! spuse Dinks în numele tuturor, deși nu eram convins că politețea era un atribut al celor trei.

— Salut, Dinks !

Nack mi-a întins cele două casete furate de mine de la Centrul de Supraveghere Astronautică. Am avut o tresărire. Mi-am adus aminte de o întrebare pe care intenționam să i-o pun lui Dinks :

— Ascultă, șefule ! De mult vreau să te întreb : cum ați reușit să anulați controlul de ionizare ?

— Ce control ? Unde ?

Dinks făcea pe neștiutorul. Casetele erau însă proba materială indubitabilă că eu aveam frînele discuției în mînă.

— Hai, nu te face că nu știi nimic !

Dinks s-a uitat întrebător la Nack. Figura nedumerită a inteligenței cenușii numită Nack dădea un singur răspuns la întrebarea mea. Tipii ăștia habar nu aveau de controlul cu ionizare antifurt.

— Mare noroc ați avut că s-a defectat tocmai la vreme ! Altfel nu aveați onoarea să mă aflu în rîndul vostru.

— Cred că ești pus pe glume ! a mormăit Haupt.

— Ca fost locotenent expert la Centrul de Supraveghere Astronautică, vă aduc la cunoștință că fiecare birou are un sistem antifurt cu ionizare. Obiectele care nu trebuie scoase din birou sînt tratate izotopic și, dacă le treci pragul, dai drumul la o alarmă de mai mare dragul.

— Toate birourile au așa ceva ? a întrebat cu o voce din ce în ce mai nesigură Nack.

— Nu. Doar cele ce lucrează cu secrete, i-am răspuns, tot mai convins de „nevinovăția" lor în domeniu.

— Ia vezi, Haupt ! Pune casetele în camera noastră de ionizare.

Negriciosul s-a executat rapid și cu multă îndemînare, de unde concluzia că era un profesionist. Camera de ionizare a început să clipească.

— Măi, să fie ! a spus Nack, care, ca întotdeauna, nu se prea abținea în fața surprizelor.

— Nu m-ați crezut.

— Și zici că s-ar fi defectat sistemul antifurt ?

— Păi, cum altfel ?

— S-a mai defectat o dată și cînd Hector a sustras casetele ?

Uite că Dinks nu era prost. Chiar dimpotrivă. Dacă stăteam să mă gîndesc, ipoteza dublei defectări părea cam trasă de păr.

— Nu-mi dau seama ce a fost cînd Hector a sustras casetele.

— Înseamnă că Grant știa !

Afirmația lui Dinks m-a blocat. Dacă Grant știa că Hector urma să fure casetele însemna că sistemul antifurt nu funcționase dintr-un motiv extrem de simplu. Fusese deconectat.

— Nu schimbăm nimic din plan ! a spus Dinks. Poe, treci la treabă !

M-am instalat în fața calculatorului și am încărcat sistemul. Cînd pe ecran au început să defileze cifrele atît de cunoscute mie, m-am rupt de realitatea imediată și am început să mă simt iar locotenentul expert specialist în simulări și în ecrane magnetice superdense. Am cerut repede parametrii traiectoriei proiectate a navei. Dinks alesese, așa cum gîndisem și eu, o traiectorie normală, pînă aproape de zona de interceptare a stației orbitale. Apoi schimbase traseul și acum executa o apropiere pe o traiectorie spirală, cu Hectorem în centru, astfel încît

uriaşa planetă să mascheze nava de interceptarea celor de pe *Spacelab*. De aici mai rezulta însă o concluzie. Navele de transport aveau o rută fixă şi timpi de control poziţional invariabili. Dacă Dinks respectase programul, nu putea să evite staţia orbitală. Aceasta ar fi semnalat orice întîrziere a navei de transport şi ar fi intrat în funcţiune supravegherea galactică. Ce-o fi făcut Dinks ca să scape de alarmă ? Am cerut parametrii de zbor ai ultimei curse şi i-am comparat cu cei actuali. Asta era ! Acum se mişcasem incomparabil mai repede, iar traseele erau diferite. Socotind în timpul navei, cîştigaserăm cam o săptămînă. Deci aveam nevoie de o rezervă de timp pentru realizarea evadării. Am cerut şi parametrii modulului de salvare. În timp ce calculatorul efectua operaţiile pentru determinarea valorilor de lucru ale generatorului ce avea să echipeze modulul, am continuat să mă gîndesc la navă. Cam cîte posturi de control să fi avut ? Ţinînd cont de distanţă, ar fi trebuit să fie vreo şase posturi. Şi nici n-am fi ajuns la al treilea post că supravegherea galactică ar fi şi intrat în funcţiune. Asta însemna că nava ar fi fost preluată şi condusă la destinaţie fără ca echipajul să poată interveni. Dacă nu păţisem aşa ceva, era de presupus că o altă navă juca rolul nostru undeva în spate, la o distanţă de o săptămînă în urma noastră.

— Ce faci, Poe, ai adormit ?

Haupt avea dreptate. Beculeţul de *end* clipea de zor. Am introdus datele pentru secvenţa următoare de calcul şi am început să mă gîndesc iar. Nava care juca rolul nostru n-ar fi decolat niciodată de pe Pămînt pe aceeaşi traiectorie cu a noastră. Sau noi n-am fi decolat de pe Pămînt mai repede decît fusesem programaţi. Ce încurcătură ! Soluţia cu nava-momeală era cam fragilă.

Gîndurile mi-au fost întrerupte de cifrele apărute pe ecran. Era destul pentru ziua de azi. N-avea rost să încep o nouă secvenţă de calcul fiindcă n-aş fi reuşit să o termin.

— Gata ? m-a întrebat Haupt văzînd că mă ridic.

— Pentru azi da.

— După-amiază nu lucrezi ?

— La calculator, nu. Voi lucra în cabină. Trebuie să fac nişte corecţii. Modulul vostru de salvare e mai mare decît cele obişnuite.

— Te aşteaptă Alana în cabină. Şi ea a terminat la bibliotecă.

Va să zică așa ! Ne supravegheau fiecare mișcare. O făceau oare de frică sau din rutină ? M-am uitat la Dinks. De cînd descoperise că „defectarea" camerelor de ionizare antifurt de la Centrul de Supraveghere Astronautică putea să fie „opera" lui Grant, colțurile i se accentuaseră.

Am ieșit din comanda navei și m-am dus să o iau la masă pe Alana. Pe coridor era aprinsă lumina verde. Cineva ieșise în afara navei și noi eram avertizați de o eventuală defectare a ecluzei. Obiceiul era foarte vechi, de pe vremea rachetelor avînd motoare cu combustie, cînd accidentele erau posibile. Azi, etanșeizarea ecluzelor se controla atît de riguros încît o defecțiune era exclusă, dar obiceiul se păstrase. Cine să fi ieșit în spațiu ?

Fata mă aștepta.

— Ce faci ? Cum a decurs colaborarea ?

— Normal. Adică eu am lucrat și ei au privit.

— Și ?

I-am făcut discret cu ochiul și am răspuns cu voce tare pentru cei care ne ascultau :

— Merge acceptabil. Au modulul de salvare neobișnuit de mare și din cauza asta vom avea ceva necazuri cu generatorul de cîmp. Mai bine hai la masă !

Pe coridor, lumina verde se transformase într-o lumină albă, naturală. Se încheiase, deci, expediția înafara navei.

În sala de mese, aceleași patru persoane. Nici nu știam cum îi cheamă. Pe navele galactice, echipajul era ca o familie. Se cunoșteau toți, își știau calitățile și defectele, se suplineau reciproc. Pe nava asta unii conduceau, alții tăceau supuși, iar noi ne uitam la cele două tabere și nu știam ce să facem.

Am comandat dejunul. În sală și-a făcut apariția Dinks. Fără să ne bage în seamă, s-a instalat la o masă și și-a comandat de mîncare. Părea neliniștit. Se uita atît de des la ceas încît m-a molipsit și pe mine. Era 12,10. Alanei nu i-au scăpat amănuntele acestea, fiindcă mi-a spus :

— Cred că vrea să vadă ce se va petrece la 12,20.

— Probabil au instalat o antenă direcțională. Cînd veneam să te iau la masă, lumina verde de pe coridor semnala că a avut loc o ieșire în spațiu.

Am început să mîncăm tacticoși. Ne apropiam de ora 12,20 și Dinks era tot mai nervos. Cred că-i era frică să nu pățească ca Tanzer.

Exact la 12,20 mica ameţeală mi-a dat semnalul că emisiunea misterioasă începuse. M-am uitat la Alana. Nu părea să o simtă, deşi pînă azi ea sesizase ca şi mine momentul începutului de emisie. Dinks ne urmărea atent. Parcă aştepta un semn dinafară şi acesta nu mai venea. A scos, nerăbdător, un videotelefon de sub masă, l-a cuplat la o priză instalată pe un perete din apropiere şi l-a acordat. Deşi eram în continuare puţin ameţit, am văzut clar pe ecranul videotelefonului cabina de comandă, iar pe Nack şi Haupt instalaţi în faţa calculatorului central, robotind de zor.

— De ce întîrziaţi atîta ? a început să-i mustruluiască Dinks.

— Sşşşt !

Onomatopeea aparţinea lui Nack, care, în febra activităţii, îl punea la punct într-un mod puţin cam obraznic pe şeful lui.

— Ce...

Dinks a fost întrerupt de Haupt cu un gest autoritar. Cei doi nu pridideau să citească imprimanta şi să comande alte secvenţe de lucru. Se grăbeau, deoarece fenomenul dura puţin. M-am uitat la ceas. Era 12,40. Curios, deşi trecuse atîta timp, ameţeala persista. Însemna oare că emisiunea continua încă ?

— Cum te simţi ?

Alana s-a uitat surprinsă la mine.

— Bine, de ce ?

— Zilele trecute n-ai simţit şi tu o uşoară ameţeală pe durata emisiei misterioase ?

— Ba da. Însă azi nu s-a emis, probabil, fiindcă n-am simţit nimic.

I-am arătat din ochi videotelefonul lui Dinks. Stînd cu spatele la acesta, nu putuse observa manevrele lui, şi nici imaginea din cabina de comandă. Zărind activitatea febrilă de acolo şi încordarea lui Dinks, care urmărea scena, rupt de realitatea sălii de mese, Alana a reacţionat curios. În loc să se uite în continuare la Nack şi Haupt, îl scruta pe ceilalţi patru. Urmărindu-i privirea, am văzut că aceştia mîncau liniştiţi şi indiferenţi la cele din jur.

— Tu ai sesizat începutul emisiunii ? m-a întrebat fata.

— Da. La ora 12,20 fix.

— Se emite şi acum ?

După ameţeala care persista, nu puteam răspunde decît afirmativ.

— Se emite de 20 de minute, și totuși...

— Totuși ce ?

— Uite-te la ei, m-a îndemnat Alana arătînd cu capul spre cei patru.

— I-am văzut. Sînt reci ca gheața.

— Înseamnă că Haupt și Nack au reușit să izoleze generatorul subliminal de influența emisiunii. Altfel, după 10 minute, indivizii s-ar fi comportat altfel.

Am stat și am cugetat. Simțeam că sînt în stare de altă concluzie decît cea a Alanei.

— Nu cred că ai dreptate, am început eu dialogul, înainte de a-mi clarifica gîndurile, dintr-un indemn misterios ce-mi spunea că ȘTIU ce s-a întîmplat.

— De ce să nu am ? ! s-a revoltat Alana. Nu-i vezi ce indiferenți sînt ? Dacă generatorul subliminal era bruiat, după 10 minute ar fi trebuit să se uite cel puțin curioși la noi, fiindcă, deși ne-au văzut și pînă acum, nu ne-au putut individualiza.

— Uiți că tu nu ai mai simțit începutul emisiunii ? Asta nu are nici o legătură cu izolarea generatorului subliminal.

— Așa este.

— În schimb, eu sînt sigur că s-a emis și se emite și acum.

— Atunci ?

— Cred că semnalele sînt localizate numai pentru mine. Numai eu sînt receptorul lor.

— Te-ai înroșit la față, Poe. Ți-e rău ?

— Nici vorbă. Mă simt bine, dacă fac abstracție de amețeala care...

— Care ?

— Gata ! Nu se mai emite.

— Amețeala ?

— S-a dus.

— Deci nu se mai emite.

Alana și-a însoțit afirmația cu o întoarcere a corpului spre Dinks, pentru a urmări imaginile videotelefonului. În cabina de comandă Haupt și Nack se opriseră din agitația care-i stăpînise pînă atunci. Aranjau foile de imprimantă. Cînd le-au pus teanc, au luat un dosar pe care au scris mare cu o pastă roșie : Cd-101.

— Ce-i cu asta ? a întrebat Dinks, mirat de prim-planul ciudat care i se oferise.

— De aici se emite.

Pe ecran a apărut o hartă cosmică şi indicarea în roşu a lui Cd-101. Era din Galaxia noastră, undeva la periferie.

— Poe !

— Spune, şefule, nu te sfii !

— Aveţi voi, cei de la C.S.A., supraveghere galactică pe Cd-101 ?

— Din cîte ştiu eu, nu. Cd-101 este un quasar, aşa că nu aveam cum instala acolo un asemenea post.

Dinks a părăsit sala de mese.

— Ce zici de asta ? m-a întrebat Alana.

— Cred că tipii îşi cunosc meseria. Cd-101 este locul de unde se emite sau...

— Sau ce ?

— Îmi aduc aminte, am ocolit eu răspunsul, că Grant şi Stuve tot de Cd-101 s-au împiedicat atunci cînd calculatorul se iniţializa singur.

— Poe !

— Crezi că bat cîmpii, nu-i aşa ?

— Păi, ce să cred cînd vorbeşti atît de încîlcit : Cd-101... Stuve... iniţializa singur. Ce-i asta ?

— Ascultă !

Şi i-am rezumat, pe şoptite, povestea pe care mi-o spusese şi mie Grant. Ce mă mira era faptul că-mi aduceam aminte cu mare claritate totul şi că simţeam că sînt în stare de lucruri pe care nici nu le bănuisem. Era ceva ce nu mai simţisem. Cum să spun... eram, sau mai bine şi mai exact exprimat, mă simţeam disponibil, mi se părea că ŞTIU mult mai multe decît pînă acum, fără însă să pot preciza CE ştiu.

— Poe, a intervenit Alana la sfîrşitul povestirii mele, eşti sigur că-i vorba tot de Cd-101 ?

— Nu am nici o ezitare.

Am căzut amîndoi pe gînduri. Nici n-am văzut cînd cei patru au plecat din sală. Şi nici pe Haupt, Nack şi Dinks nu i-am auzit cînd au intrat.

— Ce-i ? Aţi adormit ?

Nack intra în scenă cu stilul său inconfundabil.

— Poe, a intervenit Dinks, ce zici de emisiune ?

— Care emisiune ?

— Cum, n-ai simţit-o ?

— Tţţţ...

— Păi spuneai de o uşoară amorţeală, de o dilatare a neuronilor, de...

— Spuneam, atunci cînd se emitea. Azi însă nu s-a emis.

Ce-mi venise să mint nu știu, dar ȘTIAM că așa era cel mai bine. M-am uitat la Alana și m-am liniștit. A lăsat încet ochii în jos, semn că n-o să mă dea de gol.

— Află, domnule locotenent expert, că și azi s-a emis. Exact la 12,20. Numai că durata emisiunii a fost de 25 de minute în loc de cinci.

Intervenția lui Haupt nu a declanșat nici o nemulțumire din partea lui Dinks, ceea ce însemna că s-au înțeles și că de fapt discuția noastră era un interogatoriu încrucișat.

— N-am motive să te contrazic. Dar nu înțeleg, de ce-mi comunici mie toate astea ?

— Uite ce-i, Poe, te rog să nu faci pe nebunul cu noi ! Doar am stabilit împreună că emisiunile astea te-au urmărit și pe Pămînt, că din cauza lor, se pare, a murit Hector, că tot așa a murit și Panzer. Cine urmează să moară, asta ne interesează ?

— Aaaaa...

— Spune !

— De unde să știu eu ? Crezi că m-am înțeles cu Cd-101 ? Ești absurd, zău așa !

— Are dreptate, șefule, a intervenit Haupt. Nu avem dubii în ce privește locul de unde se emite. Și știm sigur că se emite dinafara navei, nu din interior.

— Eu te suspectez, Poe. Fiindcă te vei duce cu modulul de salvare pe Nicrom.

— Nu mă mai duc. Ca să nu mă mai suspectezi. N-a fost dorința mea să merg. Voi m-ați determinat, ca o garanție că voi face treabă bună cu generatorul de ecrane supersonice.

— Chiar, șefule ! El merge pe Nicrom fiindcă noi nu dorim să ne punem pielea la saramură !

Nack îmi lua apărarea nu fiindcă mă iubea, ci fiindcă îi convenea să-mi rișc eu pielea cu modulul de salvare. Simțea că dacă nu voi merge eu, pe el va cădea beleaua.

— Nu înțelegi ? Poe are o metodă de a ucide fără să intre în contact direct cu victima. Cu ajutorul blestematei ostenii de emisiuni. Dacă merge pe Nicrom, e în stare să ne aducă pe navă trei cadavre.

Haupt și Nack amuțiseră.

— Nu-i adevărat, a intervenit Alana. Şi dacă nu merge pe Nicrom pericolul este acelaşi. Ce, Panzer a murit pe modulul de salvare ?

Dinks a amuţit şi el. Gîndise unilateral.

— Uite ce e, am început eu. Dacă aş deţine o asemenea metodă de a ucide, voi trei aţi fi fost de mult colegi cu Panzer, acolo unde s-a dus el. Ceilalţi patru ar fi fost aduşi la realitate, cu luam legătura cu Grant şi totul se termina ca în vechile filme poliţiste. Din păcate, situaţia este în favoarea ta. Numai frica te face aşa de bănuitor. Ce urmăreşti, de fapt ? Vrei să mă elimini mai repede decît e nevoie ? Vrei să ratezi acţiunea pentru care m-ai răpit ? Crezi că aşa se cîştigă un colaborator ? Cu bănuieli ? Nu mai colaborăm, şefule, pînă nu-ţi revii !

Alana era deja la uşă, aşa că am urmat-o, lăsînd „onorata" asistenţă mască. Ajunşi în cabină, ne-am repezit amîndoi la „3 g". Simţeam nevoia să comunicăm nesupravegheaţi. Cît timp s-a accelerat cabina, am inspectat locurile mai ascunse, nu cumva geniul rău numit Dinks să fi montat vreun microfon. Locurile erau „curate". Prima a vorbit Alana :

— Nu mi-ai spus de coborîrea ta pe Nicrom. De ce ai acceptat ?

Am stat puţin pe gînduri înainte de a-i răspunde. Într-adevăr, o anunţasem că acceptăm colaborarea la realizarea „*Marii Idei*", dar amînasem explicaţiile pentru sala de mese. Acolo însă intervenise ameţeala provocată de ejecţiune, năvala lui Dinks şi a celorlalţi pentru a mă surprinde cu emiţătorul, discuţia explicativă, aşa că nu apucasem să-i comunic amănuntele colaborării.

— Am fost silit. E un fel de garanţie că voi lucra cinstit la ecranele superdense.

— Dar acum te bănuieşte.

— Pînă n-a intrat în idei că Grant a întrerupt intenţionat sistemul antifurt, pentru ca ei să pună mîna pe casetele cu programul ecranelor superdense, nu m-a bănuit.

— Nu înţeleg.

— De la Centrul de Supraveghere Astronautică nu se pot scoate casete cu programe, din cauza unui sistem antifurt cu ionizare. Şi totuşi, Hector şi cu mine am reuşit. Ipoteza defectării sistemului antifurt de două ori, chiar atunci cînd interesele „*Marii idei*" o cereau, este slabă, aşa că a rămas doar varianta că Grant ştia...

— Şi că intenţionat a întrerupt sistemul antifurt ?

— Exact. De cînd a intuit asta, Dinks a devenit suspicios.

— Fiindcă eşti fiul adoptiv al lui Grant ?

— Aşa cred. Simte un fel de ameninţare a Centrului de Supraveghere Astronautică împotriva „*Marii Idei*".

— Să ne grăbim ! Acum îmi este clar. Ai reuşit să ai acces la generatorul hipnotic subliminal ?

— Nu. E prea devreme. Iar Nack, Haupt şi Dinks nu mă lasă o clipă singur.

— Cine-i specialistul în calculatoare dintre ei ?

— Cred că Haupt este cel mai bun şi Nack pe aproape.

— Chiar ai simţit că s-a emis ?

— Da. Cînd a încetat emisiunea, am avut senzaţia .. că...

— Spune.

— Ca să nu mă pierd în explicaţii, am să rezum : am avut senzaţia că am devenit mai deştept.

Cabina a început să-şi încetinească mişcarea aşa că finalul discuţiei a fost marcat de micul chicotit scăpat de Alana la auzul concluziei mele. S-a uitat apoi rugător la mine. N-aveam de ce să mă supăr. Şi pe mine m-ar fi pufnit rîsul dacă cineva mi-ar fi spus ceva asemănător.

Am făcut fiecare un duş şi ne-am culcat o oră. Apoi am început să lucrăm. Eu — la corecţiile programului, Alana — la pictorii ei. O admiram pentru răbdarea de a se ocupa de acest subiect numai pentru a-i duce de nas pe băieţii lui Dinks. Aşa ne-a trecut după-amiaza.

— Aş bea o bere, a rupt tăcerea Alana, cam pe la ora mesei.

— Hai !

Ne-am îndreptat spre sala de mese. Pe coridor, Alana a spus :

— Sper că de data asta ne vor lăsa în pace. De cîte ori am luat masa acolo, ne-au sîcîit.

— Ce să-i faci, dragă ? ! Sîntem prizonierii lor. E normal să ne suspecteze.

În sala de mese, peisaj neschimbat. Cei patru luau masa împreună, dar fiecare era indiferent faţă de ceilalţi şi, în general, faţă de tot ce se întîmpla în jur. Totuşi, experienţa anterioară al cărei subiect fusese Nack ne dovedise că, deşi aparent indiferenţi, cei patru puteau înregistra cu mare fidelitate evenimentele exterioare lor.

Am comandat o mîncare mai uşoară, aşa, ca înainte de culcare, şi două beri.

— Cînd am lucrat azi în cabina de comandă...

— E bine să discutăm asta ? m-a întrerupt Alana.

I-am făcut cu ochiul discret şi un mic semn cu piciorul pe sub masă. Speram să înţeleagă că trebuia să abordăm şi subiecte „interzise" ca să nu dăm de bănuit cu prea marea noastră discreţie. Accesul meu la calculator era în mod sigur controlat. Haupt putea să monteze în unitatea centrală un disc pe care să înregistreze apelările mele din memoria calculatorului. Şi atunci cei trei aflau de faptul că am controlat traiectoria actuală şi că o comparasem cu ultima cunoscută.

— Nu-i nici un secret, dragă, am continuat eu dialogul. Dacă m-au lăsat să aflu, înseamnă că au început să-mi acorde puţină încredere.

— De cînd e lumea, cine ştie prea multe are parte numai de necazuri.

— Ecranele superdense le voi proiecta şi realiza, practic, numai eu. Şi acum, şi de acum încolo, aşa că sînt un om necesar şi voi rămîne un om necesar ! Altă metodă de apărare nu am.

— Să sperăm că ecranele astea superdense te vor ocroti de intenţiile rele ale lui Dinks şi ale celorlalţi. Dar să revenim. Ce spuneai că ai făcut azi ?

Dialogul nostru începuse bine. Aş fi vrut să-l văd pe cel care ne supraveghea azi, ca să-i admir mutra curioasă.

— Aşaaa... Cînd lucram la calculator, mi-a trecut prin cap să verific traiectoria urmată de navă în drumul ei spre Nicrom. Ce crezi că am descoperit ? Că sîntem în avans cu o săptămînă faţă de orarul stabilit.

— Eeeeei... !

— Da. Şi, doar ştii că navele de transport au ruta şi orarul fixe, că nu li se permit abateri de la traseu, că sînt controlate în puncte bine stabilite prin care dacă nu trec la momentul dat se declanşează supravegherea galactică.

— Am înţeles tot ce mi-ai spus, în afară de termenul ăsta : „supraveghere galactică". Ce-i aia ?

— Un fel de, cum să-ţi spun, un fel de năvod uriaş, format din concentrări de radiaţii laser, din care nu poate scăpa nimeni. Cu acest năvod se determină poziţia exactă a indisciplinatului, iar apoi un ghid de undă, un fel de bunic al ecranelor mele superdense, ia nava şi o conduce pe cel mai apropiat corp ceresc sau pe cea mai apropiată staţie orbitală, ca să dea socoteală pentru abaterea comisă.

— Centrul de Supraveghere Astronautică se ocupă de asta ?

— Da. Avem un serviciu întreg care face numai controlul de traiectorii.

— Atunci noi cum am scăpat ?

— Cred că în spatele nostru, la o săptămînă în urmă, o altă navă joacă rolul nostru, inducînd în eroare Centrul de Supraveghere Astronautică.

— Şi noi ?

— Pe noi nu ne-a depistat pînă acum fiindcă la ultimul punct de control eram în orar. Asta era cam în dreptul stelei duble AB-153. De acolo ne-am mărit surprinzător de mult viteza şi am cîştigat un avans de o săptămînă. Acum ne apropiem de Nicrom pe o traiectorie în spirală, astfel încît nava să fie mascată de planetă pentru a nu fi reperată de staţia orbitală.

— Putea o biată navă de transport să cîştige o săptămînă avans ?

— Cred că are şi un motor fotonic suplimentar.

— Motor fotonic suplimentar ? Cine să le dea o asemenea minunăţie ?

— Nu-mi dau seama. Însă numai cu un asemenea motor puteau să accelereze în aşa măsură încît să cîştige o săptămînă avans.

— Şi nava din spatele nostru de unde a apărut ?

— Aici chiar că nu ştiu ce să-ţi spun. M-am gîndit şi eu la ea, dar e clar că de pe Pămînt nu putea decola. Controlul decolărilor şi al aterizărilor este perfect.

— Înseamnă că a aşteptat undeva în spaţiu apariţia noastră şi am schimbat rolurile din mers.

— Este cea mai plauzibilă ipoteză. Să pui mîna pe o navă galactică, hai, mai merge. Dar să ai două la dispoziţie...

Cam asta a fost discuţia mea cu Alana, preţ de două beri.

CAPITOLUL 7

După ce am terminat proiectarea generatorului de ecran superdense, am trecut la realizarea lui practică. Dinks, Haupt şi Nack s-au implicat mai puţin în con-

strucție. Sarcastic, Nack mi-a spus o dată : „Noi nu punem mîna fiindcă nu vrem să fim învinuiți de prăbușirea modulului de salvare". M-au ajutat Surbarcan, astronomul navigator al navei, și Petros, mecanicul șef. Erau bărbații din grupul celor patru hipnotizați. Pe fete le chema : Fania — cea șatenă, inginera de sistem, și Cris — cea brunetă, responsabilă cu dotarea navei.

Am necăjit-o, vorba vine, fiindcă în starea de hipnoză în care se afla necazurile treceau pe lîngă ea, am necăjit-o, deci, pe Cris pînă mi-am sortat gama de subansamble necesare construirii generatorului. Apoi, cu două ajutoare de nădejde, fiindcă vreau să precizez că Surbarcan și Petros erau buni profesioniști, am început montajul.

E greu să faci un lucru care pe Pămînt era finisat de roboți specializați. Tot timpul trebuia să calculez, să verific, să controlez, să desfac și să fac la loc, să încerc mai multe variante și să le compar eficacitatea. Pentru un robot toate astea erau nimicuri. Pentru noi, și mai ales pentru mine, care nu eram hipnotizat, însemnau o solicitare nervoasă deosebită. În plus, fiindcă eram sigur că Dinks va încerca să afle modul de construire a generatorului, ca astfel să mă poată elimina oricînd, trebuia să introduc în schema de comandă a acestuia un sistem de recunoaștere. Astfel, generatorul funcționa numai dacă manevrantul eram eu. Scoaterea sistemului de recunoaștere din construcția generatorului trebuia să însemne distrugerea lui, fără vreo posibilitate de reconstruire.

Ideea asta îmi venise după discuția cu Alana, cînd îmi spusese că cine cunoaște prea multe are numai necazuri. Nu știam ce înseamnă „*Marea Idee*", dar puteam să ajung la ea și, ceea ce era mai periculos, la cei care-o dirijau. Dinks era un personaj important în angrenaj, dar nici pe departe nu era conducătorul.

Cum de mă hotărîsem, totuși, să ajut asemenea specimene ? Am stat și m-am gîndit că acțiunea aceasta ce purta denumirea de „*Marea Idee*" putea să fie primejdioasă pentru civilizația noastră. Prin ce putea fi periculoasă nu știam încă, dar faptul că astfel puteau fi puși în libertate niște indivizi de pe Nicrom, locul unde nu ajunseseră în nici un caz „binefăcătorii" planetelor din Galaxie, chiar și numai acest fapt reprezenta un pericol. Trebuia să intru în angrenaj și să încerc, ajutat de curajoasa Alana, să-l gripez, pînă cînd Grant și Centrul de Supraveghere Astronautică vor pune stăpînire pe situație. Eram sigur

că „tatăl" meu mă caută și eram tot mai convins că el trebuia să știe ceva despre *„Marea Idee"*.

Mi-am adus aminte de ziua cînd Hector se certase cu Grant și plecase la Centrul de Fizică Aplicată ; în discuția cu mine, cînd i-am propus să-l aduc înapoi, colonelul răspunsese cu o undă de îngrijorare în glas : „Lasă-l acolo ! E mai bine, deși postura lui la Centrul de Fizică Aplicată nu-i deloc de invidiat". De ce ? Nu cumva, avizat de încercarea de sustragere a casetelor, Grant înscenase cearta cu Hector și aranjase plecarea acestuia pentru a abate atenția lui Dinks ? Colonelul intuise faptul că Hector urma să fie răpit ? Dorea oare să-i asigure liniștea în „colaborarea" cu Dinks și oamenii lui, mimînd ruperea oricăror relații ? Ce misiune avea Hector ? Dacă eu ajunsesem în locul lui de ce nu știam mai multe ? De ce nu mi se spuseseră mai multe ?

Tot meșterind la generator, mi-am adus aminte de un lucru. De fapt, de senzația care mă încercase în după-amiaza cînd mă pregăteam să o întîlnesc pe Alana la ieșirea de la cursuri, că tot ce mi se întîmpla era regizat, aranjat și condus din umbră de cineva. Să mă fi trimis chiar Grant în brațele lui Dinks, contînd că voi reacționa corect ? Oare corect pentru Grant însemna, ca și pentru mine, să-i aduc pe navă pe deținuții de pe Nicrom ?

Cu ce suflet îndoit, frămîntat, agitat, lucram la generatorul de ecrane magnetice superdense ! Fără sprijinul moral al Alanei nu știu cum aș fi rezistat. Mai era încă ceva... Din ziua în care se emisese iar eu fusesem singurul care recepționasem semnalul, de atunci de cînd mă declarasem „mai deștept", zi de zi la aceeași oră primeam din spațiu, timp de 25 de minute fix, un fel de încurajare, de suport nervos pentru acțiunile mele. Sau, cel puțin, așa mi se părea.

Dinks făcea zilnic controale în sala generatorului. Ne studia cu atenție pe toți trei sau patru, dacă se întîmpla să fie și Alana cu noi, controla stadiul lucrărilor, fotografia subansamblele la care se lucra, verifica stocul de materiale și de circuite, într-un cuvînt era un supraveghetor model. Îl bănuiam că fotografia nu numai ca să ne controleze, ci și ca să aibă o documentație la îndemînă în cazul în care ar fi trebuit să se descotorosească de mine.

În ziua în care am terminat generatorul, cei mai emoționați eram eu și Alana. Petros și Surbarcan nu se puteau bucura din cauza stării în care-i ținea Dinks, iar Haupt,

Nack și Dinks păreau mai degrabă speriați decît bucuroși că o etapă esențială a misiunii lor avea să se încheie. Eu nu mă îndoiam de succes, fiindcă probele arătaseră o funcționare impecabilă a generatorului.

— Aștept semnalul, șefule ! i-am spus lui Dinks.

— De cîte zile ai nevoie ca să transferăm generatorul pe modulul de salvare ?

— O zi.

— La treabă !

— De ce atîta grabă ?

— De trei ore sîntem pe o orbită de așteptare. Nicrom este sub noi, sau lîngă noi, sau deasupra noastră, cum vrei s-o iei.

Ne mișcasem fantastic de repede. Mi-am propus să verific, cu prima ocazie, ce fel de propulsie avea nava, fiindcă semăna prea mult în performanțe cu o navă extragalactică. Aveam rețineri să afirm că propulsia navei era hiperfotonică, deoarece știam că motoarele de acest tip se fabricau numai în laboratoarele Marelui Consiliu și se repartizau numai de acesta.

Ziua în care s-a efectuat mutarea și montarea generatorului pe modulul de salvare a fost cea mai plină din viața mea. Știam că am reușit să fac singur un lucru deosebit, care pe Pămînt solicita mai multe minți și o armată de roboți. Eram aproape sigur că misiunea mea, în viziunea lui Grant, era să aduc deținuții de pe Nicrom pe navă și eram copleșit de atenția cu care mă înconjura Alana, a cărei îngrijorare privind soarta mea îmi dădea o încredere nelimitată în trăinicia sentimentelor ei. Petros și Surbarcan erau, ca și pînă acum, impasibili. Am verificat în amănunt sistemele modulului de salvare. În afară de pilot, mai încăpeau în el patru persoane. Modulul era o „ediție" perfecționată, pe care n-o mai folosisem pînă acum, încă o dovadă că *„Marea Idee"* avea la dispoziție dotări tehnice de vîrf.

Am dormit liniștit și numai dimineața mi-am dat seama ce-mi lipsise cu o zi înainte : emisiunea de la 12,20 fix avusese loc numai un minut în loc de 25 de minute. Dar, în febra pregătirilor de start, am amînat comentarea acestui eveniment cu Alana.

— Poc, a început Dinks dădăceala, misiunea ta este istorică, fiindcă...

— Lasă, șefule ! Sări peste asta, că și așa nu reții amănuntele. Treci la treburile concrete !

Dinks s-a înroşit la faţă de furie. El era pătruns de importanţa momentului, iar eu tratam clipa ca pe ceva banal. Ca să nu-mi dea satisfacţie că l-am enervat, i-a făcut semn lui Haupt să continue.

— Coordonatele de anicromizare sînt trecute în aceste instrucţiuni. Ţi-am montat pe modul o sursă de semnale radio ca să te putem urmări. Dacă sursa nu va mai emite, te vei trezi cu o rază laser în cap. La locul de anicromizare te vor aştepta mai multe persoane. Vei îmbarca numai trei. Ai în instrucţiuni pozele lor şi o scurtă biografie. Ţi-am ataşat-o, ca să ştii cu cine stai de vorbă. Noi am luat legătura cu ei astă-noapte. Te aşteaptă şi te cred partizanul ideilor noastre. N-ar fi bine pentru tine să bănuiască contrariul. Asta-i tot.

— Ce frecvenţă are sursa de semnale radio pe care mi-aţi ataşat-o ?

— 1 480 MHz.

Ei, drăcie ! Exact valoarea sursei pe care aveam de gînd să o las pe Nicrom ca să dau alarma la Centru. Nu-mi dădeam seama ce determinase această coincidenţă, dar îmi plăcea. Nu ştiam ce să spun, dar nici timp să analizez situaţia nu aveam.

— Aş vrea să nu uiţi că Alana rămîne pe navă.

— Chiar doream să deschid discuţia despre Alana. Vă aduc la cunoştinţă că singurul om în stare să manevreze generatorul de ecrane magnetice superdense sînt eu. Nu numai fiindcă voi n-aţi fi instruiţi în domeniu, ci şi pentru că generatorul mă recunoaşte numai pe mine ca utilizator. Oricine altcineva încearcă să-l pună în funcţiune moare. Asta, pe de o parte. Pe de altă parte, orice încercare de a scoate din montaj circuitele de recunoaştere va distruge generatorul şi nu văd cum veţi reuşi să răpiţi un alt specialist, care să trăiască în afara laboratorului Marelui Consiliu. Greşeala făcută de Centrul de Supraveghere Astronautică de a ţine doi specialişti în ecrane superdense în exteriorul sistemului de protecţie nu se va mai repeta. Dacă aţi comunicat pe Nicrom instrucţiuni legate de înlăturarea mea, contramandaţi totul, altfel compromiteţi acţiunea.

— Joci tare, Poe ! a mormăit Dinks, care între timp îşi revenise.

— Sînt silit de împrejurări, şefule.

— Nu comentez deocamdată măsurile tale de siguranţă. Du-te şi fă-ţi treaba şi ai încredere că nu vom clinti nici un fir din părul iubitei tale !

— Încredere în voi ?

— În balanţa noastră, cei trei sînt mult mai preţioşi pentru noi decît Alana pentru tine. Poţi pleca liniştit.

Am închis uşa modulului de salvare, încercînd să mă concentrez numai la ce aveam de făcut.

CAPITOLUL 8

Modulul s-a desprins de navă şi a început să plutească puţin în urma ei, dar pe aceeaşi orbită. Momentul pornirii motoarelor de înscriere pe orbita circumnicromiană descrescătoare era programat pe calculatorul de bord. Ştiind că mişcarea noastră pe orbita de aşteptare era efectul echilibrării forţelor gravitaţionale ale planetei, mi-am propus să testez generatorul de ecran. În acest caz, anulam o parte din forţe şi trebuia să ne înscriem pe altă orbită decît nava, corespunzătoare noului echilibru care se stabilea. Am programat o diferenţă de patru metri între orbita noastră şi cea a navei şi am pornit generatorul. Modulul a fost înconjurat brusc de un halou străveziu. Era efectul concentrării cîmpului electromagnetic antigravitaţional. Generatorul a funcţionat impecabil şi exact cît fusese programat. Am măsurat rapid distanţa dintre orbita noastră şi a navei : 4,11 metri. Eroarea era cam mare, dar nu mai aveam timp să o corectez. Calculatorul de bord începuse să clipească, semn că ne desprindeam de orbita de aşteptare şi ne înscriam pe orbita descrescătoare. M-am instalat pe scaunul-amortizor de accelerații şi am început să privesc cu atenţie indicatorul de viteză. Puteam să ajung la viteze de 10 metri pe secundă şi astfel să anicromizez lin. Nu legasem generatorul de ecran de calculator, tocmai ca să fie nevoie de mine în continuare. Urma deci să asigur o manevră manuală care mă solicita serios.

Vîrtejul a început. Acţionam pe perioade scurte generatorul, anulînd local forţele care ne atrăgeau neuniform spre planetă, asigurînd astfel durata necesară motoarelor de frînare ca să realizeze viteza de coborîre în siguranţă

Planeta era enormă. Ne apropiam de ea din unghi, pe orbita noastră ușor înclinată, așa că am înconjurat-o de mai multe ori, la distanțe din ce în ce mai mici, fără a fi însă reperați de *Spacelab*. Un uriaș metalic, un colos de formă sferică încerca să ne strivească de suprafața lui. Cînd se formase prin condensarea materiei interstelare întîlnise condiții unice de constituire, condiții irepetabile în Galaxie. Făcuse multe victime uriașul ăsta printre navele ce nu apreciaseră corect forța lui de atracție și se apropiaseră prea mult. Abia cînd apăruseră navele extragalactice, dotate cu ecrane superdense, se putuse pune problema posibilității explorării lui.

Solul cenușiu al planetei se apropia. Nu prea aveam timp să-l admir fiindcă verificarea coordonatelor de anicromizare și acționarea generatorului de ecran îmi luau tot timpul. Din cauza manevrării manuale, vedeam tot mai clar că nu voi putea respecta cu precizie coordonatele date. Abaterea urma să fie de șase. șapte kilometri. Mă sileam să respect cel puțin una dintre ele, ca să fiu văzut de cei care mă așteptau. Nu mă îndoiam că voi fi căutat.

Am reușit să respect longitudinea dată. Modulul s-a așezat destul de lin pe sol și datorită celor șase parașute. Am verificat starea comenzilor și generatorul. Totul era în regulă. N-aveam de gînd să ies afară, deși știam că atmosfera era ca pe Pămînt. Am vrut să mă ridic de pe scaunul antiaccelerație, dar am simțit că nu pot. O greutate uriașă îmi era atîrnată de umeri. Nu eram adaptat să rezist unei asemenea atracții gravitaționale. Inima îmi bătea rar și greu, extremitățile corpului începuseră să se răcească fiindcă fluxul sanguin nu mai ajungea cu debitul necesar pînă la ele. Cu un efort de voință, am reușit să manevrez comenzile de conectare a climatizării costumului, pentru a-mi menține artificial temperatura corpului.

Datorită discuțiilor purtate cu Alana în „3 g" aveam totuși un mic antrenament, dar pe Nicrom acesta se dovedea insuficient. Oare Dinks privise ca pe niște antrenamente ședințele noastre în doi ? Ca să uit de senzația că voi muri prin asfixie, am luat instrucțiunile lui Haupt și am început să citesc prezentarea viitorilor mei pasageri și șefi :

Hermann — astronaut, șeful armelor pe *Niva*, 58 de ani, 1,64 metri, 88 kilograme, 20 de ani de zbor galactic. *Niva*, îmi aduceam eu aminte, fusese o navă de explorare galactică. Condamnat pe viață. Motivul : distrugerea popu-

laţiei de pe MX-14, o planetă pitică din Constelaţia Lirei, într-un acces de furie.

Panzer — astronaut, mecanic-şef pe *Selena*, 60 de ani, 1,73 metri, 75 kilograme, 30 de ani de zbor galactic. De 10 ani pe Nicrom. Condamnat pe viaţă. Motivul : violarea şi uciderea a trei fete de pe Sirius, în urma unei beţii.

Dang — medic, astronaut pe *Wertheim*, 65 de ani, 1,60 metri, 90 kilograme, 15 ani de zbor galactic. De 20 de ani pe Nicrom. Condamnat pe viaţă. Motivul : experimentarea virusului SF pe umanoizii de pe KD-153.

Sub aceste date, Haupt scrisese : Poe, nu cumva să-i întrebi amănunte ! ! !

Ce să-i mai întreb cînd eu abia respiram ? ! Simţeam că mă sfîrşesc şi mă minunam cum de reuşeau oamenii de pe Nicrom să mai şi muncească.

Am ridicat mîna, parcă avea 60 de kilograme, şi am dat drumul camerei video de control. Am efectuat o panoramare a împrejurimilor. Totul era pustiu. Nu ştiam dacă mai puteam să rezist o oră. Probabil deplasarea pe Nicrom se făcea foarte lent, altfel cei şapte kilometri ar fi fost parcurşi pînă acum. Am închis ochii. Haupt ştia că anicromizasem într-un alt punct. Poate era mai bine să mă distrugă cu laserul lui. Auzi ! Laser de mare putere pe o navă de transport. Ce păzeau oare cei de pe Pămînt ? Cum să dispară un laser de mare putere şi un motor hiperfotonic ? Maiorul Gatt putea să-şi dea demisia sau să-şi ceară pensionarea. Şi el, şi toţi ceilalţi de la contrainformaţii.

Am manevrat cu mare greutate ecluza modulului de salvare. Am coborît-o pe sol şi i-am deschis uşile. Dacă leşinam, să poată intra ei în navă. Era 12,20. La ora asta primeam semnale de pe Cd-101. Dar după cît de ameţit eram, nu aveam nici o şansă să simt dacă se emitea sau nu, dacă emisiunea revenise la 25 de minute sau rămăsese ca ieri, de un minut. După gîndurile astea am leşinat. Mi-am revenit, nu ştiu după cît timp, simţind un miros puternic de valeriană. Am deschis ochii şi am constatat că eram întins pe scaunul de comandă. Circuitul video cu exteriorul rămăsese deschis. Am zărit pe ecran un fel de maşină cu şenile. Fără şofer şi fără pasageri.

— Şi-a revenit, a bubuit lîngă urechea mea o voce baritonală..

— Cu cine am onoarea ? am bîiguit cu o voce slabă, pe care nu mi-o recunoşteam.

— Cu Panzer.

— Parcă a murit în drum spre Nicrom.

— Ăla era prostul de frate-meu ! Numai unul ca el putea să se cureţe cu puţin înainte de victoria finală. Lasă asta şi spune doctorului cum te simţi.

— Dacă-i doctor bun vede şi singur.

— Peste zece minute se poate ridica.

Probabil vorbise Dang, dar mie mi s-a părut că era Dinks. Aceeaşi voce catifelată. Aşa că, dacă tot eram bolnav şi-mi puteam permite orice, am încercat să-l trag de limbă :

— Fratele dumitale trăieşte. A condus cu destoinicie întreaga operaţie.

— Nu-i fratele meu. Le cam încurci, băiete ! Se vede că ţi-e rău. E fiul meu şi voi fi mîndru de el numai după ce mă voi vedea scăpat de aici.

— Eşti în stare să raţionezi logic ?

Întrebarea o pusese o voce de bas, pe care nu o mai auzisem pînă atunci.

— Cine mă întreabă ?

— Hermann.

— Nu-mi dau seama dacă sînt în stare. Ar trebui să mă supuneţi unui test.

— Ai răbdare, Hermann ! Îşi va reveni în zece minute. Chiar mai puţin. Doar nu vezi pentru prima dată o „reacţie Nicrom".

— Gura, Dang ! Dacă nu plecăm în treizeci de minute, poliţia va fi pe urmele noastre.

— Decolarea durează patru minute. Apăsaţi pe butonul verde din stînga mea. Cel pe care scrie „ECL" — adică ecluză.

— Panzer, se auzi glasul autoritar al lui Herman, du-te la şeniletă şi adu geanta cu planuri !

După viteza cu care Panzer s-a întors, mi-am dat seama că autoritatea lui Hermann era bine instaurată asupra micului grup. Ecluza s-a închis şi s-a pliat. Eu nu-mi revenisem încă, aşa că Dang a trebuit să suporte o rafală de insulte din partea lui Hermann. De mult nu mai auzisem un limbaj atît de dur. Nicrom era o altă lume, din care mă bucuram că voi evada peste puţin timp, dacă era să dau crezare previziunilor doctorului Dang.

— Auzi, puișor ! mi se adresă Hermann. Este adevărat că numai tu poți manevra drăcia asta antigravitațională ?

— Dinks nu v-a mințit. Generatorul are un sistem de recunoaștere a persoanei.

— Spune-mi, cum se pornește ?

— Vă spun, dar degeaba. Dacă-l manevrați se autodistruge.

— Bine, puișor, am înțeles. Hai, povestește !

— Se apasă..., și am început să le explic cum se oprește generatorul, nu cum se pune în funcțiune. Ceva, independent de rațiune, îmi spunea că Hermann îmi întinde o cursă. Panzer nota de zor pe un carnețel ce spuneam, îndemnat de Hermann. Cînd am terminat, Hermann i-a spus lui Panzer :

— Ia-l la subsuoară și dictează-mi manevrele.

Panzer, om la 60 de ani, după informațiile din instrucțiuni, m-a luat ca pe un sac cu fulgi și m-a ținut deasupra tabloului de comandă al generatorului. Hermann mi-a luat brațul drept și, ascultînd comenzile citite de Panzer, a început să-mi apese arătătorul pe butoane și să încarce discurile. Am rămas uimit de atîta îndrăzneală, forță și imaginație. Ce repede luase Hermann decizia și cît de hotărît trecuse la realizarea ei ! Iar Panzer mă ținea de parcă aș fi avut 10 kilograme. Nu eram în stare să mă împotrivesc. Fiindcă începusem să-mi revin, am putut să-i văd mai clar pe cei trei. Hermann era de înălțime medie, foarte blond, cu o piele roșcovană și cu niște mîini exagerat de lungi. Avea pieptul bombat și era adus de spate. Dang avea nu numai vocea catifelată, ci și ascuțimile și asimetriile fiului său. Era cărunt, avea aceeași deformare a coloanei spre înainte și nu arăta a fi tot atît de vînos ca ceilalți doi. Din Panzer vedeam numai picioarele și-i simțeam brațul încordat. Era numai fibră. Presupuneam că și el avea curbura caracteristică a coloanei, determinată în mod sigur de forța gravitațională uriașă a planetei.

— Pune-l jos ! Ne-a tras pe sfoară. Generatorul nu funcționează.

Panzer m-a aruncat înapoi pe scaun. Am putut să-l văd. Un exemplar cu alură de aruncător de greutate, mai scund decît scria în instrucțiunile lui Haupt, bombat și în față și în spate, avînd niște palme uriașe. Părul îi era complet alb și contrasta puternic cu fața măslinie. Mi-a rînjit, arătînd o dantură perfectă.

— Nu v-am tras pe sfoară ! am parat eu acuzaţia lui Hermann. Probabil aţi greşit voi ordinea comenzilor.

— Dacă ne mai ţii mult aici, vine poliţia şi ne dezintegrează ca pe nişte filoane sterpe.

— Mi-am revenit suficient ca să încep manevrele de decolare. Vă rog să-mi faceţi loc !

Îi îndepărtam de tabloul de comandă ca să nu-şi dea seama cum porneam generatorul. Mi-am propus să intercalez o serie de manevre false, adică să apăs şi pe secvenţe de chei cu acţiunea blocată de mine anticipat. Dacă Hermann, care se dovedea un tip cu o inteligenţă ieşită din comun, memora comenzile şi le repeta fără mine, secvenţele neblocate i-ar fi făcut figura.

Am pornit cu mîna dreaptă motoarele de decolare şi cu stînga am rotit discret cheia de blocare a secvenţelor. Apoi cu ambele mîini am început să manevrez generatorul de ecrane şi să accelerez motorul principal. Modulul se zguduia în încercarea lui de a se desprinde din îmbrăţişarea uriaşului Nicrom. Am comandat manual formarea primei ecluze antigravitaţionale. Modulul a săltat de pe planetă şi a urcat rapid un kilometru. Mă simţeam lipit de scaunul în care stăteam, îmi mişcam foarte greu mîinile, dar nu aveam voie să cer ajutor. Modulul s-a oprit apoi, începînd să coboare către Nicrom cu o viteză mică, dar sesizabilă cu ochiul liber. Ecranul monitorului de control exterior transmitea imagini panoramice ale zonei de decolare. De la cei 1 000 de metri înălţime, unde ne aflam, puteam zări, cam la 60 de kilometri de locul de decolare, trei şenilete identice cu cea pe care o părăsisem, care se mişcau încet, foarte încet.

— Ne-a luat urma căpitanul, a hohotit Hermann.

— Destul de repede, a remarcat Dang.

— Dar nu s-a gîndit c-o s-o luăm în sus. Aşa că nu şi-a adus cu el arme sol-aer. Ha, ha, ha !

— Ce faci, puştiulică ? ! m-a interpelat Panzer sesizînd că modulul coboară. Ne trimiţi înapoi la căpitan ?

— Aveţi răbdare ! Generatorul nu poate ţine ecranul superdens mai mult de 14 secunde. Apoi are nevoie de 8 secunde pentru a intra iar în regim maxim. Pînă atunci frînez, cu motoarele în plin.

Modulul, parcă pentru a-mi confirma explicaţia, vibra din toate încheieturile, împotrivindu-se atracţiei uriaşului. Am conectat din nou generatorul. Am urcat iar cu repeziciune încă un kilometru. Şenilele se vedeau mai mici,

dar din ele începuseră să răbufnească periodic fulgere luminoase.

— Au dezintegratoare, a remarcat Hermann satisfăcut. Dar cu bătaie de maximum 50 de kilometri. Noi sîntem însă mult mai departe. Te-am păcălit, căpitane, te-am păcălit !

Şi, cu vocea lui de bas, Hermann a început să fredoneze un cîntecel.

Am format a treia ecluză. Generatorul funcţiona impecabil, iar motoarele modulului făceau faţă cu succes solicitărilor uriaşe la care erau supuse. Pe măsură ce ne ridicam, ecranul acţiona pe lungimi tot mai mari. Deodată mi-am dat seama că, neputînd să cobor din modul, nu putusem monta emiţătorul cu indicativul meu de la Centru. Degeaba mă chinuisem, degeaba lucrasem la ecranul parabolic din spatele navei, degeaba modificasem programele de proiectare. Nu ţinusem cont că pe Nicrom eram ca o muscă lipită cu gumă arabică pe un geam. Asta m-a necăjit într-atît, încît şi cei din jur au sesizat schimbarea mea la faţă, iar Dang m-a întrebat :

— Ţi-e rău, Poe ?

— Nu, n-am nimic...

— Fă-i un întăritor, Dang, şi lasă întrebările ! a bubuit vocea de bas a lui Hermann. Vrei să rămînem aici ?

— Vorba vine, a mormăit Panzer. Dacă rămînem aici este ca şi cum ne-am întoarce pe planetă.

Dang mi-a făcut o nouă injecţie, deşi nu aveam nevoie, dar trebuia să suport. Am continuat să formez ecluza antigravitaţională şi să supraveghez aducerea generatorului în regimul nominal. Apăsam la întîmplare şi pe cheile blocate, sesizînd cu coada ochiului atenţia cu care mă urmărea Hermann. Paza bună trece primejdia rea, mă gîndeam eu.

Ne apropiam de zona în care motoarele, scăpînd de Nicrom, puteau să dirijeze modulul de salvare către navă, fără ajutorul ecranului. Mai aveam de format vreo trei ecluze. Panzer, fost mecanic-şef, putea să-şi dea seama de asta, aşa că am crezut că-i mai bine să le spun eu :

— Peste 66 de secunde scăpăm de Nicrom.

— Eşti mare ! a exclamat Panzer. Ca un specialist ce era, putea să aprecieze la adevărata ei valoare performanţa generatorului meu de ecrane superdense.

— Cred c-o să-ţi trec cu vederea şmecheria cu sistemul de recunoaştere a persoanei, ataşat la generator ! a spus Hermann.

— Trebuia să mă apăr, şefule, nu ?

— De cine să te aperi, puştiule ? De noi ?

— Ei, de voi ! Cînd l-am conceput, nici nu vă cunoşteam şi nici nu ştiam cine sînteţi. De Dinks şi ai lui. De cei care m-au răpit de pe Pămînt.

— Cred că faci o mică eroare, a intervenit cu vocea lui catifelată Dang. Nu Dinks, fiul meu, conduce operaţia. El este doar comandantul navei. Şeful operaţiei de salvare este Stan.

Am rămas perplex. Stan cel mărunţel, doctorul navei, şeful expediţiei de răpire a trei criminali periculoşi ? Nici nu-l mai văzusem pe navă după ce ne examinase. Nu dădea ordine, nu controla nimic. Deci el era cel care supraveghea întreaga navă ? El înregistra tot ce se vorbea, ce se întreprindea ? Cum de nu mă gîndisem la asta ? Şi nici Alana nu sesizase nimic. Noi îl bănuiam pe Stan băgat cu nasul în aparatura lui medicală sofisticată, pregătind terenul ca să recupereze nişte trupuri extenuate de munca în condiţii de gravitaţie sporită. Greşeală ! Nici vorbă de aşa ceva. Cei trei erau zdraveni şi solizi, călîţi de munca depusă în condiţii grele. Aşadar Stan era şeful. Ne supraveghease din umbră tot timpul.

— Deci, interveni Hermann care-şi terminase porţia de rîs, ai considerat că-i bine să ai un mijloc de apărare.

— Nu numai a mea, ci şi a prietenei mele.

— Alana ?

Al naibii de bine informat era Hermann ăsta. Cînd avuseseră timp cei de pe navă să-i comunice totul ? Şi cum reuşea el să primească informaţii pe Nicrom ?

— Da, Alana. Stan, dacă ziceţi că el este şeful, a luat-o ca garanţie că voi fi ascultător.

— Dacă ne-ai adus pînă aici, atunci să ştii că ai fost ascultător. Însă, înainte să-ţi dau şi alte garanţii, vreau să-ţi pun o întrebare. Răspunde-mi cinstit, fiindcă jumătate din răspuns îl cunosc...

— Bine, şefule !

— Generatorul ăsta al tău poate echipa o navă, aşa ca să fie protejată de acţiuni armate exterioare ?

Uite ce-i dăduse prin cap blondului Hermann ! Să-şi facă navă inexpugnabilă. Am început prudent :

— Fără avizul Marelui Consiliu, nu se poate. Riscăm să ne întoarcem pe Nicrom. Toți patru, de data asta.

— Lasă Marele Consiliu ! Tu răspunde la partea tehnică a întrebării, nu la cea juridică.

— Se poate. Cu ceva modificări, se poate.

— Cît durează ?

— Cam trei săptămîni.

Hermann s-a uitat întrebător la Panzer. Acesta a înclinat doar din cap.

— De acord cu trei săptămîni, a spus Hermann. Dar am vrea să faci ecranul impenetrabil și la radiații gamma.

— Dacă doriți și o componentă deviatoare de radiații radioactive, mai am nevoie și de alte îmbunătățiri.

— Cum adică ?

— Pentru componența deviatoare a ecranului mai trebuie adăugat un etaj de amplificare cu accelerare, adică ecranul va avea și o componentă dinamică. Nu știu dacă Dinks are piesele necesare în magazie.

— Le are, a spus Hermann, cu o siguranță suspectă. Altfel îi...

L-a oprit privirea plină de reproș a lui Dang.

— Deocamdată, propun să ajungem la ele, am întrerupt eu discuția.

M-am ocupat de navigație. Străbătusem și ultima ecluză. Am introdus discul cu traiectoria de apropiere și am conectat teledetecția. Pe ecranul monitorului de exterior a apărut, după puțin timp, silueta navei. Se zărea clipitul laserului de direcționare pentru cuplare. După ce am conectat calculatorul pe cuplarea automată și am branșat sistemul, m-am întors către Hermann :

— Cu etajele de accelerare, operația solicitată va dura ceva mai mult.

— O s-o faci în trei săptămîni, fiindcă atunci avem nevoie de ea. Te va ajuta Dang cu niște stimulente de-ale lui, ca să lucrezi și noaptea.

Am dat din cap afirmativ, fiindcă nu aveam încotro. Cu Hermann nu se putea trata.

O ușoară zguduitură ne-a înștiințat că avusese loc cuplarea cu nava. Am auzit șuieratul caracteristic umplerii cu aer a ecluzei de trecere. Am manevrat rapid ghearele de fixare a modulului, am decuplat generatorul de ecran și am întors cheia de blocare la locul ei. Modulul era inert. Trecuse prin încercări grele, așa că merita și el o perioadă

de odihnă. Ușa de comunicare cu nava s-a deschis. Dinks, Haupt și Nack erau prezenți la primire. Stan nu se vedea.

— Bine ați venit'! a spus cu glasul lui catifelat Dinks.

— Ce mult îți seamănă ! a remarcat Hermann în timp ce-i strîngea mîna.

Au urmat bătăi pe spate, rîsete, remarci spirituale, o scenă ca la întîlnirile după 20 de ani. Așteptam să se termine cu efuziunile ca s-o pot vedea pe Alana.

— De ce stai deoparte, Poe ? Sosirea noastră pe navă este în bună parte meritul tău.

Îmi era rușine de meritele mele, dar trebuia să joc după cum mi se cînta.

— Sînt epuizat, i-am răspuns lui Hermann care, de cînd aflase că pot să-i fac un ecran total pentru navă, era numai miere. Aș dori să trag un somn bun.

— Du-te ! mi-a spus Dinks. Să știi că Alana a fost mereu în cabina de comandă, deci este la curent cu mersul operațiunii. E o fată curajoasă !

— Mulțumesc, Dinks !

Eram frînt. Nu puteam nici să-i urăsc.

În cabină, Alana mi s-a aruncat la piept și a început să suspine. Am lăsat-o în voia lacrimilor. Aveam nevoie de afecțiune. Trecusem pe lîngă moarte. Sau, ca să folosesc o remarcă a Alanei, făcută la prima noastră întîlnire, „pe Nicrom era moartea". Și eu mă întorsesem de acolo.

După ce s-a liniștit, Alana și-a șters ochii și mi-a zîmbit. Atît de frumos, că mi-a trecut toată oboseala.

— A fost greu, nu ?

— Și la propriu, și la figurat, i-am răspuns, zîmbind și eu. Mai ales la propriu.

— S-au purtat frumos cu tine ?

— Cine ? Noii veniți ?

— Ei. Nici nu știu cum îi cheamă.

— Pe unul Hermann. Cred că el este adevăratul șef. Pe altul Panzer, el...

— E rudă cu cel mort ?

— Frați. Pe al treilea îl cheamă Dang. E medic, specialist, din cîte mi-am putut da eu seama, în boli de supragravitație. El m-a trezit din leșin, cu o...

— Ai leșinat ?

— Ce să fac și eu. Am ales calea cea mai ușoară. De ce să sufăr conștient, mi-am zis eu, mai bine dau ochii peste cap și... ce-o fi o fi.

— Dacă mai poţi glumi, înseamnă că te simţi bine ! s-a bucurat Alana.

— Sînt euforic. Încordarea a fost extremă. Acum mă bucur. Cum s-au purtat satrapii ăştia cu tine ?

— Extrem de atenţi. Cînd vor, pot fi şi politicoşi.

— Au trecut pe planul doi.

— Cine ?

— Dinks şi ai lui. Şeful este Hermann, aşa cum ţi-am spus. De altfel, surpriza este alta.

— Care ?

— Cine crezi că este şeful operaţiei de salvare ?

— Dacă m-ai întrebat, înseamnă că nu este Dinks.

— Exact. Raţionament acceptat. Aştept însă răspunsul la întrebare.

— Stan, a răspuns Alana după un moment de ezitare.

— Eşti formidabilă ! Cum de ai ghicit ?

— Este varianta cea mai puţin probabilă. Şi din întrebarea ta se întrezărea, chiar tu ai spus, o surpriză. Nu putea fi altul decît Stan. Cel mai discret din tot echipajul.

— Omul din umbră.

— Chiar ! Nici n-a catadicsit să vină la comandă ca să urmărească operaţiunea de salvare.

— O fi bolnav, am ricanat eu, concomitent cu un semn discret din pleoapa ochiului drept.

Alana m-a privit mirată preţ de cîteva clipe, apoi m-a făcut să înţeleg, printr-un zîmbet jucăuş, că a priceput. Stan supraveghease totul de la aparatele cu ajutorul cărora ne urmărea şi pe noi.

— De altfel, am schimbat eu vorba, mai am o surpriză pentru tine.

— Pot să încerc iar un exerciţiu de perspicacitate ?

— Ţiţţ ! N-ai cum, fiindcă nu ai date. Medicul de pe Nicrom...

— Dang ?

— Exact ! Dang este tatăl lui Dinks.

— Ca să vezi, s-a mirat Alana. Panzer avea un frate pe Nicrom, Dinks un tată. Dar Haupt ?

— După cît e de tuciuriu Haupt şi de blond Hermann, nu întrevăd nici un grad de rudenie între ei.

Alana a început să rîdă cu poftă. Nu-i era simpatic Haupt, aşa că a gustat din plin mica mea ironie. Nu ştiam cum să-i comunic faptul că nu reuşisem să plasez pe Nicrom emiţătorul. N-avea rost să risc. Mai bine aşteptam

pînă mîine, cînd urma să folosim „3 g"-ul, fără să trezim bănuieli.

După ce a terminat de rîs, Alana s-a agățat iar de gîtul meu, dar nu ca să mă sărute, cum am crezut în prima clipă, ci ca să-mi șoptească :

— Să nu te miri și să nu mă întrebi nimic.

Apoi m-a sărutat, cu la fel, pentru ca „scena" să fie cît mai veridică. Desprinzîndu-se din îmbrățișare, Alana s-a oprit în fața toaletei și a început să cotrobăiască prin sertare.

— Întinde-te, dragule, ești destul de obosit !

— Aș face un duș, am replicat eu, ca să întreții atmosfera „casnică".

— Lasă, mai avem timp, că doar nu ne-om culca la ora asta !

M-am întins pe pat. Așa cum stăteam, aveam în față videofonul. Spre mirarea mea, pe care am căutat să nu mi-o manifest ca să respect recomandarea Alanei, ecranul a prins viață. Imaginile erau din cabina de comandă. Alana le urmărea prin oglinda toaletei, în timp ce simula că se pregătește pentru noapte. Conclavul din imagine era compus din cei de care mă despărțisem puțin mai înainte, plus Stan. Ce păcat că nu auzeam ce se vorbea, că...

— Nu asculți puțină muzică ? m-a întrebat Alana. Te relaxează după încordarea prin care ai trecut.

Cu bărbia, Alana mi-a arătat căștile atîrnate deasupra patului. Surprizele se țineau lanț. Mi-am pus căștile și am început să ascult.

— ... avem nevoie.

După timbru, era vocea lui Hermann, care stătea cu spatele la camera ce ne transmitea imagini.

— Îmi mențin părerea, a spus Stan, că acest cuplu trebuie să dispară. Ținem la bord un pericol potențial. De ce să-i iritățm pe Grant și să compromitem acțiunea.

— Crezi că ne pîndește cu adevărat un pericol din partea lui Grant ?

Cel care întrebase era Panzer, instalat comod în fotoliul pilotului.

— Nu cred, sînt sigur ! Dispariția lui Poe a fost în mod sigur corelată cu toate decolările ulterioare ei, atunci cînd și-au dat seama că pe Pămînt nu mai există nici Poe, nici Alana...

— Cum arată puicuța ? a întrebat Panzer cu un zîmbet.

— Încetează, crai bătrîn ! Nu te-au liniştit anii petrecuţi pe Nicrom ?

— Continuă, Stan ! a bubuit vocea de bas a lui Hermann, întrerupînd reproşurile lui Dang.

— Pe lista decolărilor figurăm şi noi. Este normal să fim suspecţi.

— Ce propui, deci ?

Hotărît lucru, acest Hermann era de o eficienţă îngrijorătoare. Mergea la ţintă pe drumul cel scurt. Periculos om !

— Să scăpăm de cei doi într-un mod inteligent. Să...

— Iar începe, a ricanat Panzer.

— Gura !

— Să-i lichidăm, a continuat Stan, nu înainte de a trimite un semnal de ajutor. Grant va veni să-i salveze şi-i va găsi morţi.

— Scenariu pentru copii. Naiv cum e, Grant n-o să se întrebe nici o clipă cum au ajuns cei doi în locul unde vrei să-i debarcăm ?

Ironia venea de la Panzer.

— Ba se va întreba. Chiar va întreprinde cercetări, dar va fi prea tîrziu. Noi vom cîştiga, prin această diversiune, timpul necesar pentru finalizarea „*Marii Idei*".

— Şi unde ai vrea să-i lăsăm ? a întrebat Hermann.

— Pe un asteroid mai măricel. Le punem costumele, o rezervă de oxigen pentru două zile şi un aparat de emisie pe care-l vom lăsa să cadă de pe o stîncă, aşa ca să existe un motiv de defectare. Pînă vine Grant...

Eram înduioşat de grija pe care o purta Stan cuplului nostru.

— Planu-i prost ! a tranşat abrupt problema Hermann.

— Mai domol, şefule ! „*Marea Idee*" presupune şi democraţie în stabilirea acţiunilor. Ai condus prea mult pe Nicrom şi te-ai deformat. Îţi reamintesc faptul că deciziile se iau în comun, prin vot secret, şi că minoritatea se va supune majorităţii.

— Voi ăştia care aţi zburdat liberi şi n-aţi pus umărul serios la treabă vă cam îmbătaţi cu apă chioară ! Vorbiţi şi rămîneţi muţi de admiraţie în faţa unuia care învîrte meşteşugit cuvintele. Planu-i prost ! O să ţi-o demonstrez.

— Să-l „ating", şefule ?

Panzer schiţase gestul ridicării din fotoliu.

— Lasă-l !

— Adu-mi haina, Haupt ! a cerut mieros Stan. Mi s-a făcut frig.

— De frică ?

Panzer era violentul grupului de pe Nicrom. Dang şi Dinks stăteau alături şi nu aveau aerul că doresc să intervină în discuţie.

— Spune, Hermann !

La îndemnul lui Stan, acesta s-a ridicat de pe marginea fotoliului pe care stătuse, arătîndu-ne în sfîrşit faţa. Nu arăta a fi nervos, nici violent. Numai vocea îl trăda că depune mari eforturi ca să se stăpînească.

— La cîte zile în urmă se află nava care ne maschează ?

— Pînă la venirea noastră la bord, aveam trei săptămîni avans.

— Spune tot, Nack, nu aştepta să te interoghez !

— După îmbarcarea voastră, a continuat Nack cu o grabă care arăta că pe el Hermann reuşise să-l domine, am pornit motoarele în plin, aşa că vom mai cîştiga cîteva zile.

— Asta-i răspunsul ? Pune mîna şi calculează, că doar ştii unde mergem !

Nack s-a repezit la calculator şi, febril, a început să-l manevreze.

— Chiar dacă ăsta, şi Hermann a arătat către Nack, nu a fost în stare să-mi dea decît date aproximative, am şi aşa posibilitatea să-ţi fac praf scenariul.

— Dă-i drumul, te ascult !

— Asteroidul pe care vrei să-i laşi pe cei doi se află undeva pe traseul nostru actual, nu ?

— Exact !

— Deci nava de mascare va avea cam trei săptămîni distanţă în timp faţă de asteroid.

— Ceva mai mult.

— Buuuun ! Cînd vom emite semnalul de ajutor, Grant va putea calcula foarte precis atît poziţia navei, cît şi locul de emisie. Deci îşi va da seama că Poe şi Alana nu au debarcat de pe nava de mascare, ci de pe altă navă. Şi o va căuta, că el nu-i Nack să umble cu aproximări şi bîjbîieli. Deci planul tău, în loc să ne ajute, ne deconspiră. E suficient să înţeleagă că nava din spatele nostru este un „iepure" care maschează „vulpea" şi imediat va declanşa supravegherea galactică. Vom fi capturaţi cu ghiduri de undă înainte de a ajunge pe 1032-F.C.

— Măi, Stan ! a sărit cu gura Panzer. Cum dracu ai reușit să duci la bun sfîrșit acțiunea de salvare ? Nu știu, zău... Ai avut noroc cu băieții ăștia, cu Haupt, și mai ales cu Poe.

În încăpere și-a făcut apariția Haupt, cu haina lui Stan pe braț. Scena care a urmat s-a petrecut rapid. În timp ce se îmbrăca ascultînd calm injuriile, Stan a scos fulgerător din buzunarul de la piept un laser de mică putere și i-a găurit capul lui Panzer, fără să clipească, în timp ce cu cealaltă mînă se încheia foarte tacticos la nasturi. Nack nici nu apucase să ridice privirea de pe display-ul la care lucra, iar Dang și Dinks rămăseseră încremeniți. Singurul care a acționat aproape sincron cu Stan a fost Hermann, care a întins mîna parcă să-l mîngîie pe creștet. De fapt era o lovitură de karate, dar firescul gestului, lipsa lui de violență puteau să deruteze pe oricine. Chiar și pe Stan, căruia îi era adresată. Pe ultimii 10—15 centimetri ai gestului, mîna lui Hermann a accelerat brusc și în căști s-a auzit un zgomot înfundat. Stan s-a întins, cît era de mic, pe podele.

Primul care și-a revenit din uimire a fost Dang. Se pare că viața pe Nicrom ascuțea teribil reacțiile oamenilor. I-a ridicat o pleoapă lui Panzer și a clătinat din cap. Apoi s-a îndreptat către Stan și a repetat gestul.

— Ai dat prea tare, Hermann ! a spus Dang. I-ai crăpat țeasta.

— Atîta pagubă. Era un încrezut.

— Aveam nevoie de el. Ca medic, mă depășea cu trei clase.

— Vom avea la picioarele noastre pe cei mai buni medici, după ce finalizăm „*Marea Idee*". Ce-i cu Panzer ?

— I-a găurit capul. S-a dus.

— Știai de armă, Haupt ?

— Știam, șefule. Dar nu credeam că o s-o folosească.

— Mai aveți arme pe navă ?

— Sigur. Sîntem bine dotați în privința asta. Dar fii liniștit ! Nu mai e nimeni care să le mînuiască. Stan nu prea era normal.

— Ce vrei să spui ?

— Cît am călătorit spre Nicrom, a stat mai mult închis în cabina de supraveghere. Ne conducea de la distanță și nu ne scăpa din ochi. Ziua se uita pe ecrane, noaptea înregistra și dimineața verifica evenimentele. Avea obsesia că va fi trădat.

— Ba eu cred că suferea de altă boală. Voia să conducă el întreaga operație.

— Nu cred. Știa că tu ești șeful.

— Asta pînă pune mîna pe planurile complete ale acțiunii. De ce-l ura pe băiat ?

— Care ?

— Pe Poe.

— Nu știu. Nu s-au întîlnit decît o dată, cînd a murit Panzer.

— Ia du-te, Haupt, și fă o percheziție în cabina de supraveghere. Poate găsești ceva însemnări interesante.

Haupt a plecat. Deși eram frînt de oboseală, priveam fascinat videofonul. Ce oameni ! La ei o viață era ca o țigară. O fumezi și o arunci... M-am uitat la Alana. Era palidă, dar nu înfricoșată. Mi-a făcut semn să nu scot o vorbă.

La comanda navei, după cum se vedea pe videofon, lumea tăcea. Căzuseră toți pe gînduri. Hermann și Dang nu păreau impresionați de cele două cadavre și de sîngele care se lățise într-o baltă urîtă pe podele. Dinks și Nack erau însă palizi. Ei trăiseră printre oameni, nu aveau în spate școala dură și crudă a Nicromului. Ar fi vorbit, dar nu îndrăzneau. Se vedea asta după privirile speriate pe care le schimbau.

— Ei ?

Întrebarea lui Hermann i-a blocat. Nu înțelegeau ce voia, dar nici nu aveau curajul să ceară lămuriri.

— Ce-i, măi băieți ? Ați amuțit de frică ? Sau vă impresionează ăștia doi ?

— Nu-i un spectacol plăcut, a îndrăznit Dinks.

— Spune, Nack ! Ce-ai meșterit ?

Deci Hermann dorea să știe ce calculase Nack.

— Cam o lună. Mai exact, s-a grăbit Nack să prevină mustruluiala lui Hermann, căruia în mod evident nu-i plăceau aproximările, 28 de zile, 12 ore și 16 minute.

— Deci atîta avem la dispoziție. Dacă nu terminăm totul în 28 de zile. 12 ore și 16 minute, nava „iepure" ajunge la Nicrom și stația orbitală își va da seama de păcăleală. Nu putem fi siguri că nu va declanșa alarma.

Haupt și-a făcut apariția. Era și el obosit. Abia se mișca.

— Ei ?

— Am găsit un fel de mapă cu planuri și însemnări.

— Bine. Dă-o încoace, și gata ! La culcare toată lumea, că nu vă mai țineți pe picioare !

— Spre ruşinea noastră, a îndrăznit Nack.

— Pe Nicrom, a spus Dang, ziua şi noaptea aveau o altă durată. Noi sîntem adaptaţi ritmului de acolo.

— Cam cît ?

— 43 de ore în medie, fiule, a răspuns Dang.

— Şi lucraţi 43 de ore ?

— Nu. Ziua şi noaptea erau împărţite. O parte de lucru, cam 20 de ore, şi una de odihnă, cam 25 de ore. Respectînd aceste durate, ajungeam să lucrăm şi numai ziua, şi numai noaptea.

— Dormeaţi 25 de ore ?

— Nu. Cam 10—12. În rest ne distram. Gata! După ce terminăm treaba la care ne-am înhămat, o să avem timp să tot povestim. La culcare !

Alana a cotrobăit prin sertarul ei şi a decuplat videofonul. M-am uitat la ea întrebător. Mi-a arătat cele zece degete. Deci trebuia să am răbdare zece minute. Am recapitulat informaţiile. Stan nu mai era, deci şansele noastre de a trăi crescuseră simţitor. Cel mai periculos era Hermann. Dinks, pe care îl consideram un monstru, devenise un mieluşel pe lîngă Hermann. Nava era bine înarmată. Urma să mergem pe 1032-F.C. Am tresărit. Oare reţinusem bine ? Chiar 1032-F.C. a zis Hermann ? Păi bine, cum de nu-mi dădusem seama ? De pe un asteroid din centura lui 1032-F.C. mă culesese Grant. Extraordinar ! Mă întorceam, fără să vreau, după zece ani, aproape de asteroidul care mi-ar fi fost mormînt, dacă nu era Grant. Soarta ? Cine să mai ştie ? Trebuia neapărat să-i comunic asta Alanei.

Recapitulasem totul cu ochii închişi. Am simţit cum cea la care mă gîndisem se strecoară lîngă mine în aşternut.

— Gata, putem vorbi, dar foarte încet.

— Ce-ai făcut, draga mea ? Cum de-ai ajuns să-i spionezi pe...

— Mai încet, mi-a şoptit la ureche Alana.

Mi-am apropiat buzele de urechea fetei şi am repetat întrebarea.

— Crezi că am stat degeaba cît ai lucrat la generator ? Am făcut şi eu ceva, fiindcă altfel n-o să scăpăm de aici niciodată.

— Bravo ! Mai întîi mi-ai dovedit că eşti specialistă în pictură, apoi psiholog şi iată-te acum o valoare în interceptarea telcradio.

— Ce să-i faci ! Toţi avem talente ascunse, dar nu devenim conştienţi de ele decît atunci cînd împrejurările ne silesc să le scoatem la iveală.

— Eşti un permanent mister, Alana ! Este prima dată cînd iubesc fără să cunosc destul.

— Poate tocmai de aceea...

Am sărutat-o.

— Fii atentă, am reluat eu şoaptele, n-am reuşit să las pe Nicrom emiţătorul pentru alertarea Centrului de Supraveghere Astronautică. Din cauza uriaşei forţe gravitaţionale a planetei, nu numai că nu m-am putut mişca, dar, aşa cum ţi-am mai spus, am şi leşinat.

— Nu-i nimic. O să-l folosim cînd ajungem pe 1032-F.C.

— Ştii că pe acolo m-a găsit Grant ?

— Parcă mi-ai povestit.

— Cum de putem vorbi în şoaptă ?

— În şoaptă şi nemişcaţi. Trebuie să creăm iluzia că dormim.

— Nu evita răspunsul.

— Am dezafectat trei din cele patru microfoane care ne supravegheau. Am întrerupt unul din fire, în aşa fel încît la prima vedere să nu se zărească nimic. A mai rămas unul în tavan.

— Bravo, fetiţo !

— Lasă laudele !

— Ai auzit că au arme ?

— Le-am şi văzut.

— Chiar ? !

— Cu videofonul din bibliotecă pot vedea mai multe zone ale navei decît cu cel din cabină. Pe acolo trec mai multe circuite.

— Ca să vezi ce studia fata în bibliotecă !

— Nu mă lua peste picior, Poe ! A fost foarte greu să realizez conexiunile fără să fiu observată.

Am sărutat-o iar. Ce să spun, cum să o laud ? Mie nici nu mi-ar fi trecut prin cap să „prind" imagini de pe navă utilizînd chiar sistemul lor de supraveghere.

— Ştii, am reluat eu dialogul, Hermann mi-a cerut să fac un ecran superdens pentru întreaga navă, astfel încît să nu poată fi distrusă cu arme clasice şi, pe deasupra, mai vrea şi o componentă antiradioactivă. Ciudat, nu ?

— Nu ! Nava trebuie să ajungă pe 1032-F.C. nevătămată. Va trece, am surprins o discuţie în acest sens între

Haupt și Dinks, printr-o centură de asteroizi și una de radiații.

— Ei, drăcie ! De ce și-or risca ăștia pielea ? Ca să ajungă pe o planetă total neinteresată, stearpă și mai ales atît de strașnic păzită de factori naturali ?

— Acum, la ora asta, cu informațiile pe care le avem, nu putem emite nici o ipoteză viabilă. Trebuie să așteptăm cu răbdare, pînă vedem tot, pînă înțelegem tot.

— Atunci se vor strădui să se descotorosească de noi. Le-am fost utili, i-am ajutat să-și atingă țelul, nu vom mai fi necesari. Sîntem oricum din tabăra adversă.

— Să le creăm impresia că am trecut de partea lor.

— Deci mă sfătuiești să-i fac ecranul lui Hermann.

— Da. Luîndu-ți însă din nou măsuri de prevedere.

— Adică să devin indispensabil ?

— Așa zic.

— Atunci pot să păstrez generatorul construit pentru modulul de salvare și numai să-l extind. Hermann știe că generatorul are un sistem de recunoaștere a persoanei, dar a găsit și metoda de a mă anihila.

— Cum adică ?

I-am povestit pe scurt Alanei scena cînd, ținut de Panzer, eram manevrat de Hermann.

— Extraordinar !

Povestea mea șoptită a impresionat-o pe Alana, deși fusesem foarte zgîrcit cu metaforele în rezumatul pe care-l făcusem.

— Deci, i-am șoptit atingîndu-i cu buzele urechea caldă și parcă pufoasă, Hermann știe cum să-i vină de hac sistemului de recunoaștere, dar nu știe cum se manevrează generatorul.

— Deocamdată, m-a completat Alana.

Avea dreptate. Pentru un tip decis ca Hermann, a afla cum se manevrează generatorul era o chestiune secundară. Trebuia să inventăm altceva ca să ne asigurăm viața.

CAPITOLUL 9

M-am trezit a doua zi. Zi este un fel de a zice, fiindcă răsăriturile și apusurile de soare rămăseseră undeva foarte departe. M-am trezit deci atunci cînd pe navă se aprinse-

seră luminile de zi. Alana nu mai era lîngă mine, însă dormisem împreună, fiindcă patul ei era neatins. Zgomotul apei de la duş m-a scutit de efortul de a face supoziţii privind locul unde s-ar putea afla prietena mea. M-am ridicat din aşternut, cu gîndul de a-mi face exerciţiile de gimnastică. O febră musculară îngrozitoare mi-a însoţit mişcările. În poziţie şezînd şi imobil, simţeam durerea doar în muşchii ce asigurau poziţia verticală a coloanei. Dar orice încercare de mişcare a capului era descurajată de nişte junghiuri atroce.

— Ce faci ? Nu te decizi să te ridici în picioare ?

Alana ieşise din baie cu un prosop pe creştet, legat sub formă de turban. De sub halat i se vedeau picioarele înroşurate cu picături mici de apă.

— Am o febră musculară infernală. Cred că mi se trage de la Nicrom. Toate gesturile executate acolo au necesitat un efort uriaş.

— Ce-i de făcut ?

— Să-l chemăm pe Dang. El este medic şi a mai văzut aşa ceva la fiecare nou venit pe Nicrom.

Alana s-a echipat rapid şi a plecat să-l caute pe Dang. Eu am reuşit, cu preţul unor dureri de nedescris, să mă întind iar. După cîteva minute au apărut Alana, Dang şi Hermann.

— Ce-i băiete, ţi-e rău ? m-a întrebat Hermann, vădit îngrijorat.

— Am febră.

— Unde dracu' ai răcit ?

Am zîmbit strîmb. Nici muşchii feţei nu erau iertaţi de junghiuri.

— Are febră musculară, a spus Dang, scutindu-mă de o explicaţie penibilă, care putea să scadă din cota de simpatie pe care mi-o cîştigasem în ochii şefului.

— Aha ! Alarmă falsă.

— Ba deloc ! îl înfruntă Alana.

— Nu mai spune, ochioaso !

Glasul lui Hermann nu prevestea nimic bun.

— Nu ne cunoaştem, începu Alana, dar bănuiesc că sînteţi unul din cei pe care i-a adus Poe.

— Bănuieşti bine, dar n-am să te laud pentru asta, fiindcă era simplu de presupus. De ce zici că n-am dreptate ?

— Aseară Poe mi-a spus că misiunea lui nu s-a încheiat o dată cu aducerea voastră.

— Poe îţi spune chiar totul ?

— De cînd sîntem singuri aici, pe navă, da.

Alana nu mintea. Înainte nu aveam cum să-i spun totul fiindcă nu ne cunoscuserăm bine. Dar Hermann nu avea de unde să ştie asta şi putea să creadă că înainte, ca locotenent expert la Centrul de Supraveghere Astronautică, era normal să am secrete.

— Şi ce ţi-a spus despre mine ?

Ia te uită ! Hermann cel eficient era sensibil la părerile altora despre el.

— Că dumneavoastră sînteţi şeful şi nu Dinks.

Bravo, Alana ! Noi, adică ea şi cu mine, nu aveam de unde să ştim că Stan este şeful. Cînd venisem de pe Nicrom mi se precizase cine este adevăratul şef al expediţiei de salvare. Dacă Alana nu ştia, însemna că nu-i spuneam chiar totul. Cu această mică manevră Alana încerca să treacă pe planul doi. Adică să-i înlesnească lui Hermann următorul raţionament : dacă nici Poe, iubitul ei, nu-i spune totul, nu se sfătuieşte cu ea în toate cele, înseamnă că nu-i nimic de capul ei, în afară de ochii mari şi de talia subţire.

Hermann tăcuse o clipă, urmărindu-l pe Dang, care-şi desfăşurase trusa pe noptiera de lîngă patul meu şi-şi pregătea în tăcere o seringă cu jet.

— Ai dreptate în felul tău, mormăi el după un timp. În zilele care au mai rămas, Poe trebuie să facă ecranul pentru navă.

— Sigur. Deci nu este alarmă falsă febra lui musculară. Dacă stă în pat nu poate lucra la ecran.

— N-o să stea. Febra asta este floare la ureche pentru Dang. De asta am spus alarmă falsă.

— Păi, eu ce spuneam ?

— Eşti încăpăţînată şi bună de gură. Adică ai toate calităţile care mi-au făcut femeile nesuferite.

— Şefii trebuie să-şi cunoască cît mai bine subalternii. Şi pentru asta e indicat să-i lase să spună ce cred.

Alana urmărea un plan, din moment ce se purta aşa. Nu prea înţelegeam de ce se dorea nesuferită.

— Cum stăm, Dang ? întrebă Hermann văzînd că doctorul strîngea trusa.

— Normal, şefule. Nici măcar n-a atins stadiul III. Peste o oră se va mişca normal.

— Ce-i aia stadiul III ? a întrebat Alana, făcîndu-se că că nu vede strîmbătura făcută de Hermann, enervat de curiozitatea fetei.

— Blocajul muscular total, a răspuns sec Dang. Hermann a stat pe Nicrom trei...

— Las-o moartă, Dang. Nu povesti biografia mea primului venit.

— Se pare că nu ţineţi la cooperarea mea, dacă mă consideraţi un prim venit.

— Mai vorbim noi ! i-a aruncat din uşă Hermann.

Privirea scurtă şi ascuţită cu care m-a „fericit" Alana m-a avertizat că-i mai bine să tac. Ea s-a îndreptat apoi către toaletă, unde a început să-şi aranjeze părul. M-am prefăcut că închid ochii, dar prin fanta lăsată intenţionat puteam să zăresc ecranul videofonului. Alana pregătea o nouă interceptare. Trebuia s-o întreb de unde ştia că nu sîntem supravegheaţi, fiindcă videofonul ne putea da de gol. Un asemenea amănunt putuse oare să-i scape ?

Pe ecran a apărut comanda navei. Toate personajele principale erau de faţă. Deci nu ne supraveghea într-adevăr nimeni. Sau poate...

— Cum stăm, Dinks ? a întrebat Hermann, la intrarea în comandă.

— Dezvoltăm toată puterea ca să mărim distanţa de nava-„mască".

— Şi ?

— O mărim, bineînţeles. Dar mie nu-mi place metoda.

— De ce ?

— Uzăm motoarele. Şi dacă vom avea nevoie de ele altă dată, ca să ne scoată dintr-un necaz adevărat, s-ar putea să ne lase tocmai atunci.

— Şi ce propui ?

— Să mergem normal. Ne ajunge avansul creat pînă acum.

— Ascultă, Dinks, mie nu-mi place să mi se comenteze ordinele ! Mergem cu viteza maximă ! Nu pot să-mi bazez planul numai pe îndemînarea lui Poe. Dacă nu-i reuşeşte ecranul superdens pentru întreaga navă, vom pierde foarte mult timp cînd vom trece prin centura de asteroizi. Trebuie să avem o rezervă. Trebuie !

— Eu n-am comentat ordinele, şefule ! Dovadă că mergem cu viteza maximă. Însă cred că pot să-mi spun părerea.

— Pot să propun şi eu ceva ?

Întrebarea o pusese Haupt, care meşterea ceva la pupitrul de comandă.

— Hai, spune-ţi şi tu părerea ! Voi ăştia, care aţi trăit liberi, muriţi dacă nu faceţi puţină conversaţie...

— Ce-ai zice, şefule, să lăsăm nava în afara centurii de asteroizi şi să coborîm pe 1032-F.C. cu modulul de salvare ?! Aşa n-o să mai depindem de Poe.

— Bravo, Haupt ! a spus Nack de după un dulap cu circuite de control.

— Voi trăiţi pe altă lume ! a mormăit Hermann. Cred că nu-i vina voastră, ci a lui Stan. A stat tot timpul închis în cabină, cu monitoarele de supraveghere pornite, dar nu s-a gîndit că e bine să vă dea mai multe date despre partea practică a acţiunii noastre.

— Să ştii că a fost un şef bun, corect şi principial, numai că...

— Numai că scotea prea repede laserul, i-a luat Hermann vorba din gură lui Dinks.

— ... numai că, a spus imperturbabil Dinks, n-ai avut răbdare să-l cunoşti mai bine.

— Să ştii că de răbdare nu duc lipsă. Altfel muream de mult pe Nicrom. Am 58 de ani tocmai fiindcă am fost răbdător. Stan şi-a semnat sentinţa cînd a tras. Panzer era prietenul meu, a împărţit cu mine şi cu Dang mizeria de pe Nicrom. El a avut ideea de bază a acţiunii noastre. Merita să trăiască. Iar Stan era un doctoraş nemulţumit, pornit să-şi facă renume galactic, ahtiat de putere. Asta era !

În comanda navei s-a lăsat liniştea. Fiecare îşi vedea de-ale lui, dar în mod sigur se gîndeau la acelaşi lucru. Hermann oscila între a le da sau nu detalii asupra operaţiunii propriu-zise, ca să-i facă, printr-o mai bună înţelegere, executanţi supuşi ai ordinelor lui. Ceilalţi tăceau fiindcă, deşi erau curioşi, nu doreau să-l deranjeze pe suspiciosul şi voluntarul Hermann. După cîteva minute bune, timp în care Alana mi-a făcut semn prin oglindă să am răbdare, Hermann s-a decis...

— Ca să nu par un zbir cu idei fixe, pus pe ceartă, violent şi... mă rog... ca să nu par aşa cum erau şefii coloniei noastre de pe Nicrom, cred că e bine să vă dau cîteva detalii în plus despre „*Marea Idee*".

— În plus faţă de ce ? a întrebat Dang.

— În plus faţă de ce le-a spus Stan. Trebuie să ştiţi că Stan era la curent cu toate detaliile. M-am convins de

asta citindu-i însemnările găsite de Haupt. Recunosc şi eu că individul era foarte inteligent, fiindcă intuise lucruri pe care nu i le spusesem, dar avea cusurul că iubea prea mult puterea. Sigur, o să rîdeţi de ce spun, fiindcă bănuiţi că şi eu nutresc aceleaşi sentimente. Aşa este, şi eu am cusurul ăsta, dar, spre deosebire de Stan, am suferit destul pe Nicrom împreună cu prietenii mei ca să am dreptul să doresc puterea, cea care-mi va permite să-mi plătesc cu vîrf şi îndesat poliţele adunate cu răbdare atîţia ani. Dar să lăsăm divagaţiile şi să intrăm în subiect. *„Marea Idee"* — denumirea i-a dat-o Panzer — constă în a stăpîni Galaxia. Ştiţi că stăpînirea Galaxiei este legată de o armă teribilă, de existenţa căreia ştiam numai noi, cei trei de pe Nicrom. Acum numai cei doi, din prostia lui Stan. Misiunea navei era să ne elibereze — plan realizat — şi să intre în stăpînirea armei — plan pe care-l punem acum în aplicare. V-aţi dat seama că arma se află pe 1032-F.C. — ţinta călătoriei noastre. Nu ştiţi însă că este de dimensiuni apreciabile şi că nouă urmează doar să o remorcăm pînă la staţia orbitală *Vega*. Acolo vom avea la îndemînă tot ce ne trebuie pentru activarea ei. Apoi vom transmite un mesaj Marelui Consiliu Galactic şi tare-mi pare rău că n-o să fiu de faţă ca să le văd mutrele. Deci, dragă Haupt, nu putem utiliza modulul de salvare, fiindcă nu are la dispoziţie puterea necesară remorcării.

— Se admit întrebări ? a spus Dinks cu un ton de soldat bine instruit.

— Acum, da. Discutăm. Mai tîrziu, se vor admite mai puţin, ca să nu pierdem vremea. Eu am adus planul la o formă care necesită energie minimă de realizare. Orice intervenţie în acest plan nu face decît să mărească energia necesară şi n-am să fiu de acord cu asta. Faceţi cum spun eu, atît vă rog, şi o să fie bine. Spune, Dinks !

Pînă şi-a ordonat Dinks ideile, în pauza făcută, am putut să remarc răbdarea şi bunătatea care răzbăteau din spusele lui Hermann, în totală contrazicere cu firea lui rcală, despotică şi violentă. Însemna că intuise un punct critic în care se afla misiunea şi făcea orice ca să-l depăşească.

— Arma este păzită ?

— Nu.

— Ai planurile de punere în funcţiune ?

— Da.

— Complete ?

— Da. Mai ai întrebări ?

— Astea n-au fost decît preliminariile. Ca să știu cum stăm. Întrebarea esențială este alta.

— Să o auzim.

— După circa o lună, nava-„mască", fiindcă așa i-am zis, ne va demasca. Uiee că am făcut și un joc de cuvinte. Își vor da seama că i-am păcălit. Vor declanșa deci supravegherea galactică și ne vor prinde mișcîndu-ne greoi, cu un bagaj agățat de coadă. Ce-am cîștigat ?

— Întrebarea-i bine pusă. Numai că lucrurile vor sta puțin altfel. Peste o lună nu vom fi în mișcare, remorcînd arma, ci vom fi pe stația orbitală *Vega*, rotindu-ne în jurul lui Alfa Centauri, o dată cu ea. Supravegherea galactică nu ne va descoperi deci, și va dura ceva pînă vom fi depistați. Vremea asta va reprezenta exact timpul necesar activării armei.

— Și mesajul ? Cît va trebui să așteptăm răspunsul Marelui Consiliu Galactic ?

— Foarte puțin, fiindcă „mesajul" va fi „transmis" într-un mod foarte original. Vom face să dispară una din stațiile supravegherii galactice, un nod al acelei uriașe plase energetice în care Centrul de Supraveghere Astronautică își prinde victimele.

— Cum să dispară ?

— Ați auzit desigur de antimaterie ? Ei, bine, după armele atomice, cu hidrogen și neutronice, geniul uman, prin latura sa distructivă, bineînțeles, a inventat și tunul cu antimaterie. Cam așa ceva vom căra după noi de pe 1032-F.C. pe *Vega*.

— E colosal ! a exclamat Nack.

— Da, băiete, e colosal ! l-a aprobat Hermann, vădit mulțumit de efectul pe care-l avusese povestea asupra asistentei.

— Din cîte știu, s-a băgat Haupt în discuție, deoarece, fiind vorba de arme, era la el acasă, Marele Consiliu a adunat toate armele de distrugere în masă și le-a dezafectat. Nu cred că i-a scăpat printre degete chiar cea mai sofisticată și mai teribilă armă, așa... ca un bănuț fără prea marea importanță.

— Păi, asta-i de fapt *„Marea Idee"*. Să stăpînim Galaxia punînd mîna pe o armă care nu a fost „adunată" atunci cînd Marele Consiliu a făcut „curățenie". Vom deține deci singura — precizez — singura armă de distrugere în masă care mai există în Galaxie.

— Mi se pare o utopie să susţii că Marele Consiliu Galactic a putut comite o asemenea greşeală grosolană.

— Şi totuşi, a comis-o ! Pe Nicrom a fost închis un membru al onoratului Consiliu pe care văd că-l admiri. Un fel de arhivar pe nume Fulton. Se scrîntise în ultima parte a vieţii. Fulton ăsta a împărţit celula cu mine, cu Panzer şi cu Dang. Cînd a murit ne-a lăsat un plan şi nişte însemnări cărora nu le-am prea dat importanţă. Panzer, într-o zi, din plictiseală, le-a răsfoit şi a aflat că pe 1032-F.C., la adîncimea de 100 de metri, se află un tun cu antimaterie. I se zice tun ca să sugereze ideea de armă, dar de fapt este un fel de accelerator de particule, o invenţie numai bună să te joci cu ea. Ha, ha, ha... !

După figurile lui Dinks, Haupt şi Nack, se vedea că Hermann nu-i convinsese pe deplin.

— Adică, mergem după scornelile unui trăznit care şi-a lăsat oasele şi minţile pe Nicrom...

— Şi-a lăsat pe Nicrom viaţa după ce a înnebunit, este adevărat. Dar planurile, actele sînt autentice.

— Convinge-ne !

Haupt strigase aproape. Dorea să fie convins, să-şi dea seama că nu fugise după o himeră, că nu-şi stricase cariera, nu-şi riscase viaţa de pomană.

— Anihilarea proton-antiproton are ca radiaţie caracteristică radiaţia gamma. 1032-F.C. este constituit din materie, deci nu trebuie să prezinte asemenea radiaţii, cu o singură excepţie. Există pe 1032-F.C. o zonă, mică este adevărat, cu radiaţii gamma şi unde energiile foarte înalte emise exclud arderi sau reacţii nucleare, lăsînd loc doar explicaţiei fireşti că avem de-a face cu o celulă de antimaterie, un irtron artificial, propriu tunului cu antimaterie.

— Aţi reuşit să măsuraţi energia emisă ?

— Nu foarte exact, din două motive : o dată fiindcă n-am avut pe Nicrom cine ştie ce aparatură ; în plus, energia însoţită de radiaţii gamma, de care vorbeam, se forma la periferia celulei de antimaterie, acolo unde cîte un antiproton neutraliza din zbor sarcina unui proton, transformînd-o într-un antineutron. Bolometrele au înregistrat însă suficient de exact nivelul energetic, ce se situează cam de 100 de ori peste cel al reacţiilor nucleare.

Alana mi-a făcut un semn discret, care însemna că ar fi dorit să mai comentăm ulterior informaţiile date de Hermann.

— Dar nu asta este important, a continuat Hermann, ci faptul că zona de pe 1032-F.C. în care am sesizat fenomenul acesta local de energii foarte înalte coincide cu datele din hîrtiile lui Fulton. De fapt, fără datele lui n-am fi putut orienta bolometrul cu precizia necesară. Asta ne-a întărit încrederea în veridicitatea informaţiilor obţinute de la Fulton.

— Era un tip cu o memorie fenomenală. Un fel de calculator ambulant.

— Cît de mare e tunul ?

— Aşa te vreau, Dinks ! Eficient şi la obiect, nu insinuant şi curios ca fata aia, Alana, pe care n-am înţeles niciodată de ce aţi cărat-o cu voi.

— Păi, era cu Poe cînd l-am luat, s-a repezit Nack să dea o explicaţie.

— Mai bine o lăsaţi acolo ! Ce ştie să facă ?

— Studiază pictura secolului XX. Este de pe Alfa Centauri.

— Zăăău ?

Întrebarea astfel rostită de Hermann ne anunţa că-i venise o idee. M-am uitat la Alana, care continua să se pieptene, calmă.

— O vom folosi ca interpretă, a spus Hermann, după o clipă de gîndire. Nici unul dintre noi nu poate să-şi stîlcească limba cu sunetele scoase de cei de pe Alfa Centauri.

— Ce program avem azi ?

— Haupt dragă, răspunse Hermann, eu şi cu Dang vom merge la culcare. Ne-a venit rîndul. Voi aveţi grijă de funcţionarea navei, de deplasarea cu viteză maximă şi, peste puţin timp, puneţi-l pe Poe să înceapă lucrul la ecranul pentru navă. Va fi apt de muncă. Să nu piardă nici o clipă, iar voi să-i daţi tot ce doreşte.

— Facem cu rîndul la supravegherea interioară ?

— Măi lăsaţi naibii chestia asta ! Ce să supravegheaţi ? Pe hipnotizaţii ăia ? Sau pe mine şi pe Dang ? Sau vă supravegheaţi voi între voi ? Dacă Poe lucrează, n-avem pe cine supraveghea. Stan al vostru era obsedat de trădare. Eu nu. Dacă ne-aţi eliberat, sînteţi în aceeaşi barcă cu noi. Dacă se scufundă, ne ducem la fund cu toţii. Nu avem de ce să ne ferim unul de celălalt. Reuşim — sîntem stăpînii Galaxiei. Nu reuşim — ne întoarcem pe Nicrom. Poate scăpa doar Poe, care are scuza răpirii. Daţi-i de lucru, ca să nu mai aibă nici scuza asta !

Comanda navei s-a golit. A rămas doar Dinks, supraveghind navigația. Apoi videofonul s-a întrerupt. Alana s-a uitat la ceas și mi-a făcut semn să mă prefac că dorm. Urma să primim musafirii care să mă „invite" la lucru. Am închis ochii și mi-am sistematizat în minte informațiile primite puțin mai înainte. Știam acum în ce consta „*Marea Idee*". Era suprema infamie, ceva la care nu se putea gîndi nimeni de pe Pămînt. Hermann și Dang erau oameni numai la înfățișare. În sufletul lor, erau monștri. Iar ceilalți, biete instrumente ce se doreau importante, indiferent de preț. Speram însă ca, o dată ajunși pe 1032-F.C., datele lui Fulton să nu se confirme. Ce puteam să întreprind ca să le pun bețe în roate ? Ce să...

Niște zgomote m-au făcut să deschid ochii. Era Alana care, cu o viteză nebănuită, vîra niște fire după placa din spatele toaletei, făcînd să dispară „activitatea" ei de interceptare. M-a văzut că o observ și mi-a arătat din ochi videofonul. Am înțeles. M-am ridicat din pat, fără să am vreo problemă cu mușchii ce mă chinuiseră puțin mai înainte, și am desfăcut firele care conectau videofonul la circuitul intern de supraveghere. Am ascuns totul după placa mobilă din perete, scuturînd și puțin praf pe firele respective. Pentru veridicitate. Nu prea înțelegeam eu precipitarea Alanei, de ce deconecta totul cînd lucrurile se îndreptau, doar o spusese chiar Hermann mai înainte, însă eram un tip disciplinat. Ce stricam acum puteam reface oricînd. Fata asta era o permanentă surpriză. Reacționa foarte curios în ultima vreme. Adică, ce zic eu curios..., neașteptat, era un cuvînt mai potrivit. Poate fiindcă era stresată de toate întîmplările în care nimerise fără nici o vină.

M-am ridicat să văd ce face Alana. Se pieptăna calmă și mi-a făcut semn să trec în pat. Trebuia deci să fiu găsit culcat. M-am conformat.

— Te simți mai bine ?

— Nu-mi dau seama. Ar trebui să mă ridic, dar mi-e că...

— Salut, puișorilor !

Ne saluta Hermann, care intrase, însoțit de Dang, în cabina noastră.

— Salut, șefule !

Alana nu s-a deranjat de la oglindă, fapt care l-a iritat vădit pe Hermann.

— Ce are fata ? m-a întrebat acesta.

— Nimic. Se face frumoasă.

— Merge la bibliotecă ?

— Nu mi-a spus, dar cred că da.

— Şi nu poate vorbi cînd se piaptănă ?

— Poate, numai că nu i-aţi adresat nici un cuvînt.

Hermann a zîmbit strîmb, s-a întors către Dang şi i-a făcut un semn parcă de aprobare. Doctorul, care se pare că nu venise ca să-şi vadă pacientul, adică pe mine, a început să cotrobăiască, uitîndu-se mereu pe o hîrtie.

— Ce-a pierdut ? l-am întrebat eu cu o mină serioasă pe Hermann.

— Lasă, că o să vedeţi !

— Poate-l putem ajuta. Uite cum stă în patru labe... La vîrsta lui...

— Nu-i purta de grijă ! E mai zdravăn ca tine.

— Lasă-l, Poe ! Nu-l mai provoca la discuţii, că nu-i place să se coboare la nivelul nostru.

— Ce zici, fetiţo ? s-a zbîrlit Hermann, la auzul intervenţiei Alanei.

— Zic bine. Eu şi cu Poe sîntem, în ochii voştri, bineînţeles, nişte bucăţi de carne ce trebuie să-şi facă datoria, după care, gata.... la tocat.

— Ce gîndire profundă !

Hermann n-a mai băgat-o în seamă pe Alana, pentru a se uita la Dang. Doctorul, fără să gîfîie şi fără să transpire, deşi făcuse multe genuflexiuni tot uitîndu-se prin diverse cotloane, continua să-şi facă datoria. Prinsese pentru o clipă privirea întrebătoare a lui Hermann şi a dat din cap uşor, a negaţie, lucru care l-a înfuriat pe şef.

— Şi, reluă Hermann dialogul întrerupt, cam ce datorie crezi că-ţi revine în ansamblul acţiunii noastre ?

— Nu ştiu, a răspuns Alana, dar ceva mi-aţi destinat voi, altfel nu mă luaţi pe navă.

— Nack zice că a fost o întîmplare, iar eu cred că era mai bine dacă rămîneai pe Pămînt.

— Voi nu faceţi nimic din întîmplare. Să nu te aştepţi să te cred.

— Întîmplător, a continuat Hermann, ţi-am găsit o utilizare.

— Întîmplător ?

— N-o să mă crezi, dar, pînă să vin eu pe navă, ai fost doar iubita lui Poe.

— Pe mine mă mulțumește calitatea asta.

— Pe mine nu. La momentul potrivit, vei afla ce ai de făcut. Pînă atunci, trebuie să-i creezi lui Poe atmosfera necesară, ambianța care să-l facă eficient.

— N-am nevoie de ordine pentru asta !

— Bine ! Am terminat discuția.

Hermann n-o scotea la capăt cu Alana. Parcă intenționat căuta să-l sîcîie și să-i impună o anumită imagine a caracterului ei.

Între timp, Dang se liniștise. Avea o condiție fizică de invidiat. Gravitația de pe Nicrom îl făcuse, de-a lungul anilor, extrem de antrenat la eforturi. Acolo, și dacă ridica mîna se chema că face haltere. Aici, pe navă, gravitația artificială era cu puțin sub cea de pe Pămînt, dar pentru Dang și Hermann era floare la ureche. Se părea că nu fac nici un efort, indiferent de intensitatea mișcărilor. Așa se explica faptul că, deși bătrînul Dang cotrobăise, într-un timp scurt, întreaga noastră cabină, nu gîfîia și nici nu transpirase.

Hermann, văzîndu-l inactiv, l-a întrebat, de data asta fără a mai face pe misteriosul :

— Cum stăm, bătrîne ?

— Sînt curați. Bănuiala este neîntemeiată.

— Vezi, dragă ? mi s-a adresat Alana de parcă ceilalți ieșiseră pe coridor, noi sîntem buni numai pentru muncă și pentru a fi bănuiți.

— Microfoanele ? a întrebat Hermann, fără să arate că este deranjat de intervenția Alanei.

— Sînt la locul lor, conform schemei, și nu s-a umblat la ele.

— Videofonul ?

— Normal.

— Teletransmisia ?

— Intactă.

— Cablurile ?

— Fără semne de derivație și pline de praf.

— Atunci Haupt e un obsedat ! I-a înnebunit Stan ăsta.

— Prietenul nostru, Haupt..., i-am comunicat eu cu un ton complice Alenei.

— Pe nava asta, a continuat Alana jocul, cu același ton, prietenia și suspiciunea sînt sinonime.

— Gata, gata, v-ați dat drumul ! a intervenit Hermann. Dacă nu voiam, nu știați nici ce-am căutat, nici cine a generat această percheziție.

— Dacă vreţi să-mi faceţi o plăcere, a spus Alana, strîmbaţi-vă şi scoateţi limba către teletransmiţător, ca să înţeleagă şi Haupt că vă disociaţi de suspiciunile lui la adresa noastră.

— Hă, hă, hă, a făcut Dang, dovedindu-se sensibil la umorul Alanei.

— Bătrîne..., a început un fel de mustrare Hermann.

— De ce-l admonestaţi ? l-a întrerupt Alana. Credeţi că Haupt vă este mai necesar în continuare decît noi şi vreţi să-i ocrotiţi sensibilitatea rănită de rîsul spontan al acestui domn ?

Uite ce „perie" fină îi trăgea Alana bătrînului Dang ca să-l apere de mustrarea şefului !

Hermann gîndea, mijindu-şi puţintel ochii. Alana pusese punctul pe *i*. Noi, mai exact eu, eram mai necesar în etapa următoare decît Haupt. În eventualitatea unui viitor atac asupra navei, armele lui Haupt nu valorau nimic în comparaţie cu ecranul meu superdens. Evident, dacă reuşeam să-l fac.

— Şi ce-ai vrea, şi-a revenit Hermann din starea de nemişcare în care-l aruncaseră gîndurile, să-l bag pe Haupt în cabina voastră, ba poate şi pe ceilalţi, că nici ei nu-mi sînt aşa de necesari ca Poe, şi să mă apuc să-i supraveghez zi şi noapte, iar pe voi să vă las să zburdaţi pe întreaga navă, să-l anunţaţi pe Grant unde sînteţi şi să-i scoateţi de sub hipnoză pe cei trei...

— Pe cei patru, l-am corectat eu crezînd sincer că, în scurta vreme de cînd era pe navă, Hermann nu apucase să-i cunoască pe hipnotizaţii noştri.

— Pe cei trei, că din unul a scos Haupt sufletul puţin mai înainte.

— Ce vă ziceam ? a constatat imperturbabilă Alana, bucăţi de carne numai bune de tocat !

— Nu prea vă impresionează vestea ! a comentat Hermann în continuare, privindu-ne extrem de atent, ca să surprindă vreo reacţie de regret.

— Ce să ne impresioneze, şefule ? am preluat eu sarcina de a explica imobilismul nostru la aflarea tristei veşti. E ca şi cum ne-ai spune că s-a rupt scara de la sala motorului principal. Aştia patru sînt ca nişte obiecte. I-am văzut de vreo trei sau patru ori în sala de mese, şi cam atît. În rest, parcă n-ar exista. Nici nu ştim exact cum îi cheamă. Ba nu, mint, bărbaţii m-au ajutat la construcţia generatorului pentru modulul de salvare.

— În zece minute, Poe, să te prezinți în camera generatorului de ecran, ca să începi treaba !

— Generatorul este pe modul, am îndrăznit cu să precizez.

— A fost, m-a repezit Hermann, acum este acolo unde am spus !

Au trîntit ușa și au plecat. Să se culce probabil, că nu dormiseră de vreo 23 de ore. Și ce ore !

Alana a răsuflat ușurată și s-a întins pe pat.

— Pare o brută Hermann ăsta, dar să știi că circumvoluțiuni are berechet. Sper să ne fi scos de sub supravegherea internă a navei. Meritām doar, după cîte ai făcut, să fim tratați cu aceeași unitate de măsură ca și ceilalți.

Nu puteam nici măcar să sper că Hermann ne credea de-ai lui. Prin educație, noi făceam parte din altă lume, o lume pacifistă, pornită pe calea cunoașterii științifice și a construcției galactice. Ei erau niște stafii ale vremurilor de mult trecute, infirmi în gîndirea constructivă, dar adevărate genii ale distrugerii, ale răului implacabil.

— Mă duc la treabă, i-am spus Alanei.

— Ai văzut că Haupt ne bănuia ?

— Am văzut. Nu-mi dau seama de unde i se trage suspiciunea.

— Eu știu.

— Știi sau presupui ?

— Bănuiesc.

— Deci nu ești sigură.

— Sînt sigură în măsura în care am la dispoziție o bună parte din date.

— Și cum nu le ai...

— Ai dreptate. Ce rost are să fac presupuneri cînd ele ar putea fi dărîmate de un singur fapt petrecut, dar pe care nu l-am cunoscut ?! Spor la lucru !

Am plecat. Camera în care construisem generatorul pentru ecrane superdense se afla la nivelul doi. Cînd am ajuns, în încăpere se afla Petros. Nu a dat semne că mă recunoștea sau că mă aștepta. Stătea indiferent pe un scaun.

— La treabă, băiete ! i-am spus eu. Eram stăpînit de senzația nelămurită că mă supraveghează cineva. Poate din cauza discuției anterioare despre Haupt și suspiciunile lui.

Petros s-a ridicat în picioare așteptînd ordine. Acționa exact ca un robot.

— Adu-mi astea de la magazie ! Sau din altă parte. Descurcă-te !

Petros a plecat, fără să comenteze ceva. Eu am început să verific generatorul de ecran magnetic superdens. Funcționase impecabil și eram mîndru de el. În timp ce măsuram parametrii de intrare și de ieșire ai circuitelor, mă gîndeam cum să procedez. Convenisem cu Alana că este necesar să manevrez numai eu generatorul. Cum Hermann găsise o metodă de a mă face inutil, trebuia să-i pregătesc o surpriză.

M-am întors brusc. Mi se păruse că cineva stătea în spatele meu și mă supraveghea. Nu era nimeni, bineînțeles. Nervii. Începusem să fiu prea sensibil.

Petros a apărut după un timp. Adusese cu el o parte din circuitele de comandă.

— Circuitele de forță le-am distribuit de-a lungul pereților navei conform schemei.

— Conexiunile ?

— N-am avut ordin.

Știam asta. dar doream să vorbesc cu cineva, să scap de senzația neplăcută, de obsesia că cineva îmi urmărește mișcările.

— Hai să-ți arăt cum se leagă, l-am invitat pe Petros.

Pe un plan al navei i-am arătat în amănunt conexiunile la surse ale circuitelor de forță. Nu era mare filozofie.

— Aici nu înțeleg.

Petros mi-a luat pixul din mînă și, în loc să-mi arate locul de pe schema de conexiuni, pe care nu-l pricepea, a scris pe plan : „sîntem supravegheați...", după care a șters totul cu repeziciune. Am rămas perplex, dar mi-am impus, cu un uriaș efort de voință, să păstrez aparențele.

— Păi, aici e simplu, i-am răspuns. Dar decît să mai mîzgălim hîrtia asta, hai s-o facem pe viu.

Ne-am îndreptat către primul circuit de forță. Pe drum, rumegam surpriza primei comunicări cu hipnotizații. M-am uitat la bluzonul lui Petros, așteptîndu-mă să văd plăcuța albastră a celor ce scapă cu ajutorul ei de generatorul subliminal. Știam, înainte de a întoarce capul, că gestul meu era inutil, dar trebuia să exclud orice variantă care să mă îndepărteze de la adevăr. Comunicarea cu hipnotizații era o mare victorie. Nu mai eram singuri. Alana ? Să aibă ea

vreo legătură cu ieşirea de sub hipnoză a celor patru ? Ba nu, trei. Cine oare pierise dintre ei ?

Am ajuns la circuite. Erau bobine supraconductoare cu efect pelicular. Le-am examinat sumar. Ca realizare, erau cele mai perfecţionate. De unde avea *„Marea Idee"* acces la asemenea „marfă" ?

— Adu un set de conexiuni cu laser.

Petros s-a conformat. Îl admiram pentru felul cum reuşea să-şi păstreze mimica de hipnotizat. Trebuia să comunicăm. Am luat un osciloscop cu retardare, i-am racordat o tastatură şi am clapat o schemă de conexiuni cu laser. Cînd Petros s-a întors, l-am chemat şi i-am arătat schema. În timp ce cu o mînă mă făceam că i-o explic, cu cealaltă am scris în josul ecranului : „Generatorul subliminal merge ?"

Textul apărea, rămînea o clipă pe ecran şi dispărea. Suficient timp pentru ca Petros să poată citi.

— Da.

Răspunsul acesta scurt mi-a întărit convingerea că era necesar să pun în aşa fel întrebările încît Petros să-mi poată răspunde monosilabic. Altfel deveneam suspecţi. Nu trebuia să ne amăgim cu gîndul că acolo, pe structura navei, nu eram supravegheaţi sau ascultaţi.

Deci generatorul subliminal funcţiona, dar nu mai avea influenţă hipnotică asupra lui Petros. Bine ! Mai departe : „A murit Surbarcan ?"

— Da, da, am înţeles, a răspuns Petros, după care s-a repezit să meşterească ceva la una din conexiuni. Deci bănuia nu numai că sîntem ascultaţi, ci şi vizionaţi.

Am modificat ceva la schema de conexiuni, numai ca să se vadă că lucrez şi nu că-l aştept în mod vădit pe Petros. După un timp, ne-am ridicat fiecare de la locul lui şi ne-am întîlnit iar în faţa osciloscopului pe care am scris cu nerăbdare : „Fetele au ieşit de sub influenţa generatorului hipnotic ?"

— Da, da, e clar, a răspuns iar Petros şi a fugit la altă conexiune.

Era bine să întrerup jocul, dacă nu doream să devin suspect. L-am lăsat pe Petros cu conexiunile şi m-am întors în camera generatorului. Pe un terminal am început să calculez puterea de care aveam nevoie pentru a îmbrăca întreaga navă într-un ecran superdens.

M-am simțit obosit. Efectul tratamentului pe care mi-l administrase Dang începuse să slăbească și aveam iar dureri. M-am uitat la ceas. Era vremea prînzului, așa că m-am dus s-o iau pe Alana la masă, lăsîndu-l pe Petros fără un „la revedere". Era mai bine să-l tratez ca pe un robot.

— Ce faci, dragă ? N-ai fost la bibliotecă ?

Alana era întinsă în pat, parcă în aceeași poziție pe care o avusese la plecarea mea. S-a uitat la mine cu o privire tristă :

— Nu mă simt bine. Am avut amețeli.

— Să-l chem pe Dang.

— Lasă ! Să mai vedem cum evoluez. În afară de sfîrșeala asta, alte simptome nu am.

— Venisem să te iau la masă.

— O să comand ceva în cabină.

— Stai ! Mă ocup eu de toate. Doar nu crezi că o să te las singură.

Am format codul sălii de mese. Pe ecran a apărut meniul zilei. Am remarcat niște feluri de mîncare mai curioase, cu multe grăsimi. Probabil meniul celor de pe Nicrom. Am ales supă și friptură la grătar. Alana mi-a făcut semn că nu vrea nici dulciuri și nici de băut. Eu mi-am comandat totuși o bere. În cursul expediției pe Nicrom recursesem la hrană concentrată și acum îmi era dor de lichide.

Liftul pentru hrană și-a aprins beculețul și a început să sune. Eram serviți. Am golit repede policioara de farfurii. Alana mînca în silă. Cred că a văzut pe figura mea o milă nesupusă, fiindcă s-a silit să-mi zîmbească a încurajare.

— Nu-i nimic, Poe ! O mică indispoziție. Cred că pînă mîine mă pun pe picioare.

— Cum să mă duc la lucru și să te las singură în starea în care ești ? N-o să am liniște.

Și fără s-o mai întreb, am tastat legătura cu comanda navei. Pe ecran a apărut fața rînjită a lui Nack.

— Ce-i, savantule ?

— Unde-i Dang ?

— Doarme.

— Alanei îi este rău.

— I-a căzut rău vreun pictor ?

— Lasă glumele proaste ! Du-te și scoală-l !

— Vrei să mă cotonogească ?

— Vreau eu și asta, dar nu acum. Iar Dang, medic fiind, nu cred c-o să-ți facă ceva dacă-l scoli pentru a vedea o pacientă.

Raționamentul meu ar fi fost corect pentru orice medic din Galaxie. Dar oare Dang își mai putea respecta jurămîntul după ce se bălăcise în mocirla sufletelor corupte de pe Nicrom ?

Ușa s-a deschis și a apărut Dang.

— Ce ai, păpușo ?

— Amețeli, doctore, a șoptit Alana cu o voce mai pierită decît avusese pînă atunci. Am devenit atent. Nu cumva...

Dang, care n-o văzuse mai înainte pe bolnavă ca să sesizeze diferența de ton, și-a desfăcut trusa și a început să o consulte. I-a montat două plăcuțe pe frunte și a conectat firele la un aparat minuscul care semăna cu un minicalculator. Alana închisese ochii și stătea nemișcată. O arteră albastră i se zbătea la tîmplă, făcîndu-mă să-i bănuiesc o intensă concentrare nervoasă. Am mutat privirea către doctor. Era impasibil și-și vedea de treabă. N-aveam decît să aștept finalul.

— Nimic deosebit, a mormăit Dang strîngîndu-și aparatura. Efectul subgravitației de pe navă.

— Ce tratament îmi recomandați ?

— Mai multe exerciții în cabina „3 g".

— Am făcut.

— Prea puțin.

— Și medicamente nu ? am intervenit eu în discuție, dornic s-o văd pe Alana pe picioare cît mai curînd.

— Eu mă pricep la supragravitație. La asta sînt expert. Mă duc să-mi fac somnul și vă promit că voi citi ceva literatură despre boala de subgravitație cînd mă voi trezi. Acum de-abia mă țin pe picioare. Dacă știam că nu-i ceva grav nu veneam. O să-i rup urechile lui Nack dacă mă mai deranjează pentru fleacuri.

M-am uitat la Alana. Era mai destinsă și vădit mulțumită de ceva.

— Ce te...

— Nu mă simt bine, Poe, mi-a tăiat fața elanul de a întreba ce-o apucase să se prefacă bolnavă, fiindcă mie îmi era din ce în ce mai clar că așa stătea situația. Cred că aș fi trîntit cu mare plăcere o înjurătură la adresa întregului sistem de supraveghere ce domnea pe navă,

fiindcă din cauza lui nu puteam discuta nimic, nu puteam face nimic, nu...

— Pauza de masă s-a terminat, m-a anunțat de pe ecranul videofonului Nack. Te așteaptă Petros, ca să continuați. Respectă programul !

— Du-te, Poe ! m-a îndemnat Alana văzindu-mi ezitarea.

— Cum să te las în halul ăsta ?

— Lasă, că n-o să moară ! a intervenit Nack, dovedindu-ne prin prostia lui că auzea ce discutam în cabină.

— Te crezi medic ? l-am întrebat rînjind, neștiind cum să-mi ascund surpriza neplăcută produsă de descoperirea făcută.

— Nu, savantule. Nu fac decît să repet ce mi-a spus Dang. Ha, ha !

— O să-ți fac o colivie, papagalule !

— Fiindcă mă simpatizezi, sînt sigur, mă luă peste picior Nack.

— Du-te, Poe ! m-a îndemnat Alana, cu același glas pierit cu care-l întîmpinase pe Dang.

Deci și ea sesizase gafa prin care Nack ne atrăsese atenția asupra supravegherii totale a cabinei noastre. Poate și îndemnul lui Dang de a folosi „3 g"-ul mai des avea un scop ascuns. Mi-am propus să nu uit să verific dacă nu cumva în acceleratorul nostru nu se montase, în lipsa mea, un sistem de ascultare.

— Sănătate, fetițo ! i-am urat Alanei sărutînd-o pe frunte. Dacă ți-e și mai rău să mă anunți prin comanda navei.

— Bine, bine.

M-am dus să-l caut pe Petros. După ceas întîrziasem cincisprezece minute de la program. În mod sigur Nack le va spune noilor stăpîni.

Petros mă aștepta impasibil, arborînd aceeași figură de robot umanoid. Am început să montăm iar circuitele de forță. Conexiunile cu laser de mare putere erau într-adevăr de prima calitate. Aveam, pentru a nu știu cîta oară, confirmarea faptului că „*Marea Idee*", sau mai bine zis „Criminala Idee", beneficia numai de lucruri de calitate superioară. În mod sigur era sprijinită de indivizi puternici, interesați să domine Galaxia. Oare cum de scăpase Marelui Consiliu de sub control gruparea celor care reușiseră să finanțeze operația de salvare de pe Nicrom ? Era clar acum pentru mine că povestea lui Dinks despre

începutul „*Marii Idei*" erau un flaps. Nici Stan, fostul șef, nu era stăpîn pe inițiativele lui. Și el, și ceilalți erau îndemnați de la spate de forțe și interese mult mai mari.

— Am terminat, m-a anunțat Petros.

— Bine ! Treci în revistă toate circuitele de forță montate și reglează-le parametrii de cîmp la valoarea generatorului de ecran.

— Am înțeles.

— Ia-ți o bobină Steel pentru fixarea exactă a defazajului.

— Am înțeles.

Răspunsurile monotone ale lui Petros erau numai bune pentru cei ce aveau „grijă" de noi. Mi-am terminat treaba la ultimul circuit de forță, am mai verificat o dată conexiunile și m-am dus în camera generatorului de ecran. Înainte de a-l da în funcțiune trebuia să-i fac ceva astfel încît să ne țină în viață, pe mine și pe Alana. Deși din discuția surprinsă înainte de percheziție reieșea că fata era necesară ca translatoare după încheierea recuperării tunului cu antimaterie, socoteam că era mai bine să nu mă încred în cuvîntul lui Hermann. M-am așezat la pupitru și m-am gîndit că, fiind astfel supravegheat, era foarte greu să fac o modificare esențială la sistemul de recunoaștere. Manevram butoanele generatorului, privind distrat aparatele de măsură pe care în mod mecanic le montasem, și nu avem nici o idee. Curios lucru ! Eu mereu aveam idei, bune, rele, dar aveam. Și acum...

— Acordează circuitul de recunoaștere a persoanei pentru mîna stîngă, am auzit parcă un glas.

M-am uitat în jur. Eram singur. Ce-o mai fi fost și asta ? Aveam halucinații. Alana era bolnavă, eu...

— Sînt eu, dragule, am auzit iar vocea.

Eram total derutat. Vocea era a Alanei, nu aveam nici o îndoială. Dar cum de o auzeam ?

— Nu mă auzi. Comunicăm telepatic pe suportul undelor generatorului de imagini subliminal. Abia acum am reușit să mă acordez pe frecvența ta de gîndire. Mă antrenez la asta de cînd ai venit de pe Nicrom.

— Adică poți comunica cu oricine de pe navă ? m-am mirat eu, negăsind altceva mai inteligent de transmis.

— Nu, dragule. Pot comunica numai cu cei care recepționează undele subliminale. Și tu ești unul dintre aceia, deși ele nu au nici o influență asupra ta.

— Și ceilalți ?

— Petros, Fania şi Cris comunică prin intermediul meu. Ceilalţi de pe navă sînt dotaţi cu circuite antisubliminale, ştii tu, plăcuţele acelea albastre de pe combinezon...

— Alana, eşti mereu o surpriză şi o enigmă. Mai întîi supravegherea video, acum comunicarea telepatică. Ce va urma oare ?

— Lasă, Poe, admiraţia şi vezi să nu te dai de gol că putem comunica ! I-am instruit serios pe cei trei ca să nu se trădeze că sînt în afara hipnozei.

— Cum luăm legătura ? Nu de alta, dar o să am un program foarte încărcat de lucru şi-o să fim mai mult despărţiţi.

— Spui de mai multe ori, în gînd bineînţeles, numele meu. Dar te sfătuiesc ca, în afară de Petros, să nu iei legătura cu nimeni. Este mai bine.

— De ce ? Oricum, legătura o vom lua prin tine. Parcă aşa ziceai.

— Ai dreptate. Însă acum, cînd vorbesc cu tine, ceilalţi nu pot comunica nimic între ei. Aşa că...

— Eşti ca un telefon ocupat ?

— Îţi arde de glume! Mai bine acordează circuitul de recunoaştere aşa cum te-am sfătuit mai înainte.

— Am înţeles. Abia aştept să vin în cabină, să stăm în pat şi să discutăm fără să fim auziţi. Avem multe să ne spunem.

— Spor la treabă.

— Pa !

— Şi fii atent. Nu cumva să uiţi că am aflat esenţa „*Marii Idei*" în mod subversiv. Ei nu ştiu asta. Deci, mare atenţie !

Am trecut la treabă. M-am aşezat în aşa fel încît curioşii care-mi supravegheau activitatea să nu vadă clar unde lucram. Mi-am montat două aparate de măsură: unul pentru biocurenţii mîinii stîngi şi unul pentru circuitul de recunoaştere. Ca să nu se observe că ecranul unuia era conectat la mîna mea stîngă, am făcut o legătură intermediară pe maneta de comandă a amplitudinii oscilaţiilor cîmpului magnetic al ecranului. Apoi am ţinut mîna pe manetă şi am început reglajul. Curios ! Semnalul pentru mîna dreaptă era total diferit de cel dat de mîna stîngă, care se remarca în primul rînd printr-o intensitate neobişnuită. Ceva nu era în ordine, dar nu aveam timp să stau şi să despic firul în patru. Cînd semnalele au devenit

identice pe ecranele aparatelor, am conectat memoria circuitului de recunoaștere și le-am înregistrat. Testul cu mîna dreaptă nu a declanșat pornirea generatorului de ecran, în timp ce mîna stîngă a pornit instalația instantaneu. Eram gata. M-am uitat la ceas. Vremea trecuse. Era ora 19,30. Puteam să mă opresc. Cum Petros nu se vedea a fi pe aproape, am plecat fără să-l mai caut. Nu înainte de a desface montajul de acordare și a lega altfel conductorii. Paza bună trece primejdia rea !

În cabină, Alana stătea pe pat. Alături, Dang îi făcea niște teste noi.

— Salut, doctore ! — i-am aruncat din ușa băii.

Dang nu m-a băgat în seamă. Alana mi-a aruncat o privire suferindă. Mi-am făcut rapid dușul, m-am învelit în halat și am comandat ceva de mîncare. N-am întrebat-o pe Alana ce vrea să mănînce, fiindcă o vedeam, sau o simțeam, foarte concentrată sub masca de suferință pe care o arbora.

Fripturile au apărut repede pe poliţa liftului. Lîngă ele, două calupuri mici de brînză și două mere. De băut nu luasem nimic. Am pus totul pe două tăvi. Manevram aparent nepăsător butoanele sălii de mese, dar eram foarte atent la orice semnal care-mi putea veni de la Alana.

— Ce tot te fîțîi, băiatule ? m-a admonestat Dang. Stai o dată liniștit și mănîncă ! Mă deranjezi și obosești pacienta.

— Să-mi fi spus asta cînd am intrat. Chiar și în loc de bună seara. Dacă nu m-ați băgat în seamă, am zis că așa trebuie să fac. Ce-i bun pentru mine, merge și pentru alții care...

— Gata, liniște !

— Vă deranjez dacă tac, vă deranjez și dacă vorbesc. Postura de medic nu vă dă dreptul să faceți aici pe stăpînul !

— Poe !

Alana intervenise cu o voce slabă. Dar autoritatea ei era mult mai puternică decît vocea, așa că am tăcut. Dang mă privea cu o oarecare derută instalată pe fața-i zbîrcită, fiindcă nu mă știa nici vorbăreț, nici certăreț.

— Stai liniștit pînă termină !

Tot Alana fusese, dar dialogam acum telepatic.

M-am așezat la masă și am început să mănînc. Alana închisese iar ochii și, deși stătea nemișcată, eu, care o cunoșteam, îi puteam ghici încordarea după linia care i se

adîncea între sprîncene. Dang monta tot felul de traductori și regla aparate, luate probabil din cabinetul lui Stan, cu o dexteritate care proba o practică îndelungată. Din cînd în cînd, își nota ceva într-un carnet.

Mestecam și mă sileam să mă gîndesc la altceva decît la Alana. Mi-am rememorat ziua de lucru. Progresasem binișor.

— Domnișoară, mi-a întrerupt glasul doctorului gîndurile, suferiți de o diminuare inexplicabilă a tuturor funcțiilor biologice, cu excepția celor neuropsihice. Ca să mă exprim așa... mai plastic, toată viața din trup s-a concentrat în creier. N-am întîlnit un asemenea caz pînă acum și nu pot să vă recomand decît odihnă și o medicație de stimulare a funcțiilor biologice. Odihna rămîne principalul remediu. Bănuiesc că un șoc puternic de natură psihică, generat probabil de „aventura" lui Poe pe Nicrom, a acționat puternic pe fondul relaxării ulterioare. N-ați crezut că mai vine înapoi, nu-i așa ? V-ați speriat că veți rămîne pe navă în mîinile lui Stan, Dinks și ale celorlalți, ca o păsărică fără apărare ! Hă, hă, hă... !

Mă enerva rîsul grosolan al lui Dang, ca și felul brutal în care-i comunica Alanei constatările medicale. Primisem însă, la rugămintea fetei, să stau liniștit pînă la sfîrșit.

Videofonul a clincănit muzical. Cineva cerea să intrăm în emisie. L-am conectat, deși știam că gestul era numai o formalitate, și pe ecran a apărut figura lui Hermann.

— Cu Dang vreau să vorbesc.

— Ce-i ? a făcut cel solicitat.

— Cum se simte mititica ?

— Rău.

— Adică ?

— Lasă că-ți explic eu amănunțit. Poe și Alana au mai auzit o dată diagnosticul. Să nu-i plictisim !

Cam suspectă grija doctorului pentru protejarea bunei noastre dispoziții. Nu cumva avea și alt diagnostic pe care Alana și cu mine nu trebuia să-l cunoaștem ?

— Bine, a aprobat Hermann. Poe !

— La ordin, șefule !

— Spune-mi cum stai.

— Am treminat montarea circuitelor de forță. Mîine încep proiectarea. Să-mi lăsați liber calculatorul cel mare.

— De Petros mai ai nevoie ?

— La proiectare nu, însă...

Prinsesem din zbor un îndemn din privirea Alanei, aşa că am continuat :

— ...însă apoi îmi va fi indispensabil. E foarte priceput.

— Bine ! E al tău. Şi te rog să te grăbeşti ! Am dublat viteza, aşa că ecranul devine o problemă de zile.

— Fachiri nu aveţi pe aici pe navă ? Poate ei au metode proprii de realizare a unui ecran în cîteva zile.

— Eşti obraznic, Poe !

Hermann era iritat de permanenta mea împotrivire cînd era vorba de ecran şi de data punerii lui în funcţiune. N-aveam de ce să-l menajez, atîta vreme cît ştiam că în ochii lui nu valoram mai mult decît Petros, care era asimilat cu un scaun ce trebuia să stea de mult într-o magazie cu vechituri. Aşa că mi-am continuat ideea :

— Nu ştie altceva decît viteză, viteză şi iar viteză...

— Să-i dau cîteva ?

Întrebarea fusese pusă de Dang, care se instalase pe nesimţite în spatele meu.

— Stai cuminte, bătrîne ! îl linişti Hermann. Eşti în stare să-i rupi vreo mînă, şi noi avem deocamdată nevoie de el valid.

Dang se uita la mine ca la o muscă ce trebuia strivită. Ştiam că-i puternic ca un taur, dar nu eram nici eu un iepuraş.

— Ce-i, doctore ? Duci lipsă de pacienţi şi vrei să ţi-i „prepari" singur ?

Deşi Hermann nu-l autorizase, Dang nu s-a mai putut stăpîni şi mi-a trimis un fel de laterală, menită să mă lase fără o ureche. Ba, după acceleraţia imprimată, cred că viza mai degrabă urechea internă decît bietul pavilion cartilaginos. Am eschivat scurt, aşa cum învăţasem ani de zile la antrenamentele pe care întotdeauna le considerasem un moft destinat mai mult disciplinării decît unei utilităţi efective. Apoi l-am „ajutat" elegant pe Dang să urmeze direcţia aleasă chiar de el. Efortul meu a fost minim şi destul de greu de observat de ochiul unui nespecialist. A fost însă foarte uşor de observat dezastrul pe care Dang l-a provocat la impactul său cu acceleratorul nostru „3 g". El nu manifesta însă nici un interes pentru starea deplorabilă în care ajunsese maşinăria respectivă, pur şi simplu fiindcă zăcea în nesimţire.

— Crezi că era necesar ?

Întrebarea mi-o puse Alana, cu voce tare, ca să o audă Hermann, care privea scena încă stupefiat de rapida

dispariție din cadru a doctorului. Mi-am dat seama că Alana înțelesese „ajutorul" pe care i-l dădusem lui Dang pentru a se mișca cu vioiciune, dar doream să văd dacă și Hermann își dăduse seama.

— Bineînțeles că nu era nevoie să mă lovească doar pentru că l-am luat puțin peste picior. Asta-i defectul meu, sînt rău de gură. De ce nu mă iau așa cum sînt ? Tot n-au timp să mă schimbe.

Alana mi-a zîmbit. Înțelesese.

— Ce-i cu Dang ?

Vocea lui Hermann era sincer îngrijorată. Bătrînii țineau unul la altul, deși nu păreau să mai aibă sentimente.

— S-a lovit de „3 g". Este leșinat.

— Ce stai, Poe ? Dă-i primul ajutor ! Vin și eu imediat.

M-am dus la Dang și i-am ridicat o pleoapă. Era K.O. L-am întins totuși pe patul meu ca să dau dovadă de supunere. Nu era bine să întind mai mult coarda.

Hermann a intrat grăbit, urmat de Nack, Dinks și Haupt.

— Cum se simte ?

— Deocamdată nu simte nimic. Dar o să-și revină. Are capul tare.

Hermann m-a străfulgerat cu privirea. Nu-i plăcea să se vorbească fără respect despre prietenul său, doctorul.

— Dacă nu-și revine, ne vei părăsi, Poe, și vei călători singur prin spațiu călare pe o torpilă.

— Și ecranul ?

— Nu ne va mai trebui, fiindcă numai Dang știa cum se activează un irtron. Îl instruise Fulton, iar el ținea secretă metoda ca să fie sigur că va pleca împreună cu noi.

— De ce vorbiți de doctor la trecut ? O să-și revină.

— Sper să ai dreptate, fetițo !

Pe Hermann cel dur și violent eventuala moarte a lui Dang îl făcea vulnerabil. Oare ce „secret" deținuse decedatul Panzer, bătrînul, de făcea parte cu drepturi depline din triumviratul de pe Nicrom ?

— Oh !

Oftatul venea de la Dang, care începuse să se miște, confirmîndu-mi părerea că avea capul tare.

— Își revine ! a apreciat, cu glasul gîtuit de emoție, Hermann.

Dacă n-aș fi știut ce-i poate piclea, ar fi trebuit să mă înduioșez în fața unei asemenea manifestări de dragoste.

— Daţi-i să bea paharul ăsta, a şoptit Alana din patul ei de suferinţă.

— Ce-i în el ?

— Whisky.

Dang a supt ca un copil ascultător conţinutul paharului, după care a deschis ochii. Ne-a privit pe toţi, s-a uitat mai fix la mine, şi-a frecat puţin cucuiul pe care-l „fabricase" la impactul violent cu „3 g"-ul nostru, după care a spus :

— Ca de obicei cînd nu te ascult, dragă „H", o păţesc !

— Lasă asta ! Spune cum te simţi.

— Bine. Mă doare puţin locul lovit, dar altfel nu am nimic. Cu ce m-a lovit ţînţarul ăsta obraznic ?

— Pardon ! am sărit eu cu gura. Cel lovit era să fiu eu. Noroc că m-am ferit că...

M-am oprit brusc, înghiţindu-mi aproape limba. Era cît pe ce să spun că altfel o păţeam şi eu ca Stan, sfîrşind cu ţeasta crăpată. Ar fi fost o mare greşeală, fiindcă văzusem scena în mod ilegal, în imaginile „furate" de Alana, iar Hermann nu catadicsise încă să ne anunţe decesul micuţului doctor.

— Că... ? m-a întrebat Hermann.

— Că altfel stăteam eu în pat acuma şi vă făcea altcineva ecranul.

— Măcar de l-ai face, că m-am săturat să mă tot ameninţi cu el.

— Dacă nu m-a lovit Poe, atunci cum naiba am ajuns cu capul în cutia aia rotitoare ?

— Ţi-ai pierdut echilibrul cînd i-ai repezit un pumn.

Am simţit atunci o mică ameţeală, semn că primeam iar veşti. M-am aşezat pe un scaun ca să nu-mi pierd echilibrul. Nu mă mai interesau cei din jur, fiindcă de data asta semnalele depăşiseră intensitatea normală şi mă obligau parcă să-mi controlez reacţiile vitale. Adică trebuia să-mi impun să respir, să-mi reglez ritmul cardiac. Creierul meu era invadat de nişte date pe care nu le puteam sintetiza, dar care-mi deranjau reflexele necondiţionate. Mi-am revenit după un timp pe care nu puteam să-l precizez ca durată. Eram întins pe pat, cu Alana lîngă mine. În cabină nu mai era nimeni.

— Unde s-au dus ? am întrebat-o pe fată cu un glas destul de sigur.

— Să-l oblojească pe Dang, deşi nu pare necesar, fiindcă ne-a părăsit pe propriile-i picioare.

— Ce-au mai zis ?

— Nimic. S-au speriat de felul cum arătai şi au plecat.

— Dang n-a catadicsit să mă consulte ?

— Era prea preocupat de sănătatea proprie. Iar pentru tine nu are prea multă afecţiune de cînd l-ai dat cu capul de „3 g".

— Ştie ?

— Mai mult intuieşte. Ţi-ai revenit ?

— Cred că mă pot scula în capul oaselor.

După ce m-am instalat pe marginea patului, am întrebat-o pe Alana :

— Cum de te-ai sculat din pat.

— Cu un mic efort de voinţă. De-abia puteai respira şi a trebuit să ţi se pună masca cu oxigen.

Obiectul stătea, într-adevăr, pe noptieră.

— Nu mi s-a mai întîmplat aşa ceva la nici o „emisie" de pînă acum. Nici cînd a murit Hector n-am avut senzaţia că nu pot respira şi c-o să mi se oprească inima.

— Hai să ne culcăm ! E tîrziu, am trecut prin multe şi mîine trebuie să-ţi continui treaba. Hermann mi-a atras atenţia că nu-ţi va acorda nici o clipă de răgaz pînă nu-i termini ecranul.

— M-a lăsat leşinat. De unde ştia c-o să-mi revin ?

— De la mine. I-am dat asigurările necesare că starea ta este trecătoare. M-au susţinut Nack şi Dinks.

— Haupt nu ?

— Haupt a fugit la comandă ca să vadă de unde se emite.

— Păi nu ştie ? ! De pe Cd-101, doar au mai măsurat o dată.

— Verifică şi răsverifică. Sînt foarte suspicioşi. Hai să ne culcăm !

Ne-am întins în paturile noastre şi, după un timp, „am auzit" vocea fetei. E un fel de a zice „am auzit", fiindcă dialogam iar telepatic. Eram atît de zdruncinat că uitasem de posibilitatea asta de comunicare prin care puteam ocoli pe cerberii ce ne supravegheau şi-n somn.

— Să stai cu ochii închişi, Poe, ca să nu ne dăm de gol. Fania şi Cris sînt în cabina bătrînilor. Se pare că detenţia le-a mărit apetitul sexual. Săracele fete ! Mi-au transmis asta puţin mai înainte.

— Nu pot face nimic, nu ?

— Ce să facă ? Ele își joacă rolul de hipnotizate, așa că ascultă orbește ce li se spune, fie că le convine, fie că nu.

— Și Surbarcan ?

— El a greșit. Și-a spus părerea într-o situație, cu Haupt de față, semnalînd prin aceasta ieșirea de sub hipnoza subliminală. Asta l-a costat viața. Spre lauda lui, nu m-a dat de gol, dar a determinat sporirea mijloacelor de supraveghere, montarea în „3 g" a unor emițătoare speciale, înregistrarea tuturor convorbirilor noastre și filmarea permanentă, percheziția făcută de Dang...

— Apropo de percheziție. Cum de-ai știut că va urma?

— Am avut noroc. Haupt i-a sugerat-o lui Hermann cînd Fania era de față. Ea m-a anunțat.

— Și boala ta ?

— Tot Fania m-a pus în gardă. De fapt, nu-i vorba de o boală, ci de încercarea mea de a scăpa de „poftele" doctorului. A pus ochii pe mine chiar de la sosirea lor pe navă. Deocamdată îl ține Hermann în frîu, ca să le faci repede și în timp util ecranul. După aceea... Așa că, printr-un efort de voință, mi-am redus la limita inferioară funcțiunile vitale, derutîndu-l pe doctor, care a rămas mult în urmă cu pregătirea de specialitate. Stan m-ar fi prins imediat cu mîța-n sac.

Eram indignat. Ce brute adusesem de pe Nicrom ! Ce justificată era izolarea acestora pe planeta gigant și cît de îngăduitor priveam această problemă înainte, cînd ni se părea o sălbăticie să rupi oamenii de orice contact planetar și să-i izolezi. Cîtă dreptate avea Marele Consiliu !

— I-arăt eu doctorului...

— Lasă asta ! Mă pot apăra și singură.

— Nu te amăgi, Alana. Dang are o forță ieșită din comun.

— Știu, Poe. Dar n-are forță psihică. Iar noi, cei de pe Sirius, sîntem de mici educați ca să dominăm psihic.

— Nu mai spune ! Nu cumva m-am îndrăgostit de tine la comandă ?

— Nu glumi astfel, Poe !

— Iartă-mă ! A fost o glumă proastă.

— Să știi că am făcut eforturi mari pentru a-i putea scoate de sub hipnoză pe cei patru. A trebuit să folosesc, așa cum ți-am mai spus, un simulacru de circuite antisubliminale încropite din circuitele decodificatoarelor din bibliotecă. Cînd l-au prins pe Surbarcan, ceilalți le-au

ascuns, avertizați de mine, iar el, săracul, a luat totul asupra lui, spunînd că l-a construit doar pentru el și că urma să facă și pentru ceilalți, atunci cînd avea să găsească materie primă. Nici unul dintre paznicii noștri nu știe de circuitele de la decodificatoare, fiindcă altfel mă prindeau imediat.

— De aceea ai slăbit așa ?

— Da. Am avut parte de zile întregi de concentrare extremă. Și asta consumă cel mai mult prețioasele noastre energii interne.

— Cum ai ajuns la concluzia că poți combate hipnoza subliminală ?

— Cu ajutorul lui Nack și Haupt.

— Glumești !

— Deloc. Adu-ți aminte că o dată, după o „emisiune" cosmică, au afirmat că asta le dereglează generatorul subliminal. Atunci mi-a venit ideea. M-am instalat în bibliotecă și am reușit, deturnînd niște conexiuni, să am acces la banca de date a calculatorului central. Așa am aflat lungimea de undă a „emisiei". Apoi m-am antrenat, utilizînd decodificatorul de frecvență din bibliotecă, să „emit" și eu pe aceeași lungime de undă.

— Pare imposibil să „emiți" biocurenți pe ce lungime de undă vrei.

— Pare. Dar codul nostru genetic, al celor de pe Sirius, prevede această posibilitate. Dezvoltată prin educație, ne permite să comunicăm telepatic. Pe Sirius nu sînt telefoane sau videofoane decît pentru cazuri festive, cînd trebuie să intri în contact cu colectivități. Altfel, legăturile bilaterale se stabilesc exclusiv telepatic.

— Nu știam.

— Nici noi nu ne prea lăudăm cu această calitate. Vrem să rămînă atributul exclusiv al planetei noastre.

— Sînt tot mai copleșit. Mereu îți descopăr calități care te fac și mai misterioasă decît atunci cînd te-am cunoscut. O să mă zdrobești psihic, fetiță dragă ! O să mă simt mic și neinsemnat ori de cîte ori o să încerc să mă port cu tine firesc.

— Lasă, Poc ! O să ne obișnuim unul cu altul. Și tu ești pentru mine un permanent mister. Ai reacții imprevizibile și combini într-un mod ciudat o naivitate de copil cu o inteligență ascuțită. Să nu crezi că forța mea psihică mă scutește de complexe. Din contră, mă face să fiu prea conștientă de limitele mele.

Am tăcut o vreme. De fapt, tăcusem tot timpul. Ne-am întrerupt dialogul mental. De mult nu mai stătusem atîta de vorbă, nu ne mai destăinuisem, şi acum simţeam un fel de mare bucurie care-mi umplea sufletul.

— Cum scăpăm de monştrii ăştia ?

— În stadiul actual de dezvoltare a acţiunii, nu putem să abordăm astfel problema. Trebuie să punem mai întîi mîna pe tunul cu antimaterie. Acesta este adevăratul pericol.

Alana avea dreptate. Ca întotdeauna.

— Ai reuşit să pui în funcţiune recunoaşterea de persoană la generatorul de ecran ?

— Da. Aşa cum m-ai sfătuit, l-am modificat pentru mîna stîngă. Să ştii că semnalele celor două mîini sînt complet diferite, iar stînga are o intensitate şi o amplitudine ieşite din comun.

— Curios ! N-ar trebui să fie aşa.

— Şi totuşi... Am verificat apoi comenzile. Răspund perfect la mîna stîngă şi nu răspund la cea dreaptă. Deci semnalul este real. Dacă era distorsionat, nu puteam comanda generatorul.

Am tăcut din nou. Fiecare cu gîndurile lui. Curios. Dacă nu voiam să comunic cu Alana, fata nu-mi putea afla gîndurile.

— Termini ecranul, Poe ?

— Mîine voi şti cu siguranţă. Fac ultimele calcule şi determin ultimii concentratori.

— Există pericolul ca, după ce ai pornit generatorul, Hermann să ne excludă din combinaţie. Nu-l deranjează, cred, dacă nava are permanent ecran magnetic superdens în jurul ei. Aşa poate să ocolească recunoaşterea de persoană şi să se dispenseze de serviciile tale.

— M-am gîndit la asta azi, cînd am pus la punct protecţia. Din oră în oră trebuie să reiniţializez comenzile. Altfel, după cinci minute generatorul se autodistruge.

— Bravo ! Acum ai fost Poe cel cu inteligenţa ascuţită, în faţa căruia mă simt mică şi neimportantă.

— Da' de unde ! Asta-i rutină curată. La Centrul de Supraveghere Astronautică orice acţiune trebuie întoarsă pe toate feţele înainte de a fi pusă în practică. Instinctiv, m-am gîndit şi la varianta reiniţializării.

— Îţi subestimezi calităţile ! Eu nu cred în rutină.

— Stai puţin, Alana ! Trebuie să mă concentrez un moment !

În mintea mea își făcea tot mai mult simțită prezența un gînd. Neclar, deocamdată. „Trebuie să ajungeți cu orice preț pe 1032-F.C.". Acesta era gîndul, dar semăna mai mult cu un ordin decît cu o idee de-a mea. Și, în plus, era absurd să mă adresez mie la plural. Ce naiba ! I-am comunicat și Alanei constatarea.

— Există o explicație. Ideea ți-a fost „sugerată" astă-seară, cu ocazia emisiunii de pe Cd-101.

— Draga mea, Cd-101 este un quasar. De pe el nu se poate transmite.

— Știu ! Dar deocamdată asta cunoaștem.

— Poate se emite de altundeva și semnalele interferează cu ale quasarului, distorsionînd posibilitățile de aflare a direcției.

— Se poate. Asta însă ne interesează mai puțin. Importantă este ideea, care ne-a parvenit într-un mod atît de ciudat.

— Hai să dormim ! Mîine vom putea analiza totul mai bine.

Dimineață ne-a trezit Hermann. Videofonul ne anunța că am lenevit prea mult. Am mîncat în grabă și am discutat banalități. Alana se simțea „rău" în continuare. Dar, acum, vestea asta m-a îngrijorat mai puțin.

Petros mă aștepta în sala generatorului. Avea o figură împietrită.

— Programul zilei de azi. l-am anunțat. Termini conexiunile și reglezi cu un laser de distanță poziția reciprocă a polilor. Să fie toți la aceeași distanță unul de altul, fiindcă se întrerupe ecranul și devenim vulnerabili.

— Am înțeles.

— La lucru, Petros, la lucru, timpul nu așteaptă !

M-am îndreptat apoi către cabina de comandă. Nack, Dinks și Haupt erau acolo.

— Salut !

— A venit savantul nostru. N-a murit ascară !

Răutăciosul era, ca de obicei, Nack.

— E liber calculatorul mare ?

— Vă așteaptă, mă luă peste picior Nack, cu un apelativ de politețe ce dorea să accentueze lipsa de stimă de care mă bucuram în ochii lui.

M-am instalat în fața tastaturii, am comandat programul principal de proiectare a generatorului de ecran și am operat modificările pe care le impunea protecția întregii nave. Aveam toate datele la îndemînă. Am răsuflat ușurat.

Avusesem emoţii, fiindcă altfel modificările constructive mi-ar fi luat foarte mult timp şi aş fi devenit neinteresant pentru Hermann. Am lucrat la componenta dinamică a ecranului destinată ocrotirii de radiaţii gamma. Se putea construi şi ataşa generatorului. Am făcut o listă cu piesele necesare construirii etajului suplimentar. Am tipărit-o, după care m-am uitat la ceas. Se făcuse 12,33.

— Îmi trebuie piesele astea. După-amiază, cel mai tîrziu !

— La ordin, şefule !

— Mă duc să mănînc şi la ora 15,00 să le am. Descurcaţi-vă !

Am ieşit din cabina de comandă, urmărit de privirile duşmănoase ale celor trei. Nu le convenea faptul că-i ameninţasem, dar frica era mai mare decît orgoliul. Ştiam că m-au trecut la index şi că mi-o vor plăti cu prima ocazie.

În cabina noastră, Alana stătea în pat şi citea.

— Cum te simţi ?

— Sînt tot mai slăbită. Cred că emoţiile de ieri mi-au agravat boala.

— Aşa-i pe o navă de aventurieri ca asta.

— Nu uita că, pentru lumea dinafară, între noi şi ei nu există nici o diferenţă, atîta vreme cît am acceptat să lucrăm pentru *„Marea Idee"*.

— Măcar dacă am şti pentru ce lucrăm. Ni se tot flutură pe la nas cuvintele astea pompoase, dar cunoaştem tot atîta despre ele cît şi fraţii noştri de pe Pămînt.

— O să ni se spună, fii sigur ! Cum a mers azi ?

— Bine. Generatorul poate proteja nava. Are suficientă rezervă de putere. Vom avea însă necazuri cu radiaţiile gamma.

— Cred că se aşteaptă la vreun atac, dacă asigură astfel nava.

Am tăcut, nedorind să comentez afirmaţia Alanei. A făcut-o însă altcineva :

— Nu-i vorba de nici un atac. Dacă numai asta ar fi problema, ar fi foarte simplu. Nava noastră este dotată cu arme ca un cuirasat galactic.

Cel ce se băgase în vorbă era Hermann, care asistase, neauzit de noi, stînd rezemat de tocul uşii, la ultima parte a dialogului.

— Chiar aşa ! am completat eu încercînd să-mi ascund surpriza neplăcută. Dacă era vorba de un atac, nu aveam nevoie de o componentă deviatoare de radiaţii gamma.

Hermann s-a întors către coridor şi a făcut un semn cu capul. În cabină au intrat Nack şi Haupt, fără să ne salute.

— Îi dăm drumul, şefule ?

— La treabă, i-a îndemnat Hermann.

Cei doi au început să cotrobăie sistematic prin încăpere. Căutau ceva. M-am uitat la Alana. Nu părea înspăimîntată. Încerca să se ridice din pat, dar puterile nu o ajutau. M-am repezit şi am susţinut-o.

— Vreau să stau pe scaun, Poe.

I-am îndeplinit dorinţa, sub privirile atente ale lui Hermann.

— De unde ştii că vă vom percheziţiona şi corporal, domnişoară ?

— Nu ştiam. Dar vreau să ocup un spaţiu cît mai mic, ca să nu-i incomodez.

Alana a arătat cu bărbia către Nack şi Haupt, care căutau de zor.

— Cred că glumeşti, şefule, cu percheziţia corporală.

— Nici vorbă. Ori vă dezbrăcaţi de bunăvoie, ori îi spun lui Dinks să dea drumul la anihilarea motorie. Alegeţi !

M-am uitat la Alana. Aceasta începuse să-şi dea jos combinezonul. Am înţeles. Prefera să se dezbrace singură decît să-i permită lui Hermann să o atingă, sub pretextul percheziţiei. Am început şi eu să mă dezbrac.

— Cel puţin, spuneţi-ne ce căutaţi !

— La sfîrşit.

Stăteam dezbrăcaţi complet în faţa celor trei. Alana se uita în jos, dar trupul ei strălucea, impunînd respect chiar şi lui Hermann, căruia îi îngheţase în colţul gurii un început de zîmbet batjocoritor. Ne-au căutat prin haine, după care ne-am îmbrăcat. Percheziţia continua. Au ridicat saltelele, au ciocănit pereţii, au adus un detector de microprocesoare. Pe măsura trecerii timpului, erau tot mai dezamăgiţi.

— Cum stăm ?

Întrebarea lui Hermann era inutilă.

— Sînt curaţi.

— Ne-am spălat prea des ?

Obrăznicia mea avea menirea unei diversiuni. Trebuia să lămurim lucrurile.

— Iar îţi merge gura ?

— Da, Nack.

— Aşa te-aş pocni !

— Îmi pare rău ! Asta nu se poate, fiindcă nu mai avem un „3 g" de stricat. Poate cînd s-o repara.

Alana, îmbujorată la față, mi-a aruncat o privire de încurajare din patul pe care se întinsese iar. Înțelesese ce carte jucam.

— Eu îl pocnesc, Hermann, orice ai zice !

Și Nack s-a prăvălit către mine, pornit să mă facă praf. M-am încordat ca un arc, am eschivat atacul aruncîndu-mă la podea și am ridicat puțin călcîiul, suficient cu Nack să-și piardă echilibrul și să se buluceaască cu capul înainte peste Hermann, în continuare rezemat de tocul ușii. Ciocnirea s-a produs.

— Te-a lovit ? m-a întrebat Haupt, care se repezise prea tîrziu ca să-l oprească pe Nack.

— Sigur că l-a lovit ! N-ai văzut ? s-a auzit glasul Alanei.

Se pare că mă mișcasem din nou suficient de repede ca să nu se poată discerne cine pe cine a lovit. M-am frecat pe partea stîngă a pieptului, pe lîngă care trecuse ca un bolid Nack, și, cu o grimasă de durere, am spus :

— Parcă au înnebunit toți ! La două vorbe, sar la bătaie. Ce-or fi avînd însă cu mine ? Nu mai pot glumi cu nimeni că sînt urgent atacat. Zău, dacă nu m-am săturat !

— Poe, ajută-mă să-i duc !

Cel ce-mi solicitase ajutorul era Haupt. În urma coliziunii Nack-Hermann, Nack avea o vînătaie în lățire evidentă pe obrazul stîng, iar Hermann un cucui la ceafă, determinat de rezistența sporită a clanței în contact cu căpățîna lui. Cu chiu, cu vai i-am cărat pînă în cabinele lor. M-am despărțit de Haupt pe coridor și m-am tîrît, evident de dragul respectării pînă la amănunt a scenariului potrivit căruia fusesem bătut de Nack, pînă la cabină. Acolo m-am prăbușit pe pat și i-am spus Alanei :

— Mă doare pieptul. M-a lovit rău animalul ăla !

— Ce-au căutat oare la noi în cabină ? m-a întrebat „pe tăcute" Alana.

— Nu-mi dau seama. Ceva însă îmi spune că au niscaiva date care-i îndreptățesc să ne suspecteze.

— Trebuie să aflăm urgent. Credeam că după percheziția efectuată de Dang s-au lămurit. Ceva i-a determinat însă s-o repete mai amănunțit, deși ne-au pus sub supraveghere totală, audio și video.

— Ai dreptate. Undeva am făcut o greşeală. Nici ei nu au însă o dovadă zdrobitoare împotriva noastră, ci numai o bănuială. Altfel ne luau la fix.

— Cît este ceasul ?

Întrebarea o pusesem cu voce tare.

— Aproape trei.

— Trebuie să mă duc în sala generatorului. Mă aşteaptă Petros. Din cîte am înţeles, cererea mea de piese a fost satisfăcută. Nava are o dotare de excepţie. Pe Pămînt, aprovizionarea asta ar fi durat cam trei zile.

— Nu mi se pare ieşit din comun. S-au pregătit temeinic pentru acţiune şi au de toate.

Alana ocolea strategic răspunsul la subiectul atacat. Avea dreptate. Nu cîştigam nimic despicînd firul în patru, dimpotrivă aveam de pierdut dacă lăsam să se înţeleagă că intuisem că filiera „*Marii Idei*" se întindea şi pe Pămînt.

— Pa ! Să stai liniştită, ca să-ţi revii. Doctorul ţi-a recomandat multă odihnă.

M-am dus în camera generatorului. Petros mă aştepta, într-adevăr, ca o stană de piatră, pe un scaun. M-am făcut că nu-l bag în seamă, m-am dus la terminalul camerei şi am tastat schema etajului de amplificare ce urma să-l ataşăm generatorului. Am făcut o copie mărită la scara 10 : 1 şi una la scara 5 : 1. Pe cea mare i-am întins-o lui Petros.

— Asta avem de făcut.

— Componentele ?

— Sînt în lada verde, bănuiesc, fiindcă dimineaţă nu era aici.

Petros m-a aprobat cu o scurtă înclinare a capului şi a început, îndeminatic, să sorteze piesele în succesiunea blocurilor din schemă.

Cu copia ce-mi rămăsese m-am îndreptat către generatorul de ecrane magnetice şi am început să studiez posibilitatea ataşării etajului de amplificare. Am scos nişte conexiuni, am pregătit un suport şi nişte module de carcasă, adaptabile la ce urma să-mi aducă Petros. Am lucrat în continuare mai multe zile, îndîrjit, dar şi lăsat în pace. Dang, Hermann şi Nack îşi lingeau rănile. Dinks şi Haupt abia mai prideau cu treburile navei, aşa că nu prea aveau timp de noi. Alana era tot mai străvezie şi mă îngrijora încăpăţînarea ei în a continua să-şi diminueze forma fizică. Psihic era însă într-o formă excelentă. Ţinea legătura telepatică cu restul echipajului, se interesa de evoluţia

lucrării, mă ajuta să dialoghez sub nasul supraveghetorilor noştri cu Petros, care era un tip deosebit de inteligent şi de talentat. El, Cris şi Fania erau decişi să meargă alături de noi pînă la capăt. Fără noi, ar fi fost mereu nişte instrumente umane în mîna celor de pe navă. Acum aveau sentimentul că servesc unui ţel, că nu sînt inutili, că mai au o şansă de scăpare, o şansă de a redeveni oameni.

Generatorul de ecran, varianta pentru navă, era aproape gata. Micile finisări pe care le făceam îmi serveau pentru a amîna clipa confruntării cu Hermann. Ştiam, eram sigur că pregătise o variantă a lui ca să scape de mine şi de Alana. Hermann era un tip mult prea inteligent ca să nu înţeleagă diferenţa dintre noi şi ei. Chiar şi cei trei, Haupt, Dinks şi Nack, se deosebeau de bătrînii împătimiţi în rele de pe Nicrom.

Aşteptam. aşa mă înţelesesem cu Alana, să se dea semnalul apropierii fie de centura de asteroizi, fie de cea de radiaţii. Atunci urma să pun în funcţiune ecranul şi să văd ce ne-au rezervat Hermann şi Dang. Ştiam că fusesem supravegheat tot timpul cît lucrasem la generator şi că mi se înregistraseră toate manevrele de pornire-oprire, acordare, calibrare sau decodare. Ştiam că cineva repeta manevrele după plecarea mea din sala generatorului, învăţînd să lucreze cu el „la rece", cînd pericolul autodistrugerii nu exista. Îmi pusesem nişte semne sub tastele comenzii principale şi-mi confirmasem astfel bănuielile. În ultima zi însă urma să cuplez întregul bloc de comandă pe etajul acordat la recunoaşterea mîinii stîngi. Era un cuplaj ireversibil, care distrugea comenzile anterioare, şi chiar şi destinaţia tastelor. Generatorul urma să lucreze mereu, iar eu să-l reiniţializez din oră în oră. Îmi stabilisem o tastă „moartă", ca să pot face operaţia apăsînd şi cu dreapta şi cu stînga. Tasta pentru mîna stîngă era cea operativă. Mai mult nu putusem realiza, în condiţiile supravegherii totale la care eram supus.

Între timp, am încercat să aflu care era motivul pentru care eram bănuiţi şi percheziţionaţi atît de des. N-am descoperit nimic. După ce ne-au percheziţionat cabina, au răscolit biblioteca, camera de bagaje, cabinele celor trei hipnotizaţi, terminînd cu propriile lor cabine. Probabil că nu găsiseră nimic, fiindcă nu trecuseră la represalii. Dar atmosfera era tot mai apăsătoare, iar supravegherea devenise făţişă. Nu se mai ascundeau că ne urmăresc chiar şi în somn. Într-o noapte ne-au trezit plescăiturile

„blîndului" Nack, care uitase deschis circuitul sonor. Am strigat la el să-l deconecteze, că nu putem dormi. A doua zi, cînd ne-am întîlnit, s-a făcut că nu știe nimic.

Și a venit și ziua cea mare. Hermann a intrat, însoțit de Dang și de Haupt, în camera generatorului, a făcut cîțiva pași în jurul instalației și mi-a spus :

— La noapte intrăm în centura de radiații, iar mîine la prînz în cea de asteroizi. Cum stai ?

— Dau drumul oricînd generatorului.

— Și dacă nu-i nimic de capul ecranului tău magnetic superdens ce facem ? Murim acum, cînd am ajuns la un pas de țintă ?

— Ecranul va funcționa impecabil, atîta vreme cît eu și Alana vom fi tratați cum se cuvine.

— Ai ceva de reclamat ? Ne-am purtat altfel decît pretinzi ?

— Cred că mă iei peste picior, Hermann ! Ne supraveghezi pînă și în somn ! Nu vreau să-ți amintesc la cîte amabilități am fost supuși... Poate, pentru voi, asta înseamnă a te purta cum se cuvine.

— Îmi iau și eu măsuri de siguranță. Orice ai zice, ești de la Centrul de Supraveghere Astronautică. Iar eu nu vreau să risc nimic. După ce punem mîna pe tun, îți promit că te vom debarca pe prima stație intergalactică la care poate ajunge modulul de salvare al navei. Ba, am să-ți ofer și șansa de a rămîne cu noi. În caz afirmativ, vei primi toate onorurile cuvenite celui fără de care noi am fi fost și azi pe Nicrom.

— Prefer cealaltă variantă.

— În cealaltă variantă, tu și Alana veți îngroșa masa supușilor noștri. Fiindcă, în ideea mea de a stăpîni Galaxia, altă formă de relații sociale nu va mai exista. Stăpîni și supuși. E bine să lucrăm de la început cu noțiuni clare pentru toată lumea. Deci, preferi să fii sclav. Buuuun... Cînd lumea va afla că voi ne-ați scos din iad, și voi avea eu grijă de asta, viața voastră în Galaxie nu va fi deloc de invidiat.

— Prefer să nu fiu cu voi. Restul se va aranja.

— Mă rog... Ce șmecherie ai mai făcut la generatorul tău ?

— Aceeași.

— Aha !

— Facem o probă de scurtă durată ?

— Bineînțeles. Doar nu crezi că sînt tîmpit să mă arunc în centura de asteroizi bazat doar pe vorbele tale. Haupt !

— La ordin.

— Cum stai cu torpilele cu sesizor termic ?

— Am destule.

— Știu asta. Altceva trebuia să înțelegi din întrebarea mea. Ai una suficient de mică ? Atît de mică încît, în ipoteza că trece prin ecranul ăstuia, să nu deterioreze decît nesemnificativ nava ?

— Am.

— Du-te și lanseaz-o și trimite-ne pe monitorul de aici imaginea experimentului ! Cu două camere de luat vederi.

— Am înțeles.

Haupt a plecat grăbit. Eu nu m-am precipitat la generator dintr-un motiv foarte simplu. Dacă formam ecranul magnetic superdens, nici o torpilă de pe navă nu mai putea fi lansată în exterior. Ecranul era inexpugnabil în ambele sensuri. Asta era o surpriză pe care o pregătisem, pentru eventualitatea că lui Hermann i-ar fi dat prin minte să distrugă 1032-F.C. utilizînd torpile, după ce lua tunul cu antimaterie.

Pe monitoarele din sala generatorului a apărut imaginea exteriorului și un prim plan al orificiului de lansare. Torpila a părăsit nava ca o străfulgerare în noaptea neagră a cosmosului. Am manevrat rapid cuplarea ecranului magnetic. Pe ecrane a apărut, în jurul navei, un halou cu irizări albăstrii. Am controlat densitățile locale și valoarea generală. Bune. Am controlat rezistența la deflagrații. Corectă. Apoi am privit monitoarele. Un punctișor roșu se apropia grăbit de navă.

— Dobitocul ! Nu s-a gîndit că torpila va alege motoarele ca un loc de atac optim, din cauza temperaturii lor ridicate. Nu putea crea el o zonă mai fierbinte, într-un loc mai puțin vital ? Dacă pățim ceva, îl sugrum.

Pe fruntea lui Hermann apăruseră picături de sudoare. Îi era frică. Uitase de mine și de ecranul meu superdens, uitase că el ordonase experimentul, uitase de toate, dominat de frica pieirii iminente. Viața de pe Nicrom exacerbase instinctele lui de conservare.

Torpila își mărea tot mai mult dimensiunile. Momentul impactului era tot mai aproape. Singurul calm eram eu, care mai trecusem prin teste asemănătoare.

Buf ! Explozia şi-a făcut simţită prezenţa în interiorul navei printr-o vibraţie slabă, amplificată doar de obiectele neancorate.

— Bravo, băiatule ! O băgasem pe mînecă ! a răbufnit Dang.

— Şi dacă torpila era mai mare ? a întrebat Hermann.

— Senzaţiile ar fi fost aceleaşi. Ecranul nu preia decît o anumită valoare a undei de deflagraţie. Restul este deviat.

— Şi radiaţiile ?

— Sînt rezolvate şi ele la fel ca şi ciocnirile.

— Te rog să nu opreşti generatorul ! Din acest moment va merge continuu.

— Sistemul trebuie iniţializat la fiecare oră. Ne vom aduce paturi aici. Şi eu, şi Alana.

— I-ai ataşat iar drăcovenia aia de recunoscut persoana ?

— N-am demontat-o. A rămas aşa de la prima experienţă. Doar am mai spus asta.

Hermann a mormăit ceva, evident nemulţumit.

— Să-l chem pe Haupt ? a întrebat Dang.

— Nu. Pînă nu scăpăm de centurile astea blestemate, Poe rămîne principalul responsabil al ecranului magnetic superdens. Apoi, mai vorbim.

Mi-am dat seama că Haupt era cel care se exersase în manevrarea generatorului.

— Cînd o să reluăm această discuţie, am intervenit, vă rog să mă întrebaţi care sînt pericolele la care vă supuneţi schimbînd manevrantul generatorului.

— Lasă ameninţările ! Nu ne crede proşti.

— Vă cred aşa cum sînteţi.

— Nu întinde prea mult coarda, Poe ! a mîrîit colericul Hermann.

— Preferaţi să fiu prefăcut ? Să vă ridic în slăvi ?

— O să faci şi asta. După ce vom termina acţiunea.

CAPITOLUL 10

Următoarea perioadă a fost un coşmar. Şi pentru mine, şi pentru Alana. Nu ne mai puteam odihni ca lumea din cauza generatorului. Am pus la punct un sistem de trezire

infernal. Sonerie, pat cu vibrații de mare amplitudine și, în caz extrem, înaintea ultimului minut, mici curentări. După o scurtă perioadă de adaptare, devenisem niște automate care, fix la interval de o oră, manevrau generatorul. Vorbesc la plural fiindcă, deși numai eu manevram butoanele, Alana avea același ritm. Hermann ne mințise cînd spusese că în noaptea următoare aveam să înfruntăm centura de radiații. Mai trecuseră trei zile de la experimentul cu torpila pînă la întîlnire.

Centura de radiații a fost ceva sumbru. Se montaseră în toate încăperile contoare Geiger, ca să ne dăm seama de momentul cînd se va depăși, dacă se va întîmpla asta, nivelul biologic acceptat. Cabina de comandă fusese asigurată suplimentar împotriva radiațiilor și acolo se îngrămădiseră „șefii". Camerele din imediata vecinătate a pereților navei, cele mai expuse, fuseseră golite de obiectele importante ce nu trebuiau infestate. Fania, Cris și Petros lucraseră ca salahorii, fără pauze, fără hrană, 24 de ore. La sfîrșit, arătînd desfigurați de efortul suprauman, inspiraseră milă și li se îngăduiseră alte 24 de ore de odihnă, ceva fără precedent în istoria navei.

Densitatea cîmpului de radiații era incredibilă. Zona era plină de particule fine, puternic radioactive, așa că ne mișcam parcă într-o baie de nisip. Contoarele Geiger piiiiau discret, arătînd că aș mai fi avut de lucrat la componența deviatoare de radiații. N-am depășit însă nivelul biologic, iar perioada de mișcare prin centură a fost scurtă deoarece am atacat-o frontal.

Centura de asteroizi a fost un adevărat infern. Nava își micșorase la maximum viteza și alesese o traiectorie în conformitate cu sensul general de mișcare al acelui șuvoi imens. Apoi încercase să „taie" fluxul de bolovani enormi, ca un înotător care se lasă dus de curentul rîului, dar, încet, încet, se apropie pe o traiectorie alungită de mal. Asta nu ne scutise de ciocniri violente sau de agățări care să ne schimbe direcția. Atunci nu dormisem o noapte întreagă, fiindcă fusesem obligat să solicit la maximum generatorul, mărind densitatea cîmpului magnetic, astfel încît ciocnirile să fie elastice.

— Dacă ni se rupe ecranul magnetic, o sfîrșim lamentabil !

Aprecierea aparținuse lui Hermann, care nu se mai dezlipea de pe scaunul din camera de comandă. Cu mine ținea legătura prin monitorul cu ajutorul căruia ne și

supraveghea. Supravegherea devenise un lucru de la sine înțeles și nimeni nu o mai ascundea.

Depășirea centurii de asteroizi a fost o sărbătoare. Hermann, Dang, Nack, Dinks și Haupt s-au îmbătat în cabina de comandă ca ultimii oameni ai secolelor trecute.

Eu și Alana ne-am rezumat la o îmbrățișare și am continuat să fim sclavii generatorului ce ne ținea de fapt în viață.

Iată-ne așadar pe 1032-F.C. ! O planetă arsă. Aceasta era cea mai bună caracterizare. Nack i-a făcut rapid determinările privind toleranța biologică. Oxigenul era în cantități acceptabile, dar sub cota de respirat. Incendiul care devastase întreaga ei suprafață consumase, desigur, o bună parte. Nivelul radiațiilor se afla peste limita biologică cu trei gradații. În asemenea „supă" radioactivă nu puteai trăi nimic. Ieșirea pe planetă devenise o problemă. Nu ne aflam foarte departe de coordonatele pe care Fulton le indicase pentru tunul de antimaterie, însă erau necesare o serie de lucrări la suprafață dictate de remorcarea irtronului.

— Îl instruim pe Petros, a propus Nack, cu lașitatea-i cunoscută.

— Și pe cele două fete, a completat Haupt, dînd dovadă că lașitatea stimulează imaginația.

— Îi trimiteți la moarte ! Costumele asigură protecția doar pentru 30 de minute.

— Vor ieși în reprize de cîte 30 de minute, a intervenit și Dinks.

— Doar știți că radiațiile se acumulează. Soluția asta este o crimă.

— Totdeauna, în istorie, marile idei au cerut și victime, a declarat sentențios Nack.

— Mai bine taci, dacă nu ești în stare de ceva mai inteligent ! l-am repezit eu.

— Ai altă soluție ?

Hermann, care tăcuse tot timpul, asistînd la schimbul de cuvinte, intervenise ca de obicei eficient.

— Am.

— Spune-o !

— Pereții navei rezistă la radiațiile planetei fără să aibă nevoie de ecranul magnetic superdens. Mutăm generatorul pe modulul de salvare, care are toate circuitele de forță montate de la prima expediție, și-i atașăm un sistem de rulare autonomă.

— E o prostie. Singur ai spus că nimeni nu poate manevra generatorul în afară de tine, s-a repezit Haupt.

— E o prostie că mă ofer să aduc pe navă tunul vostru ? E o prostie că lucrez pentru voi, împotriva convingerilor mele ?

— Vrei să evadezi ? a întrebat Dang.

— Crezi că-mi surîde ? O planetă mai indicată nici că se putea găsi. Se pare că gravitatea mărită vă cam afectează isteţimea.

În cabină s-a lăsat liniştea. Am simţit o mică ameţeală, care m-a determinat să mă uit la ceas. Era ora 20.00. Nici pe 1032-F.C. nu scăpam de emisiunea misterioasă. Doar orarul începuse să difere.

— Ideea lui Poe este bună, a decretat Hermann. Întîmplător, modulul de salvare are un sistem autonom de rulare, deci nu vom pierde vremea decît cu montarea generatorului. La lucru, copii !

Petros, Haupt şi cu mine am efectuat operaţia într-un timp record. A doua zi, la ora 15,00, totul era pregătit. Trebuia să o iau şi pe Alana cu noi, ca să n-o las fără apărare.

— Fără Alana nu merg ! i-am comunicat lui Hermann, după ce toate testele de formare a ecranului superdens reuşiseră.

— M-am cam săturat de mofturile tale, Poe ! Te cam întreci cu gluma !

— E foarte bolnavă şi, dacă e să moară, cel puţin să fim împreună...

Alana auzea discuţia.

— Bine, a cedat Hermann. Mergem, eu, Dang, Haupt, tu şi Alana. Coborîţi modulul de salvare pe sol.

Ultimul ordin fusese adresat lui Dinks şi Nack care, ajutaţi de Petros, au efectuat manevrele necesare.

Modulul de salvare era pregătit cu şenile acţionate individual. A început să ruleze pe solul ars al planetei. Un fel de drum se deschidea liber în faţa noastră, de fapt un teren fără bolovani arşi sau topiţi. Din loc în loc, calea era străjuită de nişte borne ciudate aducînd a copaci carbonizaţi. Suprafaţa lor era „tapetată" cu praful ce-l întîlnisem prin centura de radiaţii, care parcă fusese proiectat cu o viteză enormă pe trunchiurile carbonizate, topindu-se şi scurgîndu-se şiroaie. Copacii semănau deci cu nişte lumînări de piatră, consumate în cea mai mare parte, cu

„ceara" prelingîndu-se pe ciotul rămas după stingerea flăcării.

Haupt conducea modulul, după indicațiile lui Hermann, citite de acesta dintr-un carnețel. Oare Hermann nu știa că modulul de salvare memora automat drumul parcurs ?

După o oră de mers pe terenul acela dezolant, de culoare roșietică, Hermann a anunțat :

— Am ajuns. Aici trebuie să fie !

Ne-am uitat în jur. Peisajul era identic cu cel pe care-l străbătusem. Nimic nu indica vreun depozit, o clădire sau ceva asemănător care să poată ascunde un irtron.

— Cam pustiu peisajul, șefule ! a îndrăznit Haupt.

— Văd și eu.

— Ne-a tras clapa nebunul ăla de Fulton !

— Nici vorbă ! Mișcă-te în cercuri concentrice cu raza tot mai mică. Arăm zona pînă dăm de vreo trapă sau vreo aerisire. Determinările făcute de noi, cînd eram pe Nicrom, nu puteau fi greșite.

Haupt s-a conformat. Modulul a început să se tîrască cu precauție pe solul ars. Dacă nimeream peste vreo groapă, era bine să nu cădem în ea. Am început să simt mici modificări în valorile ecranului superdens. Un fel de interferență. Asta presupunea existența, pe aproape, a unui cîmp magnetic la fel de puternic.

— Opriți puțin modulul !

— Ce vrei, Poe ? a mîrîit Hermann, care era încordat ca un arc la gîndul că ar fi putut da greș.

— Ca să nu riscăm să rămînem fără ecran, e mai bine să ne oprim. Există pe undeva, foarte aproape, un cîmp magnetic foarte puternic ce ne poate reașeza ecranul după o configurație pe care n-am cum s-o prevăd, din moment ce nu cunosc nici valoarea cîmpului perturbator și nici distribuția lui spațială.

— „H" dragă, a sărit Dang de pe scaun, ăsta-i semnul cel mai bun ! Irtronul este izolat de materia înconjurătoare cu un cîmp magnetic extrem de puternic ce deviază antimateria și nu o lasă să se ciocnească de materie. Sîntem aproape de țintă.

— Vrei să zici că tunul ăsta e un fel de coș magnetic ? a întrebat Hermann, mai mult ca să se asigure că se poate bucura în voie, decît ca să-și elucideze niște nedumeriri teoretice.

— Exact, „H" dragă ! Mai plastic nu s-ar fi exprimat nici cel mai mare fizician din Galaxie. O mică reorientare

a cîmpului către un accelerator, şi un şuvoi de antiparticule o porneşte, trăzneşte în ţintă şi o spulberă, o anihilează, cum spun fizicienii. Eu ştiu cum să fac treaba asta, m-a învăţat Fulton.

Dang a început să ţopăie prin cabină, cuprins de o euforie care-l făcea să semene mai mult cu un dezaxat decît cu un om în pragul descoperirii ţintei mult visate.

Hermann, însă, în loc să se bucure, se încruntase şi mai mult.

— Ia termină cu zbenguiala ! Nu vezi că nu putem ajunge la ţintă ? Cum crezi că punem mîna pe el, dacă ecranul lui Poe se strică în contact cu coşul tău plin cu antimaterie ? Te pomeneşti că ecranul ăsta blestemat crapă puţin coşul şi ne anihilăm noi, înainte de a avea timp să mai ţopăim de bucurie !

Hermann mormăise ultimele cuvinte în barbă, suficient de tare însă ca să sperie pe toată lumea. Avea dreptate ! Din nou instinctul lui de conservare funcţiona impecabil şi-i determina mintea să lucreze rapid.

Am verificat cu repeziciune starea ecranului. Totul era în ordine, în afară de o zonă situată cam la 33,8 grade faţă de direcţia noastră de înaintare, către dreapta, unde ecranul, cîmpul său magnetic, se bombase. Mi-am dat seama că ăsta era locul unde trebuia căutat irtronul, dar nu doream să-l servesc pe tavă pe Hermann.

— Ne întoarcem ! a decis acesta. Haupt, notează cu mare exactitate poziţia !

— Am notat-o, a mînţit acesta, ascunzînd în mod făţiş faptul că modulul de salvare putea ajunge oricînd în locul unde ne aflam într-un timp mult mai scurt decît o făcusem cu comandă manuală. Memorarea poziţiei în spaţiu era floare la ureche pentru calculatorul său de bord.

Am ajuns la navă, am cuplat modulul de salvare şi ne-am dus în camera de comandă. Toţi, în afară de Alana, care ne rugase să o scuzăm fiindcă se simţea rău şi dorea să se odihnească, şi de Haupt, care trebuia să dezactiveze modulul. Înainte de a pleca, Alana mi-a transmis telepatic :

— Poe, fii atent ! Generatorul de unde subliminale funcţionează, dar nu pot lua legătura cu cei trei. Ceva s-a petrecut pe navă în lipsa noastră.

M-am uitat la cei din cabina de comandă. Nack şi Dinks erau impasibili. Aşteptau să le comunicăm rezultatele expediţiei. M-am uitat la contoarele Geiger. Nu indi-

cau o depășire a limitei biologice a radiațiilor, deci învelișul navei era intact, cu tot drumul lung și plin de peripeții pe care-l străbătuse. Ceva ca o amenințare plutea în aer. Și sentimentul acesta îmi era accentuat de faptul că Haupt nu-i comunicase lui Hermann faptul elementar că modulul de salvare își memora automat poziția în spațiu față de nava-mamă.

— Cum stăm, șefule ? a întrebat Dinks cu vocea lui catifelată.

— Prost, fiule ! a răspuns Dang în locul lui Hermann.

— De cînd răspunzi la apelativul de șef, stimabile Dang ?

— Din momentul acesta, „H" dragă ! Te anunț oficial că am preluat comanda. Nu mai am nevoie de tine ! Eu voi fi împăratul Galaxiei !

— Glumești ? ! Vezi că nu ți-ai găsit momentul potrivit !

— Gata, Dinks ! s-a întors Dang către fiul său.

Am simțit că nu mă mai pot mișca. Exact senzația din momentul în care deschisesem ochii pe nava asta blestemată. Anihilarea motorie funcționa deci împotriva mea și a lui Hermann, care începenise și el. Cu un rînjet diabolic, Dang ordonă :

— Ia-i caietelul ăla, Nack ! Nu ne este necesar, fiindcă știm unde se afla irtronul. Dar mă simt mai bine dacă-l știu deposedat de marele secret, pe care-l păzea și noaptea și pentru care l-a omorît pe cel mai bun prieten de pe Nicrom, pe Fulton !

Am rămas cu gura căscată. Deci Fulton nu mărturisise de bună voie, înaintea morții, secretul tunului cu antimaterie, ci-l cedase în schimbul morții. Dezavantajos schimb !

Nack s-a îndreptat către Hermann și a început să-l scotocească prin buzunare. Atunci s-a produs explozia. Hermann a irumpt ca un karatist cu patru dani și, în cîteva secunde, în cabină numai noi doi mai rămăsesem în picioare. Ceilalți se aflau pe jos și, după cum sîngerau de tare, nu erau semne că ar mai fi trăit.

— Ce te holbezi așa, Poe'? Mai bine ai chema echipajul, să facă curățenie.

N-am putut răspunde fiindcă eram blocat total.

— Ce faci ? Nu ți-a fost suficientă lecția pe care le-am dat-o ăstora ?

Cum să-i spun că nu mă pot mișca, înainte de a mă lovi ? Din fericire m-a salvat Haupt :

— Hei ! Cabina de comandă ! s-a auzit în difuzoare. Nu vă jucați cu anihilarea motorie, știți că nu am la mine contrafazorul !

Bine că, la distanța la care se afla, anihilarea motorie nu putea să-i blocheze și vorbirea.

Hermann a privit surprins tabloul de comandă. Beculețele roșii ale generatorului de anihilare clipeau jucăuș.

— Contrafazorul lui Haupt e la mine, a rîs cu un gîlgîit mulțumit. L-am văzut cînd l-a luat, deși n-avea nevoie de el pe drum, și i l-am furat. Mi-a prins bine, nu ?

Rîzînd în continuare, a pășit peste Dinks și a oprit generatorul de anihilare. Apoi a spus în microfon :

— Haupt dragă, aici Hermann. Pe cine critici că se joacă cu anihilarea motorie ?

— Nu știu pe cine. Ce v-a venit ? N-avem destule pe cap, ne mai facem și între noi greutăți ?

După cum vorbea, Haupt era în afara complotului pus la cale de Dang împotriva lui Hermann.

— Adu-i pe Fania, Cris și Petros, cînd vii încoace ! Și grăbește-te, e urgent !

— Bine. Termin imediat și vin.

Între timp am început să mă mișc și eu în voie. Cît a vorbit Hermann cu Haupt, i-am cercetat pe cei trei complotiști întinși pe jos. Nack avea coastele băgate în plămîni, Dinks țeasta crăpată, iar Dang — fractură de baza craniului. Fiecare fusese lovit cu altceva. Nack — cu cotul, Dinks cu muchia palmei, Dang — cu piciorul. Toți erau morți. O execuție mai rapidă nu văzusem nici la instructorul nostru de karate. Dacă Hermann se antrenase pe Nicrom, în condiții de supragravitație, pe 1032-F.C. mișcările lui erau nestînjenite și năpraznice. Ce noroc avea criminalul ăsta ! Îl salvase de la moarte sau de la captivitate un amănunt. Furase contrafazorul lui Haupt din obișnuință, sau din instinct ?

— Cum stau ? m-a interogat Hermann după ce a terminat dialogul cu Haupt.

— Și-au dat duhul.

— Și Dang ?

— Și el.

— Păcat ! Știa să pună în funcțiune irtronul. Va trebui să răpesc un fizician de undeva. Nu-i nici o problemă! M-am descurcat cu în situații mai delicate.

— Erau totuși oameni. Și făceați parte din aceeași echipă.

— Au greșit. S-au lăsat amăgiți de Dang, care, ai auzit cu urechile tale, se vedea deja împărat al Galaxiei. Ha, ha, ha ! Nu puteam să mă las prins ca un iepure de urechi, acum, cînd am ajuns la un pas de țintă. Eu am condus operațiunile, eu am pus la cale evadarea, eu am omorît pentru „*Marea Idee*“ o groază de oameni pe Nicrom. Eu, eu și iar eu ! Auzi, Poe ? EU !

Răcnetul lui Hermann a zguduit pereții și l-a încremenit pe Haupt în cadrul ușii.

— Ai adus echipajul ?

— Nu sînt pe navă, a răspuns Haupt. Lipsesc și trei costume-scafandru de exterior.

— Descreierații ! a răcnit iar Hermann. I-au trimis în explorare. Cred că au mers după urmele modulului.

M-am uitat înfiorat la ceas. Trecuse o oră de cînd plecasem cu modulul de salvare. Însemna că cei trei depășiseră cele 30 de minute admise pentru o explorare. Dang și Dinks sacrificaseră inutil niște oameni, deși știau că Hermann îi va duce oricum la tron. Așa se explica faptul că, deși generatorul subliminal funcționa, Alana nu putuse lua legătura cu cei trei.

M-am dus la tabloul central și am conectat videofonul cu exteriorul. Trei mogîldețe se rostogoleau, pare-că cu încetinitorul, către navă.

— Haupt, la treabă ! Dacă nu-i aducem în următorul sfert de oră, vor muri.

Am sărit peste Nack și m-am repezit la camera modulului. Pe drum, am anunțat-o telepatic pe Alana de evenimente. Cred că niciodată nu fusese pus mai repede în funcțiune un modul de salvare. Am conectat ecranul magnetic și ne-am îndreptat cu toată viteza către cei trei. Haupt se mișca rapid și cu îndemînare. Deocamdată colaboram. I-am recuperat urgent. Petros se ținea încă bine, dar fetele erau la capătul puterilor. Avuseseră rachete de deplasare independentă, însă li se terminase combustibilul. Întoarcerea pe jos fusese un supliciu. Petros ne-a spus că Dinks îi aruncase în infern amenințîndu-i cu un dezintegrator. Îi trimisese în ecluza de ieșire și le spusese să se echipeze pentru exterior. Apoi le ordonase să caute în direcție opusă celei în care o luasem noi. Deci bănuise că la prima ieșire Hermann nu se va îndrepta către locul adevărat, indicat în carnețelul lui Fulton.

Le-am făcut celor trei sumare determinări de nivel radioactiv. Costumele noi îi protejaseră destul de bine, însă depăşiseră totuşi doza admisă. Erau în mare pericol. Trebuia să le facem o transfuzie totală. Am luat legătura cu nava şi l-am rugat pe Hermann să caute şi să ducă în cabinetul medical toată rezerva de sînge şi plasmă existente. Mi-a promis că va transmite rugămintea mea Alanei, fiindcă el nu se ocupa de astfel de amănunte.

Am cuplat modulul de salvare de navă şi, cu ajutorul lui Haupt, i-am transportat pe cei trei la cabinetul medical. Acolo ne aştepta Alana. Fără să schimbăm un cuvînt, ne-am pus pe treabă. Aveam şi sînge destul, şi aparatura necesară. După trei ore, terminasem. M-am uitat la videofonul cabinetului medical. Era pus în funcţiune şi Hermann ne supraveghea cu atenţie. Am apăsat pe butonul de comunicare.

— Am terminat, şefule ! Mai mult nu putem face.

— Sînt valizi ?

— Cel puţin trei zile nu. Vor fi extrem de slăbiţi de debutul bolii de radiaţii. Să sperăm că vor rezista şi nu va trebui să le facem o altă transfuzie.

— Atunci veniţi aici şi ajutaţi-mă să fac curat în comanda navei !

— Venim, eu şi Haupt. Alana nu poate să vadă „peisajul" de acolo.

În drum către comandă, ne-am echipat cu combinezoane de plastic pentru dezactivări şi am aruncat cele trei costume de scafandru în incinerator.

— Hai să scăpăm de ăştia trei, mi-a spus Haupt arătînd cu scîrbă către foştii lui camarazi.

Am cărat şi am spălat o oră încheiată. Haupt era neaşteptat de docil. Să se fi speriat de violenţa extremă a lui Hermann ? Cînd totul a fost lună, Hermann, care nu catadicsise să pună mîna pe nimic, ne-a spus :

— Ia staţi jos ! Avem de discutat.

Ne-am supus.

— Îmi pare rău că lucrurile s-au desfăşurat după acest scenariu nefericit. Nu am nici o vină că Dang şi fiul lui au complotat împotriva mea. Că pe mine soarta m-a ajutat, iar pe ei nu. Era foarte posibil ca azi să mă fi cărat pe mine în camera de incinerare, la ordinul lor. Aşa-i în viaţă ! Cîştigă mereu cine-i mai puternic şi cu mai mult noroc !

A tăcut. N-aveam ce să-i răspundem. Înțelegeam că simțea nevoia să se confeseze, că trădarea îl afectase totuși.

— Cunoaștem cu aproximație unde se află tunul cu antimaterie. Nu știm însă cum să-l luăm de acolo, fără a ne expune radiațiilor acestei mizerabile planete. Ecranul lui Poe nu ne scoate de data aceasta din necaz. Și nu putem să stăm prea mult, fiindcă...

Hermann s-a oprit din explicații, privindu-mă cercetător. Deși știam de ce nu-și permitea un răgaz mai mare, m-am făcut că nu înțeleg. Nu puteam să mă dau de gol că ascultasem pe furate planurile lor murdare.

— N-are importanță de ce nu putem zăbovi prea mult aici. Ce soluție propuneți ?

— Cred că ar trebui să coborîm cu nava exact în locul unde se află irtronul, a spus Haupt.

— Ttțț... M-am gîndit și eu la asta. Cîmpul magnetic al motoarelor poate să interfereze cu cel al irtronului și să-i provoace o fisură. Asta ar echivala cu o sinucidere.

Intervenția mea a șters de pe fața lui Hermann raza de speranță născută la auzul spuselor lui Haupt.

— Fii constructiv, Poe ! a spus viitorul stăpîn al Galaxiei.

Era la ananghie. Nu prevăzuse obstacolul acesta și se purta frumos. Știam că o va face pînă va pune mîna pe tun. Apoi va redeveni adevăratul Hermann. În timp ce gîndeam asta, am simțit o ușoară amețeală. M-am uitat la ceas. Era ora 20,00.

— Înainte de a discuta modalitatea concretă de recuperare a irtronului, mie mi se pare neclară și, de ce să nu o spun, nerezolvabilă altă problemă.

— Nu ne complica și mai mult viața, dragă Poe ! Încearcă în sens invers, adică simplific-o. Simt că-mi pierd mințile numai cînd aud cuvîntul obstacol ! s-a lamentat cel care pînă acum fusese voința de fier a expediției.

— Spune, Poe ! m-a îndemnat Haupt. E bine să știm cu exactitate cum stăm.

— Problema este cum vom cără irtronul. În afara navei sau în magazia navei, indiferent cum, el va interacționa cu ecranul magnetic superdens, generînd prin asta numai neplăceri. Ori va distorsiona ecranul, și vom fi loviți de asteroizi sau radiații în centura aceea ca o mare de nisip, ori va fisura, și ne trezim îngerași, ca urmare a clasicei interacțiuni materie-antimaterie.

— Încetează, Poe !

Am tăcut. Nu ridicasem problema ca să-i sperii, ci fiindcă viaţa mea şi a Alanei contau încă printre bunurile de preţ la care ţineam. Între timp, emisiunea încetase. Eram prea concentrat ca să încerc să-mi clarific mesajul pe care-l primisem. În ultimele zile, în afară de îndemnul de a ajunge pe 1032-F.C., nu deceleasem nimic. Alana credea că mă autosugestionam, ştiind că oricum ţinta finală aceasta urma să fie.

— Cred, a îndrăznit Haupt să rupă tăcerea, că trebuie să determinăm distanţa maximă de la care începe interacţiunea dintre ecranul superdens şi cîmpul magnetic al irtronului. Aceasta va fi distanţa de remorcare.

— Propui deci să remorcăm irtronul în urma navei, la o distanţă acceptabilă, care să excludă interacţiunea celor două cîmpuri magnetice ? a întrebat Hermann.

— Da. Pe el, oricum, îl protejează cîmpul lui magnetic de coliziuni.

— Asta înseamnă că riscăm să-l pierdem cînd vom străbate centura de asteroizi, unde remorca se poate rupe.

— Riscăm, a decretat Haupt. Însă riscul acesta este o soluţie incomparabil mai bună decît aceea de a lăsa tunul aici şi a pleca cu buzele umflate. În ultima variantă, direcţia noastră de mers ar fi una singură : către Nicroni.

— Ai dreptate ! s-a decis rapid Hermann. Acum să-mi spuneţi ce facem cu recuperarea irtronului. Discuţia noastră parcă de aici începuse.

În încăpere s-a lăsat liniştea. Soluţii erau mai multe, dar toate aveau dezavantaje. M-am hotărît pentru o variantă şi mi-am dat drumul.

— Trebuie să recunoaştem că două sînt inconvenientele ce trebuie depăşite : primul este legat de interacţiunea celor două cîmpuri magnetice, iar al doilea de radioactivitatea ridicată de pe planetă. Vom determina o distanţă maximă de apropiere pe sol de irtron, pe care o vom folosi la remorcare. Toate operaţiunile vor avea deci ca bază de lucru modulul de salvare. De pe el va trebui să căutăm irtronul, îmbrăcaţi în scafandri autonomi. Cei trei, Petros, Fania şi Cris, au supravieţuit peste o jumătate de oră în infernul de afară. Dacă eu şi Haupt facem reprize de cîte zece minute în exterior putem, fără să ne punem serios viaţa în pericol, să efectuăm şase ieşiri. Transmiţîndu-ne unul altuia informaţiile obţinute, putem să depistăm irtronul, să stabilim modul de a-l scoate şi chiar să-l remorcăm cu ajutorul modulului de salvare.

S-a lăsat din nou liniștea. După figurile pe care le afișau, Hermann și Haupt nu păreau încîntați de raționamentul meu cu voce tare. N-aveam altceva de făcut decît să aștept un verdict. Primul a intrat în discuție Haupt.

— Nu-mi surîde deloc să mă expun în mizeria asta radioactivă, avînd pe mine un biet costum de scafandru. Soluția ta, Poe, prezintă un inconvenient : dacă în cursul celor șase ieșiri în afara modulului nu reușim să ducem la capăt explorarea, ce-o să facem ? Îl echipăm și pe Hermann, ca să termine el treaba ? Sau o să apelăm la Alana?

— Exclus ! Exclus ! a intervenit Hermann. Este prea riscant ce propune Poe. Asta nu-i o soluție, ci o variantă de sinucidere.

În ritmul ăsta, cei doi ar fi fost în stare să mă scoată pe mine vinovat că voiam să le pun viața în pericol.

Videofonul a clincănit, rupînd tăcerea sufocată de semne de întrebare. Hermann a apăsat pe butonul de stabilire a legăturii bilaterale. Pe ecran a apărut Alana. Era la căpătîiul patului lui Petros.

— Ați uitat deschisă legătura sonoră cu infirmeria. N-avem nici o vină că am asistat, fără să vrem, la discuțiile voastre.

— Și ce-i cu asta ? s-a repezit Hermann, nervos nu din cauza legăturii sonore deschise uitate de el, ci fiindcă băteam pasul pe loc.

— Petros propune o altă soluție. Dar, fiindcă abia vorbește, m-a rugat pe mine să fiu mesagera lui.

— De cînd poate participa Petros la discuții ?

— Nu știu. Vorbește însă ca un om normal, a răspuns imperturbabilă Alana.

M-am speriat, crezînd că fata a făcut o greșeală și s-a dat de gol.

— Am întrerupt generatorul subliminal, a spus Haupt. Tot stau la pat ăștia trei.

Mi-am revenit. Așa mai mergea !

— Să-i dai drumul iar, a spus Hermann supărat. Apoi către Alana : Spune repede !

— Petros a făcut determinări ale gradului de radiații de pe planetă. Costumele de scafandru de pe navă nu sînt bune pentru nivelul determinat. Celelalte trei, pe care le-ați incinerat, erau singurele mai bine dotate împotriva radiațiilor. Așa și-au salvat viața.

— Varianta propusă de Poe cade, deci ! a concluzionat satisfăcut Haupt, care se înspăimîntase la gîndul că s-ar fi putut expune unui pericol de moarte.

— Exact, a continuat Alana. Aşa crede şi Petros.

— Parcă aveam nevoie de părerea lui ! a mormăit Hermann. Varianta asta am exclus-o imediat ce am auzit-o. Nu-mi pot risca viaţa, acum, cînd sînt aproape de ţel. Şi nu pot risca nici viaţa lui Haupt sau a lui Poe, fiindcă drumul de întoarcere poate să mai ascundă multe surprize.

— Varianta lui Petros nu prezintă riscuri. Zice, a continuat Alana, că motorul suplimentar al navei are o asigurare totală împotriva radioactivităţii lui interioare. De ce n-aţi lua învelişul motorului suplimentar şi n-aţi echipa cu el modulul de salvare ? Crede că în două zile voi trei aţi reuşi operaţia.

— Două zile e prea mult, a decretat Hermann.

— Cred că nu avem alternative. Cu cît începem mai repede, cu atît mai bine !

Haupt avea dreptate. Reuşita depindea însă foarte mult de participarea lui Hermann la lucrări. Acesta, strîns cu uşa de evenimente, a pus serios mîna la treabă. Lucra cît trei, căra cît cinci. Şcoala Nicromului cea dură !

Petros nu apreciase corect amploarea lucrărilor. Am reuşit ca în 12 ore să terminăm izolarea radioactivă a modulului de salvare, utilizînd plăcile motorului suplimentar al navei. În modul nu mai încăpeau acum cinci persoane, ci numai trei. A doua zi, seara, am plecat în expediţia a treia. Consideram a doua expediţie ieşirea pentru salvarea celor trei. Eram foarte atent la comportarea lui Haupt. Cu o figură impenetrabilă i-a cerut instrucţiuni de orientare lui Hermann. Iar acesta i-a citit iar coordonatele din carneţel. Căutam să nu mă dau de gol, ca să aflu ce urmărea şeful armelor.

Cînd am ajuns în poziţia primei noastre expediţii, ecranul magnetic superdens nefiind conectat, am putut continua trasarea cercurilor concentrice pe care le începusem data trecută şi pe care nu le terminasem, de frica interferenţei cîmpurilor magnetice.

Ne-am rotit în cercuri din ce în ce mai mici, pînă cînd Haupt a răbufnit :

— Asta-i ! Aici este centrul celui mai mare dintre cercurile descrise de noi.

— Nu se poate ! a răcnit Hermann.

— Ascultă, şefule, suport orice batjocură, dar nu cînd stau la un pupitru de comandă ! A zis Poe că asta-i zona unde a început interferenţa cîmpurilor ? N-ai confirmat chiar dumneata că pe aici trebuie să căutăm ? Aici am căutat şi tot aici n-am găsit nimic. Aştept ordine.

Haupt pusese punct discuţiei. Mai apăsat decît îi stătea în obicei, dar avea dreptate. Hermann se aşteptase probabil să găsească o groapă sau un adăpost din care irlronul să ni se ofere vederii şi noi să nu avem decît problema scoaterii lui la lumină.

— Ne întoarcem ! a spus Hermann cu o voce de om înfrînt.

Haupt nu a comentat nimic şi s-a conformat. Ajunşi pe navă, ne-am despărţit. Haupt a rămas la comandă, Hermann s-a dus, fără să scoată o vorbă, la el în cabină, iar eu m-am îndreptat spre infirmerie. Conform aşteptărilor, Alana era acolo îngrijindu-i pe cei trei necăjiţi ai expediţiei noastre.

— Cum a fost ? m-a întrebat Alana.

— Ne-am dus degeaba ! N-am găsit nimic.

— Şi ce facem acum ?

— Aşteptăm.

— Fac o ultimă verificare a stării fetelor. Petros o duce mai bine, fiind mai robust. Pun monitoarele pe supraveghere automată şi mergem la noi.

Am plecat către cabină ţinîndu-ne de mînă. Fata slăbise foarte mult, dar avea un curaj şi o forţă psihică deosebite.

— Să ştii, mi-a transmis Alana telepatic, că s-a dat drumul generatorului hipnotic. Pentru Cris, Petros şi Fania nu are nici o importanţă dacă merge generatorul sau nu, fiindcă ei sînt, oricum, imobilizaţi în paturi.

— Pentru noi, cu atît mai puţin. Ştiu toţi că asupra noastră generatorul nu are influenţă.

— Mai rămîn Haupt şi Hermann. Crezi că îşi dispută fata ?

Întrebarea Alanei m-a pus pe gînduri. Haupt nu era prea curajos şi mai era şi singur. Iar lui Hermann nu-i veneau de hac nici trei deodată.

— Eu zic să ne odihnim puţin, fiindcă încordarea în care am trăit în ultimele zile, ca şi coşmarul acela cu trei cadavre m-au doborît. Pare-că am nisip în ochi.

— Mîine ai program greu ?

Alana revenise la dialogul „în clar" imediat ce am intrat în cabină.

— Nu s-a stabilit nimic. Dacă au nevoie de mine, mă vor chema. Tu cum te mai simți ?

— Nu grozav. Am scăpat însă de amenințarea aceea permanentă care se numea Dang. Acum Hermann este singur și mult prea preocupat de împărăția galactică.

— Așa s-o crezi tu, puicuțo !

În ușă apăruse Hermann. Un zîmbet oribil i se lățea pe față.

— Nu vă preocupă împărăția ? M-am înșelat oare ?

Alana avea un sînge rece demn de invidiat. Nu era deloc speriată de perspectiva pe care i-o oferea zîmbetul „șefului"

— Toate la rîndul lor, fetițo ! La ora asta, mă preocupi mai mult decît împărăția.

— Poe, îmi transmise telepatic Alana, să nu te bagi! Nu-mi va face nimic. Mă pregătesc pentru „întîlnirea" asta de cînd au venit de pe Nicrom. Fetele de pe Sirius fac dragoste numai dacă vor ele.

Hermann a făcut un pas către Alana. M-am așezat între ei.

— Nu face pe viteazul, băiete ! Am nevoie de tine la întoarcere, așa că mi-ar părea rău să te pocnesc.

— Pe asta mă și bazez. Fără mine nu treci de centura de asteroizi și de cea de radiații.

— Te crezi indispensabil ?

— Mă privește, dar s-o lași în pace pe Alana.

— Să nu te crezi de neînlocuit. Cunosc la perfecție semnalul mîinii tale stîngi, după care ți-ai reglat dispozitivul de recunoaștere a persoanei la ecranul magnetic.

Am încremenit. Deci Hermann făcuse exerciții cu generatorul de ecran și nu Haupt, cum bănuisem eu.

— Credeam că cel care mă spiona era Haupt.

— Ai crezut bine. Haupt a fost acela. Pînă cînd i-ați dichisit pe bolnavii noștri am aflat de la el tot ce trebuia. Ți-a înregistrat semnalul mîinii stîngi cînd ai lucrat la ecranarea modulului de salvare. Făcuse chiar un simulator portativ ca să ducă în eroare tastatura generatorului tău de ecrane superdense, cel care sperai să te țină în viață pînă la sfîrșitul aventurii noastre.

— Haupt ?

— Da... Mare expert, negriciosul ăsta. Nu mi-a inspirat încredere niciodată, de cînd am venit de pe Nicrom.

— Unde-i Haupt acum ?

Cea care întrebase fusese Alana.

— Afară. Studiază rocile speciale ale planetei ăsteia păcătoase.

— L-ai omorît !

— A plecat de bună voie. Mi-a spus secretul mîinii tale stîngi, mi-a cedat simulatorul, ba mi-a spus şi că aveţi o tehnică specială şi comunicaţi telepatic. Mi-a demonstrat adineaori asta.

— Cum ?

— A dat drumul la generatorul subliminal şi, cum aţi început să ciripiţi cu gura închisă, ţinîndu-vă de mînă ca la promenadă, pe coridoarele navei, au apărut perturbaţii ale semnalelor generatorului.

— Asta era ! a spus Alana. Din cauza asta ne-aţi tot făcut percheziţii în cabină şi ne-aţi dezbrăcat ?

— Şi, şi. Doi de şi. Ca să vedem dacă nu ascundeţi un minisistem de comunicare bilaterală, ăsta-i primul „şi", şi ca să te văd cum arăţi...

— ...ăsta-i al doilea „şi".

— Cînd a „ieşit" Haupt ?

— Acum şase, şapte minute. Treaba este certă, fiindcă am închis personal ecluza după el.

— Îngrozitor ! Cînd se vor termina atrocităţile de pe nava asta ?

— Cînd voi rămîne singur. E simplu răspunsul şi nu înţeleg de ce nu l-aţi găsit singuri, fiindcă este logic. Ha, ha, ha ! Haupt a fost obligat să adopte soluţia asta cînd i-am spus că ştiu cine este.

— Adică ?

— Amicul era trimisul celor care au finanţat acţiunea Nicrom. Doar nu credeţi că din banii mei, cîştigaţi cu trudă pe Nicrom, am comandat toată aparatura, din care ţi-ai făcut şi ecranul ăsta nemaipomenit. Ba am mai echipat şi două nave, a noastră şi una de mascare.

— Două nave ? a întrebat cu un ton naiv Alana, deşi cunoştea bine povestea.

Ce aştepta Alana, de ce intra în discuţii cu individul ăsta, căruia îi sticleau ochii ori de cîte ori o privea ? Prea de multe ori avusese Alana dreptate în acţiunile ei ca să nu-i dau o mînă de ajutor în prelungirea dialogului ăsta absurd.

— Două, a răspuns satisfăcut de surpriză Hermann. Dar o să vă povestesc asta altcîndva. Cum spuneam, Haupt reprezenta pe navă interesele nababilor ălora, care speră să pună mîna pe Galaxie cu ajutorul meu...

— De unde ştii asta cu certitudine ?

— Dintr-un dosărel pe care i-l pregătise Stan înaintea plecării. Ordonat tip, Stan ăsta. Păcat că dorea să lucreze pe cont propriu. De-ar fi fost mai supus, cred că ne-am fi înţeles de minune. Avea cap ! Cînd şi-a ales colaboratorii, i-a şi încondeiat. Îi avea pe toţi la mînă cu ceva. Numai pe mine n-avea cum să mă şantajeze, fiindcă de acolo de unde veneam eu...

Vestea despre Haupt m-a mirat. Nu-mi făcuse impresia că încerca să scape de concurenţi în favoarea clanului său. Sau poate... M-a străfulgerat un gînd : dacă întîmplarea cu contrafazorul care-l scăpase pe Hermann de lovitura pusă la cale de Dang nu fusese chiar o coincidenţă ?

— Ştii cînd mi-a fost clar că Haupt încearcă un ultim joc pe cont propriu ?

Întrebarea mi-o pusese mie.

— Habar n-am !

— Atunci cînd, deşi modulul de salvare are poziţionare spaţială în memoria calculatorului său de bord, mi-a cerut să-l dirijez către punctul din care urma să reîncepem căutarea irtronului. Ce credea el că am făcut cu pe Nicrom pînă aţi venit să mă luaţi ? Am studiat documentaţia expediţiei, pe care o primisem o dată cu penultimul transport de alimente, ca un foarte conştiincios învăţăcel. Tu, Poc, ai fost singurul om care m-ai depăşit în cunoştinţe cu generatorul tău de ecrane. Te anunţ însă că te-am egalat şi că acum sînt în stare să mă descurc onorabil şi în acest domeniu, cu toate măsurile tale de siguranţă.

— Ce să mai zic ? Văd că ai răspunsuri la toate. Eşti un adevărat geniu, Hermann !

— Ai intuit corect. Să ştii că toţi cei care m-au apreciat sub valoarea mea reală nu mai trăiesc. Şi că pe 90% dintre ei eu i-am lichidat. Nu suport să fiu subapreciat ! Nu suport, auziţi ?

Hermann se monta singur. Trebuia să-l calmez şi să amîn cît se putea un deznodămînt violent.

— Şi irtronul ? Cine o să te mai ajute să-l găseşti dacă te pui rău cu mine şi mă excluzi înainte de a mă folosi la maximum ?

— Unu ! Am de gînd să te folosesc la maximum. Doi! Nu voi renunța din cauza asta la Alana. Împacă-te cu gîndul. De altfel, din cauza asta îmi pierd vremea cu voi. Nu vreau să trec la măsuri extreme și după aceea să am remușcări că n-am încercat să te conving.

— Ești un tip de treabă, Hermann !

Afirmația o făcuse Alana pe un ton atît de neutru încît nu-ți puteai da seama dacă-l lua peste picior sau îl aprecia sincer. Nici Hermann nu era sigur, dar firea lui bănuitoare îl îndemna să înclin spre varianta primă. Așa că-și strîmbă gura într-o grimasă amabilă și continuă discuția pornită cu mine, sărind diplomatic peste afirmația fetei.

— M-ai întrebat de irtron. Datorită supercalificării lui Haupt, care dotase, fără știrea noastră, modulul de salvare cu un detector extrem de sensibil de cîmp magnetic, avem poziția exactă a irtronului, detalii de amplasare, gabarit, adîncime etc. Treaba o făcusc chiar de la prima noastră ieșire, cînd am călcat aproape peste adăpost. Haupt reușise chiar și desenarea pe plotter a amplasamentului. Tot ce-a urmat a fost o încercare de a ne determina să ieșim din navă sau din modul în costume de scafandru. Dacă făceam prostia asta urma să rămînem afară definitiv, astfel ca onoratul spion Haupt să nu-și mînjească mîinile cu o crimă.

— Oare ? m-am îndoit eu.

— Ce argument mai concret vrei decît acela că a avut grijă să-ți poată manevra generatorul de ecrane ?

— Îl acuzi pe Haupt, dar te vei folosi de ticăloșia lui ca să-ți realizezi planurile, care nu-s mai curate decît ale lui !

Alana trăgea iar de timp.

— Ba nu ! s-a opus Hermann. Între mine și Haupt este o deosebire esențială. El era o slugă, iar eu nu sînt decît propriul meu stăpîn, autorul celui mai grandios proiect de dominare galactică din ultimele secole.

Iar se umfla în pene !

— Haupt n-a prea fost de acord cu varianta mea de a face cercetări în costume de scafandru. Nu ?

— Era un fin psiholog. Credea că dacă face pe lașul, eu, grăbit să pun mîna pe irtron, voi ordona acțiunea.

Am tăcut toți trei. Hermann, plictisit să ne tot dea explicații, revenise la scopul inițial al vizitei lui. O privea lacom pe Alana.

— Ascultă, Hermann, decît să mă măsori cu ochii ăștia, mai bine hai să ne arăți planurile ridicate de Haupt în cursul primei expediții.

Alana preluase inițiativa.

— Crezi că v-am mințit ?

— Niciodată n-am mers „pe crezute". Noi, cei de pe Alfa Centauri, sîntem celebri în Galaxie pentru neîncrederea pe care o manifestăm față de orice afirmație.

— Haideți să vedeți !

Hermann s-a întors și a pornit către modulul de salvare. Hotărît lucru, era foarte sigur de el dacă-mi oferea o șansă să-l atac decisiv. Sau tocmai asta urmărea. M-am concentrat ca să schimb cîteva cuvinte cu Alana, dar ea nu răspundea la apel. I-am căutat privirea cînd i-am făcut loc să iasă după Hermann din cabină. S-a uitat la mine scurt, sugerîndu-mi ideea că avea să urmeze bătălia decisivă. De ce nu mi-o spunea telepatic ?

Pînă la modulul de salvare m-am tot frămîntat și n-am ajuns la nici un răspuns satisfăcător. Nu puteam decît să aștept să se termine mascarada. Speram că instructorul meu de antikarate să nu mă fi lăudat degeaba la vremea lui. E adevărat că nu mai exersasem de mult procedeele, dar știam că în situații limită oamenii se comportă ca niște campioni.

— Astea sînt, a spus Hermann întinzîndu-i Alanei un dosar cu planuri desenate de plotterul calculatorului de pe modulul de salvare.

Alana a luat dosarul și l-a răsfoit rapid.

— Nu prea mă pricep la asemenea lucruri, a spus fata, întinzîndu-mi mie dosarul.

— Haupt se pricepea. Era doar șeful armelor pe nava asta.

Nu m-am uitat în dosar pînă nu l-am văzut pe Hermann așezîndu-se într-un fotoliu, la o distanță mai mare de Alana. Nu știu de ce, dar mă obseda ideea că monstrul ăsta se va repezi la față, și că atunci îmi va fi mai greu să mă desfășor, ca să n-o lovesc pe ea.

Dosarul cuprindea, într-adevăr, planurile de amplasare a irtronului. Hermann nu-l studiase în amănunt, fiindcă altfel ar fi remarcat că erau două unghiuri de pro-

iecție, de unde concluzia că Haupt ridicase zona în cursul ambelor expediții. Mă pricepeam foarte bine la operații de acest gen, așa că mi-a venit ușor să descifrez dosarul.

— Ei ?

Întrebarea mi-o pusese Alana.

— Este perfect. Haupt era un expert.

— Deci ?

De data asta întrebase Hermann și se adresase Alanei.

— Colaborăm, decretă aceasta, lăsîndu-mă cu gura căscată.

— Ești mai deșteaptă decît bănuiam, a rîs fericit Hermann.

— Ai dreptate. Mai am însă o pretenție. Vreau să văd dacă poți pune în funcțiune generatorul de ecran superdens cu improvizația lui Haupt.

— Pot. Haupt mi-a spus că el s-a „jucat" de cîteva ori cu simulatorul lui.

— Eu nu cred. Simt că a mințit și că și-a pregătit o răzbunare ca o bombă cu efect întîrziat.

— Glumești, și gluma asta mă indispune !

— N-ai spus că sînt mai deșteaptă decît bănuiai ? Verifică asta și practic.

Nu înțelegeam ce urmărea Alana, dar simțeam că preluase inițiativa, ba chiar devenise grăbită.

Hermann se așezase la pupitrul generatorului și-l conectase. Eram necăjit și nu reușeam să-mi dau seama cînd mă depistase Haupt că trecusem sistemul de recunoaștere pe stînga.

— Gata ! ne-a anunțat satisfăcut Hermann. Îi dau drumul...

Vîjîitul propriu pornirii generatorului nu s-a auzit însă. Hermann a mai făcut cîteva manevre, dar generatorul se încăpățîna să nu pornească.

— M-a păcălit ? !

„Marele dur" era stupefiat.

— Ai văzut ? Haupt ți-a tras clapa ! Dacă păteai asta în centura de radiații ne omorai pe toți și rămînea Galaxia fără stăpîn.

Alana punea parcă sare pe rană. Lui Hermann i se albiseră degetele din cauza forței cu care își strîngea pumnii.

— Taci ! Taci, că sînt în stare să vă sucesc gîtul la amîndoi !

Şeful era turbat. Strîngea în mîini speteaza scaunului şi aceasta începuse să se îndoaie. Mă încordasem ca un arc, pregătit să-l înfrunt.

— Cap îţi trebuie, Hermann, nu forţă brută şi nervi nestăpîniţi ! Respectă-te !

După ce-l luase cu frumosul, acum Alana îl irita.

— Gura ! Dacă mai spui ceva...

— Ascultă, brută bătrînă, ţi-a mers cu ceilalţi, dar acum o să ţi se înfunde !

M-am băgat în discuţie ca să-i abat furia către mine. Hermann a ţîşnit. Era mai rapid decît îmi imaginasem, aşa că am încasat, tangenţial, e drept, din cauza eschivei mele prea lente, o lovitură în coaste dată cu vîrfurile degetelor. Le-am văzut cum veneau, bănuie şi aproape egale, dovedind un prelung exerciţiu.

I-am aplicat o lovitură scurtă peste gleznă, dar n-am apucat să-i ating ceafa cu cotul. Se ferise cu o iuţeală de neînchipuit. Lovitura de la gleznă îl dezechilibrase, aşa că am cîştigat timp să-mi revin într-o poziţie de aşteptare.

— Cu capul, Hermann, nu cu pumnul ! s-a auzit vocea Alanei. Îţi spun eu cum să pui generatorul în funcţiune !

Am rămas cu gura căscată, aşa că lovitura trimisă de Hermann m-a găsit descoperit. Cred, totuşi, că la auzul spuselor fetei atenuase cît putuse forţa loviturii. Cu toate astea, dinţii mi-au clănţănit zdravăn şi m-am întins cît eram de lung lîngă perete. Ce-o apucase pe Alana ? Mă trăda ?

— Spune ! a ordonat Hermann.

Alana s-a îndreptat graţioasă către mine, mi-a ridicat mîna stîngă şi mi-a scos brăţara, spunînd :

— Puneţi-o pe mîna stîngă sau pe dreapta şi reia manevrele de la generatorul de ecran.

Eram stupefiat. Dacă Hermann pornea generatorul folosind „reţeta" dată de Alana eram ca şi morţi. Amîndoi. Hermann nu era omul recunoştinţei fără margini. El era eficient. Îşi atingea scopul, elimina balastul.

Hermann şi-a pus febril brăţara şi a reluat manevrele de punere în funcţiune a generatorului de ecran. Vîjîitul caracteristic m-a anunţat că reuşise. Nu-i vedeam faţa, dar îi auzeam clar gîlgîitul de mulţumire în cele ce spunea :

— Alana, m-ai îndatorat pînă la moarte ! Putem pleca de pe planeta asta blestemată. Putem remorca mîine ir-

tronul şi tot mîine să ne luăm zborul. Mai avem o săptămînă avans faţă de nava „mască". Alana, îţi promit...

Dar vorbele s-au oprit, lăsînd locul unor sunete dubioase. Alana nu se mişcase de lîngă mine, dar pe faţa ei puteam citi că spectacolul la care privea nu era prea plăcut. M-am ridicat cu greu şi am reuşit să-l văd pe Hermann cu un cap roşu, ca o bilă, prăbuşindu-se către podea. Am simţit o slăbiciune puternică şi ameţeli... Aşa murise Hector... aşa murise Panzer... aşa...

— Brăţara ! ám bîiguit şi m-am prăbuşit pe podeaua modulului de salvare, înainte ca Alana să mă poată sprijini.

CAPITOLUL 11

Stăteam întins pe patul din cabină şi mă gîndeam. Cîtă bucurie că mai puteam să fac operaţia asta, după cîte şocuri suferisem. La ce mă gîndeam ? Păi, n-aveam la ce ? Singurul lucru clar era că mai trăiam. Cum ajunsesem în cabină ? Unde era Alana ? Cum o să plecăm de pe 1032-F.C.-? De ce era întuneric ? De cîtă vreme stăteam oare culcat ? Murise cu adevărat Hermann, sau din cauza loviturii încasate avusesem halucinaţii ?

Gîndul că poate Hermann trăieşte şi o chinuie pe Alana m-a făcut să sar din pat şi să întind mîna către întrerupător.

— Stai ! Stai liniştit ! am auzit vocea Alanei, calmă şi înviăluitoare. Mîna ei uşoară ca un fulg m-a împins înapoi în pat.

O lumină palidă scălda cabina, suficientă ca să o văd pe Alana lîngă mine, ghemuită pe un scăunel.

— Tu m-ai adus în cabină ?

— Nu te agita, Poe ! Ai suferit un şoc din cauza loviturii primite. Nu trebuie să te agiţi, aşa a spus medicul.

— Sînt ca un taur, am reluat cu vechea lozincă a doctorului Bingsley. Dar... Ce medic, dragă ? ! Doar sîntem amîndoi dincolo de centura de asteroizi. Apropo... Hermann a murit ?

— Poe, dragă, linişteşte-te ! Nu vezi că sari de la o idee la alta ? Te rog !

Rugămintea Alanei m-a cufundat într-o stare de somnolență. Parcă prea la comandă, ca să fie numai rugămintea ei cauza.

Am mai deschis de cîteva ori ochii, am mai moțăit, convingîndu-mă, atunci cînd „funcționam" cît de cît, că taurul lui Bingsley era în suferință. Pînă într-o zi cînd..

— Ce face ?

Vocea era a lui Grant. Nu aveam nici un dubiu în legătură cu asta, dar nutream îndoieli serioase în ce privește sănătatea mea. Precis aveam halucinații.

— Mai bine.

Vocea care răspunsese era a Alanei. Cum ? Stătea de vorbă cu Grant ? Ori visam, ori... Am deschis ochii. Mai întîi puțin și apoi de tot, ca să mă conving că nu visez. În fața mea stătea Grant, mare, cărunt, încruntat și bun, așa cum îl știam dintotdeauna.

— Ai făcut ochi ? m-a întrebat cu vocea lui caldă, cea care pe nava *Star* mă făcea să uit că sînt un copil găsit.

— Grant ! Doar n-ai picat din cer, omule !

— Ba din cer am picat, fiule ! Am venit după voi. 1032-F.C. nu vă mai primește. Cum te simți ?

— Mai bine, cred, din moment ce pot susține un mic dialog fără să mă mustruluiască...

Și i-am făcut semn cu ochiul către Alana, care zîmbea fericită de pe scăunelul ei.

Am rîs toți trei, atmosfera se încălzea și-mi făcea bine. Dar în ușă a apărut Bingsley. Ei, nu ! La asta nu mă așteptam.

— Ce faci, Poe ? Salut ! Ia să văd cum stai, înainte să pună ăștia doi stăpînire pe tine.

Bingsley a zîmbit. Ca de obicei, mi-a împînzit capul cu tot felul de traductori, la fel de reci ca întotdeauna.

— Știi, doctore, cu cine am avut onoarea, aici, pe navă ?

— Cu cine ? m-a întrebat doctorul Bingsley fără să se oprească din manevrarea instrumentelor lui strălucitoare.

— Cu fostul tău coleg, Stan, unul cu capul mare, mai pirpiriu, dar foc de deștept.

— Am auzit, ne-a povestit Alana prin ce-ați trecut. Vai de voi ! Dar ți-ai revenit satisfăcător. Pe Alana am găsit-o într-un hal fără hal. Numai piele și os.

— Dacă tot ai zis că ne-ați găsit, spuneți-mi și mie cum de ați reușit. Galaxia-i mare, iar noi așa de mici că...

— O să ai tot timpul să afli. Numai să te faci bine.

Am tăcut, fiindcă era evident că de la doctor n-o să scot nimic. Trebuia să am răbdare și să încerc ulterior un atac orientat către Grant și Alana.

— Cît este ceasul ?

— Aproape 20,30.

— Să nu te sperii, doctore, dacă o să dau ochii peste cap și o să spun că am amețeli. La ora asta primesc mesaje din cosmos.

— N-o să mai primești, a șoptit Alana.

— De unde știi ? am întrebat eu supărat, de parcă mi se luase cea mai frumoasă jucărie.

— După ce te faci bine, le vei cunoaște pe toate. Acum fii cuminte, ca să le afli cît mai repede ! Altfel îți agravezi boala și explicațiile se vor amîna.

Am oftat și am tăcut. Cu încăpățînații ăștia trei nu aveam sorți de izbîndă. Dacă Grant era aici însemna că Hermann ieșise din joc. Cei doi se excludeau. Așa că puteam să cad liniștit în toropeala ce încerca să pună stăpînire pe mine.

Cînd m-am trezit, în cabină nu era nimeni. Ba nu. Mint. Era întunericul. L-am dat afară apăsînd întrerupătorul, m-am întins ca un cotoi după un somn zdravăn și mi-am dat seama că mi-e foame. Dar ce foame ! Cum eram singur și nu aveam cui cere voie să mă scol din pat, mi-am permis gestul respectiv. De aici pînă la liftul de servit masa nu erau decît doi pași. Culmea, i-am făcut fără probleme, doar că efortul mi-a confirmat că, fără proteine noi, drumul de întoarcere va fi o mare problemă energetică. Mi-am comandat o supă, ca să n-o supăr pe Alana, și o friptură zdravănă, ca să fiu sigur că n-o să-mi reproșez că n-am profitat cum trebuie de singurătatea în care mă aflam, fără dădacă, fără doctor și fără privirea severă și geloasă a lui Grant. Am început cu friptura, mințindu-mă că supa era prea fierbinte.

— Ia te uită !

Asta o spusese cu vocea lui de bas Bingsley, dar n-am catadicsit să mă întorc, fiind foarte ocupat să înghit o înghițătură zdravănă. Doctorul ar fi fost în stare să-mi ia friptura din farfurie.

— După bucata pe care o mestecă să nu te aștepți să-ți dea vreun răspuns, l-a anunțat Alana pe doctor.

M-am întors către ei și, mormăind, i-am arătat fetei că am comandat și supa de convalescență.

Cei doi au început să rîdă atît de tare încît nu mai încăpea nici o îndoială că : unu — m-am făcut bine, doi — aveam o figură unică mestecînd disperat îmbucătura supradozată pe care mi-o servisem, trei — puteam să mănînc liniștit, fiindcă nimeni nu-mi mai interzicea asta, nici chiar Bingsley.

Am reușit, cu eforturi disperate, să înghit ce aveam în gură și să zic :

— Salut ! Poftim la masă !

Alana mi-a luat obrajii în palme și m-a sărutat fericită, apoi a început să se șteargă rizînd de grăsimea pe care i-o „transferasem" fără să vreau, murdărindu-i fața

— Doctore, m-am adresat eu lui Bingsley, lasă-mă să termin, că dacă-mi montezi acum traductorii ăia reci dau precis în ulcer.

Printre hohote, doctorul a reușit să-mi strecoare :

— Hă, hă, hă..., gata cu chestiile alea..., după care s-a înecat și a început să tușească. A venit repede lîngă mine, s-a aplecat și mi-a făcut disperat semne să-i dau cîteva după ceafă. M-am conformat cu plăcere și am dat zdravăn.

— Mulțumesc, băiete ! După cum dai de tare, n-ar zice nimeni că ai bolit două săptămîni încheiate.

— Care săptămîni, doctore ? Zile, vrei să zici.

— Ba am zis bine.

M-am uitat întrebător la Alana care mi-a confirmat aplecînd ușor capul, că zăcusem două săptămîni, de parcă nu m-ar fi lovit Hermann, ci m-ar fi mușcat o cobră.

— Și asta numai fiindcă m-a pocnit Hermann ?

— Nu chiar, a spus Bingsley. Efectul psihic a fost mult mai puternic. Vederea morții lui Hermann, asemănătoare cu a lui Hector, ți-a produs un șoc extrem de periculos, pe fondul de extenuare nervoasă în care te aflai. Nu uita că, dacă rămîneai pe Pămînt, trebuia, subliniez, trebuia să te odihnești aproape o lună. Or, tu ai muncit cît trei, după cîte ne-a povestit Alana.

Ușa s-a deschis și a apărut Grant. Văzîndu-mă cum mîncam supa, a zîmbit mulțumit.

— Dacă n-ar fi decorul cabinei, mai că m-aș crede acasă, pe Pămînt, am ținut să adaug.

— Felicitări, Poc ! Am văzut ce-ai lucrat aici pe navă. Ți-am făcut dosar de sancționare.

Cu gura plină fiind, am holbat ochii la Grant a mirare. Adică cum ? Laude și sancțiuni !

— Ce te miri ? ! Doar ai furat din bandoteca Centrului casetele cu proiectarea ecranelor magnetice superdense. Nu cumva speri că scapi nepedepsit ?

Am înghiţit cu noduri o felie de portocală şi am înghinat :

— Le-am furat cu ştirea voastră, şefule ! Mi-am dat seama de asta aici, pe navă.

— Cum asta ? m-a chestionat colonelul, care se prefăcea că devenise, din bunul meu tată adoptiv, şeful imparţial.

— Era absurd ca sistemul antifurt cu ionizare să se defecteze de două ori şi, de fiecare dată, exact atunci cînd se furau casetele astea.

— Logic şi adevărat, a intervenit împăciuitor Alana.

Cum Grant nu spunea nimic, m-am răstit :

— E-adevărat deci ? M-ai lăsat să le fur ?

— Ai ghicit.

— Şi ai trimis-o pe Mae la mine, atunci seara, ca să repeţi „condiţiile" în care a murit bietul Hector ? Dacă mă curăţam şi eu, ce concluzie trăgeaţi ?

— Ia-o mai încet, Poe ! Nu-ţi forţa căpşorul, că-mi dai iar de lucru ! s-a băgat Bingsley în discuţie, totuşi fără a fi prea convins că-l voi asculta.

— Sînt ca un taur, doctore ! Nu fi îngrijorat !

Grant a schimbat o privire cu doctorul, înainte de a continua discuţia. Începusem să mă montez, aşa că nu aveam chef să le descifrez semnele discrete.

— Dacă-mi promiţi că eşti cuminte, discutăm tot ce-ţi place şi tot ce te frămîntă. Dacă însă te ambalezi şi te agiţi mai mult decît trebuie, te dau iar pe mîinile doctorului !

Mi-am dat seama că mă enervam degeaba. Faptele erau încheiate, petrecute, săvîrşite, nimeni nu le mai putea schimba.

— Promit ! am zis şi m-am instalat pe pernele moi ale patului, ridicate grijuliu de Alana. Eram doar în convalescenţă.

— Pe Mae, a reluat colonelul, n-am trimis-o noi.

— Nu cred, am ripostat eu, calm de data asta. Gatt mi-a furat o carte de vizită atunci cînd a venit la mine ca să constate că mi s-a întors casa pe dos. Apoi i-a trimis-o lui Mae.

— Ai ceva cu Gatt, se vede de la o poştă. Însă nu ai dreptate. El era un executant oarecare. Mae a primit pur

și simplu cartea ta de vizită și a venit. Din însemnările lui Stan rezultă că ei nu știau că v-ați certat, așa că au convocat-o în seara aceea ca să vă răpească pe amîndoi și să aibă cum să te șantajeze, dacă refuzai să lucrezi pentru „*Marea Idee*".

— Cînd a venit la mine în cabină, imediat după răpire, Nack m-a numit Mae, a intervenit Alana. Asta confirma cele spuse de colonel.

— Dacă nu veneam eu, anunțat chiar de Mae, că ți s-a făcut rău, aceasta ar fi rămas cu voi, fiindcă era curioasă să știe cine este Alana și cum de-ai ajuns să te consolezi atît de repede după ruperea legăturii voastre.

— Adică am fi ajuns toți trei pe navă ?

— Așa cred.

— Ce mutră ar fi făcut Dinks ! Nu ar mai fi știut cum să mă șantajeze, ha, ha, ha !

Toți au rîs.

— De fapt, cum am fost răpiți ?

— Cu un minigenerator de anihilare psihomotorie. Cînd ți-au întors casa pe dos, au montat în soneria de la ușă un astfel de aparat, telecomandat.

— Știați asta cînd v-am chemat să-mi vedeți casa răscolită ?

— Știam și asta, și multe altele. Știam că între Nicrom și nava de transport au loc comunicări radio pe suport laser, știam că tu și Hector ați devenit „hoți" datorită tratamentului subliminal, îi cunoșteam pe răpitori, fiindcă instituisem supraveghere totală asupra casei tale, dar astea toate erau aspecte colaterale. Scopul final nu-l înțelegeam. Și cel mai mult ne-a derutat moartea lui Hector.

— Bietul Hector... Ori de cîte ori îmi aminteam de nefericitul meu prieten, nu puteam să pronunț decît aceste două cuvinte, după care mi se punea un nod în gît.

— Am prevăzut că-l vor contacta după însușirea casetelor. Ca să nu se ferească de noi, l-am transferat la Centrul de Fizică Aplicată și am făcut mare vîlvă pe chestia asta...

— Dinks și Stan n-au avut cum să afle, fiindcă Hector a murit în aceeași zi.

— Dă-mi voie să te contrazic, a spus Grant. Cineva din Centrul de Supraveghere Astronautică îi ținea la curent cu tot ce se petrecea în jurul lui Hector. Cea mai bună dovadă : cine îi informase că Hector se pricepea la ecrane superdense ?

Cum de nu-mi dăduserm seama ! Sigur că da. Dacă oricine ar şti cu ce ne ocupăm noi la Centrul de Supraveghere Astronautică ne-am putea desfiinţa liniştiţi. Grant avea dreptate.

— Ştiţi cine-i ţinea la curent ?

— Cînd am plecat încoace, aveam cîţiva suspecţi. Pînă acum, cred că Gatt a pus mîna pe informator. Vom afla la întoarcere. Dar să revenim. Spuneam că cea mai mare încurcătură ne-a provocat-o moartea lui Hector. Îţi dai seama, chiar în ziua cînd furase casetele şi ne aşteptam să se mai lămurească cîteva din întrebările pe care ni le puneam. Tu faci un şoc şi două luni se bate pasul pe loc. În afara ta, altul mai indicat nu exista, aşa că am făcut mare gălăgie cu „crima" pe care ai comis-o şi cu boala pe care o aveai, ca să îndepărtăm ideea că am bănui ceva şi să fim siguri că nu te vor răpi imediat după externare. Ba am falsificat şi datele medicale ale lui Hector, afirmînd că nu se vedeau urme ale tratamentului subliminal, ca să se creadă că şi în cazul tău acest tratament va dura tot aşa de mult ca şi la Hector. Ştii şi tu însă că banditii şi-au pierdut răbdarea. Erau grăbiţi, fiindcă se apropia data decolării navei spre Nicrom.

— Totuşi, m-am băgat eu în vorbă, aici s-a strecurat o greşeală de calcul. În momentul în care mi-aţi dat „voie" să fur casetele, trebuia să ştiţi că vor încerca să mă răpească, sau cel puţin să mă contacteze.

— Ai dreptate. Însă atunci nu făcusem legătura între nava de transport şi banditi.

— Cum aşa ?

— Echipajul navei de transport nu era format din Stan, Dinks, Haupt şi Nack. „Discuţiile" cu Nicromul le purtase numai Panzer, care era cu adevărat membru al echipajului. Nu am dat prea multă importanţă acestui dialog, deoarece ştiam că fratele lui se afla pe Nicrom. Ne-am mulţumit să le înregistrăm. Ulterior, din păcate după ce v-au răpit, le-am decodificat şi am aflat de *„Marea Idee"*.

— Deci, în prima fază, nu ştiaţi ce vor să facă cu casetele.

— Exact. Bănuiam că vor să le utilizeze în scopuri militare. N-am bănuit că organizaseră o evadare de pe Nicrom decît după ce am identificat persoanele ce participaseră la răpirea voastră, studiind filmul camerelor de supraveghere.

— Cînd a fost asta ? a întrebat Alana.

— A doua zi după răpire. Eu am plecat cu Mae şi te-am lăsat cu Alana. Nici prin gînd nu-mi trecuse că vor organiza răpirea chiar atunci, fiindcă bănuiam că, aveau nevoie de Poe valid, pe cînd el vorbea incoerent, îşi pierdea cunoştinţa, într-un cuvînt era inapt. Nu aveam nici un dubiu că şi ei cunoşteau aceste detalii.

— Logica nu merge chiar la toate, a zîmbit doctorul.

— Mai ales, a intervenit Alana, cînd este vorba să prevadă reacţiile oamenilor la acelaşi stimul.

— Cînd mi s-a anunţat răpirea, am înlemnit..., a vrut să continue Grant, dar l-am întrerupt :

— Un moment, un moment. Să nu trecem peste evenimente. Ai spus că domiciliul meu era supravegheat total. Logic era să ştii de răpire imediat.

I-am tras un zîmbet doctorului Bingsley, care scoase un şuierat admirativ la auzul obiecţiunii mele.

— Greşeala îmi aparţine, a spus Grant ridicînd mîinile în semn de recunoaştere. Cînd am spus răpire te-ai gîndit la scoaterea din casă, iar eu m-am referit la decolarea navei. Noi contam pe răpirea de acasă şi am fost la post. Adică i-am văzut pe răpitori, toată noaptea am lucrat la identificarea lor şi la completarea dosarelor, concomitent cu urmărirea lor. Însă aici a intervenit o mică inexactitate, care avea să ne facă necazuri. Dinks, Haupt, Stan şi Nack — împreună cu voi doi — au mers la hotelul astronauţilor galactici. Era seară şi toată lumea trebuia să se odihnească. Am pus totuşi clădirea sub strictă observaţie. Dimineaţa ne-am interesat de pasagerii noştri şi am aflat cu stupoare că, în camerele lor, paturile erau neatinse. Din hotel nu plecase decît un singur astronaut, iar de pe rachetodrom decolase o singură navă în cursa obişnuită Pămînt—Nicrom. Dinks trebuia să se îmbarce la ora 9,00, pe o navă galactică în direcţia Vega. Noaptea, formasem în mare grabă un echipaj cu oameni de-ai noştri şi „garnisisem" cu ei nava respectivă.

— Bineînţeles că nava n-a mai decolat, am concluzionat eu din vîrful patului.

— Aşa a fost, a confirmat Grant.

— Şi bineînţeles că singurul astronaut care a părăsit în noaptea aceea hotelul a fost Panzer.

— Ai ghicit, a răspuns răbdător colonelul.

— Şi noi ? Noi şi cei patru din bandă ? Ne-am transferat pe navă într-un mod miraculos ?

— Nici vorbă. Voi aţi fost „bagajele" lui Panzer. Cine să bănuiască asta ? Un astronaut care nu are nimic comun cu operaţia „Ni"...

— „Ni" de la Nicrom ?

— Exact. Deci, un astronaut, Panzer, persoană neutră în scenariul derulat pînă atunci, pleacă în cursa lui obişnuită cu nava care, de ani de zile, cară metale şi minereuri rare. Bagajele astronauţilor sînt aduse la navă pe un alt traseu, cu cinci ore înaintea decolării. Cine să le bage în seamă, cînd toţi ochii erau îndreptaţi spre camerele închiriate de Stan şi Dinks, în aşteptarea deschiderii uşilor şi a continuării acţiunii întrerupte de venirea nopţii ? ! Iar nava suspectată era alta, cea comandată.

— Genial de simplu ! a constatat Alana.

— Asta ne-a şi derutat. Firescul planului lor nu se potrivea cu eforturile, bine susţinute tehnic, de a pune mîna pe tine.

— Nu era Nack în stare de atîta fineţe în gîndire, deşi, pe navă, lui i s-au reproşat greşelile acţiunilor de pe Pămînt.

— Ce greşeli ? m-a întrebat Grant.

— Prima — că n-a aflat de supravegherea antifurt cu ionizare. A doua — că n-a ştiut că Hector era autorul ideii ecranului magnetic superdens, dar că de construcţie şi experimentare m-am ocupat eu, deci că asupra mea trebuia să-şi îndrepte atenţia, nu să-şi piardă vremea şi să-şi riste pielea pentru a răpi un „nepriceput", compromiţînd astfel din start acţiunea.

— Cînd am început să ne dăm seama că Hector era vizat nu aveam de unde să ştim ce i se va cere să facă. În ziua în care am aflat că ecranele magnetice superdense reprezentau obiectivul operaţiei, Hector a murit în mod misterios şi noi am recuperat casetele, pentru a-i determina să o ia de la început.

— Aţi premeditat deci includerea mea în sfera de interes a bandei lui Stan.

— Eu n-am vrut asta, dar mi s-a ordonat.

— Altădată am să cred în presimţiri. Făceam un duş înainteu celei de a doua întîlniri cu Alana, imediat după ce tu şi Gatt m-aţi lăsat în pace, şi am avut intuiţia unui scenariu în care aveam un rol. Senzaţia mi s-a accentuat cînd m-am dus de bunăvoie, fără programare, la doctor. El susţinea că n-am nimic, deşi nu cred să nu fi apărut ceva pe monitoarele lui.

— Mă bănuiești inutil, Poe, eu am jucat mereu cinstit în povestea asta ! s-a bosumflat doctorul.

— Confirm, a spus Grant, îndesîndu-și nelipsita lui pipă cu tutun. Bingsley avea chiar ordin să te interneze de urgență, dacă remarca disfuncțiuni oricît de mici. O fi fost de foarte sus ordinul de a te împinge în povestea asta, ca înjocuitor al lui Hector, dar nimeni nu se putea juca cu viața unui om. Doctorul a jucat corect, dovadă fiind chiar faptul că, deși abia restabilit după amnezie, ai rezistat totuși șocurilor ulterioare.

— Scuze, doctore, pentru bănuială ! La dumneata nu s-a adeverit, dar n-am fost departe de adevăr în cazul celorlalți.

— Casa ți-au răscolit-o Nack și Haupt. Cînd am venit la tine să căutăm „urme", știam destule despre fiecare dintre ei. Nu ne-a trecut prin minte că umblaseră și după o biată carte de vizită care să o aducă pe Mae aici, în vederea răpirii. Răscolind în halul ăla casa și-au ascuns foarte bine intențiile.

— Au mai urmărit ceva, a intervenit Alana. Și-au recuperat generatorul subliminal din televizorul lui Poe. Tratamentul se terminase.

— Aha ! am făcut eu. Mi-aduc aminte că în ziua plecării lui Hector m-am oferit să-l aduc înapoi de urechi și n-ai refuzat.

— Dacă te băgai, a spus Grant, ne dădeai toate planurile peste cap.

— Și casetele ? De ce le-ați dat pe cele bune ? Puteați să puneți orice pe ele, fiindcă oricum nu se pricepeau.

— Oho ! a făcut colonelul. Cîtă gălăgie am avut din cauza lor ! Cei ce supervizau operațiunea au vrut exact ce-ai spus tu. Ne-am împotrivit și eu, și Gatt...

— Gatt ? ! am sărit cu gura.

— Să știi că este un excelent profesionist. Și-a jucat foarte bine rolul ca să te aducă în camera albă și să abată astfel bănuielile lui Stan și ale informatorului său din Centrul de Supraveghere Astronautică. Criminalul Poe era mai aproape de sufletele lor decît locotenentul expert Poe.

— Ia te uită ! Să nu-ți vină a crede. Și cum i-ați convins că-i mai bine să „furăm" casetele bune ?

— Două au fost argumentele noastre. Primul — dacă ar fi fost controlate de un specialist de nivel mediocru, acesta și-ar fi dat seama că ceva nu-i în regulă și v-am fi

pus viața în pericol, deoarece falsificarea conținutului casetelor însemna că noi, cei de la Centru, am prins mișcarea. Al doilea — dacă urma să construiți un ecran magnetic superdens, acesta ar fi apărat nu numai viața pungașilor ăiora, ci și pe a voastră.

— Pînă la urmă ați avut dreptate. Ecranul ne-a salvat viața tuturor, și buni, și răi.

— Pe noi ne interesau numai cei buni. Dar cînd v-am pierdut urma era să o pățim rău din cauză că susținusem ideea de a vă da casetele bune.

— Știi ce mi se mai pare curios? Cum de-a reușit banda lui Stan să lanseze încă o astronavă care să mascheze cursa lor în mare viteză către Nicrom, cînd toate decolările și aterizările sînt controlate riguros de Centrul de Supraveghere Astronautică?

— Au dotat rezervoarele, destinate remorcării la întoarcerea cu metalele încărcate de pe Nicrom, cu motoare și telecomandă. La o distanță oarecare de Pămînt, le-au lansat și s-au pierdut în spațiu, ajutați de motoarele lor hiperfotonice. Urmărirea noastră repera rezervoarele la timpii destinați navei de transport, astfel încît totul părea normal. Pînă să ne dăm seama, a trecut ceva vreme...

— Am remarcat, i-am întrerupt eu pe Grant, dotarea de excepție a navei. Să nu-mi spui că Stan avea acces la laboratoarele Marelui Consiliu.

— Aici lucrurile au mers mai ușor. Așa cum v-am lăsat pe voi să „forțați" casetele, tot așa i-am lăsat și pe sprijinitorii de pe Pămînt ai „*Marii Idei*" să profite de mici „neatenții", fără să bănuiască regizarea lor.

— Înseamnă că-i știți pe toți?

— Aproape pe toți. Cu două sau trei excepții mai bine mascate. Sper ca, pînă ne vom întoarce, Gatl să aibă întreaga trupă.

— La un moment dat, nava și-a dublat viteza în drum către 1032-F.C. Nu cumva și-atunci tot voi ați intervenit?

— Noi eram de vină, dar am făcut-o foarte acoperit. Le-am pus la dispoziție o linie de forță galactică, dar în așa fel încît să creadă că-i meritul lor. Știi cît de rare sînt aceste *linii* în Galaxia noastră. Cei ce se grăbeau eram noi. Trebuia să vă aducem cît mai repede pe 1032-F.C. Aveam motive foarte întemeiate.

Grant s-a oprit din explicații, a tras din pipa stinsă, s-a uitat la Bingsley, apoi la Alana, a tușit o dată, după care s-a ridicat și a ieșit pe ușa cabinei, fără nici o expli-

cație. M-am uitat la cei doi, dar, în afară de o ușoară emoție citită pe chipul Alanei, n-am descifrat nimic altceva.

— Ce-i cu misterul ăsta ? De ce a plecat colonelul așa, pe nepusă masă ? De ce...

Următoarea întrebare a rămas nerostită. Ușa se deschisese și l-am văzut pe Grant sprijinind un bătrînel, uscat ca o frunză toamna. Am început să tremur fără nici un motiv, fapt care l-a îngrijorat vădit pe Bingsley. Din străfundurile minții răbufneau emoții de mult ascunse, ce se clarificau, rupîndu-se aidoma ceții de dimineață sub razele soarelui. Bătrînul acesta care venea încet spre mine, privindu-mă cu ochii strălucitori, plini de o mare bucurie, era... era...

— Poe !

Glasul bătrînului, amplificat parcă de pereții cabinei, mi-a fărîmat ultima ezitare :

— TATĂ !

CAPITOLUL 12

În sala de transfer, cu pereții de culoare stacojie, care, în contrast cu aparatura cromată, creau o atmosferă agitată, oamenii se mișcau încet, cu gesturi măsurate, aproape sacadate. Un privitor dinafară ar fi avut în mod sigur senzația că asistă la un ritual. Ziua aceasta era esențială pentru viața micii comunități de pe PLANETA. Murea conducătorul, omul care știa totul despre civilizația lor, omul care crease tot ce era mai bun, mai util, mai frumos pe PLANETA, omul care inventase TRANSFERUL, garanția dezvoltării rapide a civilizației pe PLANETA.

Pe fotoliul cu traductori neuronici stătea un bătrîn. I se vedeau venele groase și violacee răsucite sub pielea uscată a mîinilor și a tîmplelor. Nu se clintea. Deși nu murise încă, părea dus, pierit. În camera aceea, unde totul se mișca, de la aparatele de măsură și control la oameni, imobilismul bătrînului sugera trecerea în neființă.

Un glisant vacuumatic se deschise și în cadrul lui își făcu apariția un bărbat solid, cu un torace bombat, ca de gorilă, și cu un cap asemănător. O frunte îngustă, plină

cu riduri, un nas lățăreț cu orificiile aruncate către colțurile gurii cu buze groase și răsfrînte. Ținuta lui era însă elegantă, iar mersul avea chiar distincție.

Bătrînul Io deschise încet ochii. Sesizase intrarea bărbatului, după zgomotul aproape imperceptibil al supapelor de vid.

— Bună, Haar, se auzi vocea slabă. Gata ?

— Gata ! S-a terminat acordul de frecvență și de amplitudine. S-a determinat defazajul fiecărei gene față de etaloane.

— Calculatorul ?

— A stocat toate informațiile.

— Pe cîte canale ?

— Pe un canal de lucru, pus în contact direct cu robotul de urmărire, pe canalul de siguranță și pe canalul de memorare.

— Perfect !

Bătrînul se ridică cu destulă vioiciune din fotoliul cu traductori neuronici. Făcu cîțiva pași prin încăpere, ca pentru a se dezmorți, apoi se opri în fața unui display și întrebă :

— Ce se aude cu radiolocarea lui Poe ?

— Nimic nou, se grăbi Haar să informeze.

— Te bucuri ? întrebă încet bătrînul.

— Sincer să fiu, da, spuse omul cu torace de gorilă.

— Ești crud, Haar !

— Mai bine așa decît mincinos.

— Poate că ai dreptate...

Șoapta bătrînului Io fu acoperită de un semnal sonor muzical :

— Contactul a fost stabilit. Poftiți în camera de operare.

Anunțul se reflecta diferit pe fețele celor doi bărbați. Io era fericit, agitat, febril. Haar se posomorîse brusc și strîngea din dinți, umflîndu-și intermitent fălcile puternice, cu musculatura foarte dezvoltată.

Sprijinit de Haar care, în ciuda supărării, manifesta un respect deosebit față de bătrîn, cei doi intrară într-o cameră în care un perete întreg era dominat de harta cerului. Un punct luminos pulsa pe enormul ecran. Pline de speranță, privirile bătrînului Io se agățară de acest punct luminos. Toată puterea lui de concentrare se mutase parcă în ochi. Tremura de încordare, determinînd îngrijorarea celor de față. Cel mai îngrijorat era Haar. Puse o mînă

mare și părosă, cu un gest plin de gingășie, pe umerii bătrînului, conducîndu-l spre un fotoliu. Ca în transă, Io se supuse. Nu scăpa din ochi ecranul.

— Vreau durata exactă a răspunsului, se auzi vocea lui Io, alta decît cea de pînă acum, metalică, dură, vocea unui om obișnuit să conducă.

— 10,27 minute.

— Cît a durat contactul ?

— Trei minute după depistare.

— Puțin !

— Este neantrenat. Acesta-i timpul minim pentru un subiect fără pregătire.

— Șansa de reluare a contactului ?

— 93,72% arată robotul de radiolocație.

— Conectați și robotul de pe satelit. Ca să nu intervină perturbații în atmosferă și să pierdem zona !

— Cît vreme poartă baza de undă, nu-l putem scăpa. A fost greu să găsim locul.

În tăcerea care se lăsase, se auzea numai respirația grea a bătrînului. Toți doreau să afle locul, dar respectul față de conducătorul lor era mai mare decît curiozitatea. El trebuia să întrebe și să afle primul. Poe era doar fiul său.

— Coordonatele devin din acest moment secret planetar.

Hotărîrea bătrînului Io produse stupefacție.

Primul care rupse tăcerea fu Haar.

— Ați folosit acceleratorul de semnale ?

— Da, veni răspunsul operatorului principal. Și la dus, și la întors.

— La 10,27 minute timp de răspuns, asta înseamnă cam 200 de milioane de kilometri, socoti cu voce tare Haar. Este nerecuperabil pentru mijloacele noastre astronautice.

De cînd poziția lui Poe devenise secret planetar punctul luminos de pe harta cerească avea o traiectorie aleatoare, imposibil de localizat, fiindcă, o dată cu poziția lui, se schimba și aspectul hărții. Roboții își făceau datoria.

Bătrînul Io se lăsă cu un oftat prelung pe spate. Încordarea de pînă atunci îl obosise vădit.

— Plecați cu toții ! se auzi vocea lui înceată. Rămîne doar observatorul-operator principal. De contact mă ocup personal.

Haar avu o grimasă de nemulțumire. Io îi observă împotrivirea mută și zîmbi superior :

— Chiar te-ai spus că este irecuperabil. Nu ai de ce să te temi! Vei fi succesorul meu. Vei întemeia dinastia Haar și vei face tot posibilul ca în următorii zece ani să se uite cine a fost Io, mărele Io cum m-ai numit chiar tu...

— Ești nebun, Io! se revoltă Haar. Dorese să devin conducătorul PLANETEI, dar asta nu mă va transforma într-un nerecunoscător. Îți datorez tot ceea ce sînt!

— Adevărat, Haar, însă puterea este o otravă atît de dulce, încît îi poate remodela pînă și pe cei mai recunoscători oameni.

Io tăcu. Închise ochii și un nou zîmbet îi apăru pe buzele crăpate și pălate de bătrînețe. Analizase luni în șir codul genetic al lui Haar. Era un conducător înnăscut, dar avea și tendințe dominatoare, absolutiste. Își dăduse evoluția lui de conducător și determinase contextul social în care aceste tendințe ar fi fost înăbușite de către Haar în mod conștient. Fiindcă îndreptarea, anularea poftelor antisociale trebuiau să aibă impuls interior. Să vină direct din conștiința celui care le genera. Altfel totul nu era decît o îndelungată refulare, iar izbucnirile unor sentimente refulate sînt întotdeauna necontrolabile și imprevizibile.

Cu Haar nu-și făcea probleme. Reușise să determine cu maximă precizie tendința principală care, pe plan afectiv, îi domina toate celelalte porniri dăunătoare social: dorința de a crea o dinastie de conducători.

Omul care era cîntărit în mintea bătrînului Io, Haar, viitorul conducător al PLANETEI, își ținea ritmul din încăpere. Mergea într-un fel mai apăsat, exteriorizîndu-și astfel neliniștea. De cîte ori se simțea analizat și disecat de Io își pierdea buna dispoziție. Cum era un tip puternic introspectiv, știa de la ce i se trage proasta dispoziție. Se retrase în biroul lui, se instală în fața display-ului calculatorului care domina încăperea și făcu rapid cîteva manevre. Apoi, se ridică și cuplă un cablu al calculatorului la priza pentru veioză. Pe ecran apăru imaginea văzută puțin mai înainte în camera de operare. Punctul luminos puisa aleator pe ecran, iar harta cerului își schimba brusc unghiurile de înfățișare. Imperturbabil, efectuă, cu o rapiditate care vădea un exercițiu îndelungat, cîteva manevre de corecție și imaginea se stabiliză. Haar se lăsă încet pe spătarul fotoliului și începu să zîmbească. Era modul său de a se concentra.

Recapitulă : unu — Poe trăia ; bănuia asta, dar îi plăcea să creadă contrariul ; doi — fusese găsit ; asta nu bănuise că se va mai putea. Spera să fi murit sau să fi fost salvat de o populație aflată în afara spațiului lor de comunicare radio.

Se ridică brusc de pe fotoliu. Ceva nu se potrivea în acest raționament. Da... da... Nu se potrivea distanța. La cîte minute se ridica timpul de răspuns ? Parcă 19,27. Asta nu însemnau 200 de miliarde de kilometri, cît calculase el mintal în camera de operare. Haar se așeză în fața altui display, făcu rapid cîteva calcule și rămase cu ochii ațintiți pe ecran. Nu se putea ! Era exclus ! Ceva îi scăpa din vedere. Calculele indicau distanța de contact în cadrul zonei accesibile, în interiorul centurii de radiații. Asta însemna că Poe era recuperabil. Harta de pe celălalt display indica un mod cert o zonă dincolo de centura de radiații. Însemna că timpul comunicat de operator era fals. Fals... fals...

Cuvîntul îi bătea în creieri ca un ciocan. Bătrînul Io se ascundea de cei din jur. Mereu, mereu, mereu...

Nervos și congestionat la față. Haar se plimba agitat prin încăpere. Firea sa colerică îi făcea feste. Cu toate că își propusese să se abțină, indiferent de situație, acum dădu drumul unei furii aparent nejustificate de minciuna operatorului. Era furia viitorului conducător, a stăpînului PLANETEI, împotriva unui bătrînel care mai avea cîteva săptămîni de trăit. Da, da, va muri, va fi ars, va fi trimis cu o navă minitura'ă către centura de radiații, va fi un nimic, un nimeni. Și lumea va uita repede de marele Io, tatăl tuturor, salvatorul, inteligența superioară pusă în slujba colectivității. Va avea el grijă de asta. Și Io știa, doar i-o spusese în față.

Răbufnirea lui Haar fu scurtă și fața lui redevenî omenească. Războiul cu Io era inutil. Îl cîștigase, oricum. Calculatorul sălii de transfer nu dădea greș. Peste 22 de zile, 15 ore și 40 de minute, Io avea să treacă în neființă. Fie că dorea sau nu, implacabilul se va produce. De prea multe ori se confirmase programul de stabilire a datei de transfer, așa că nu-și făcea probleme. Războiul era al lui. Poe nu trebuia să se întoarcă pe PLANETĂ. Dacă se afla în interiorul centurii de radiații lucrurile se complicau, însă el, Haar, va găsi o soluție. Era, oricum, a doua inteligență a PLANETEI și va deveni cît de curînd prima.

Haar începu să se plimbe, șuierînd ușor; prin încăpere. Deconectase ambele calculatoare, pusese veioza la loc în priză, dar nu deblocase sistemele de siguranță. Nu trebuia să fie deranjat. Gîndea. Și o făcea cu mare intensitate, după cum arătau venele umflate ale tîmplelor.

În același timp, Io stătea de vorbă cu operatorul-șef.

— Am remarcat puțin mai înainte o scădere a parametrilor de funcționare.

— Și eu, răspunse operatorul-șef.

— Robotul de supraveghere funcționa ?

— Da. Operațiile importante sînt mereu dublate cu robotul de supraveghere.

— Conectează radiolocatorul automat. Abia mîine vom încerca un nou test de transfer.

— Părerea mea, dacă-mi permiteți..., își înghiți vorbele Please, operatorul-șef, sub privirile tăioase ale lui Io.

— Spune ! își înfrînă bătrînul pornirea inițială de a tăia orice inițiativă subalternului.

Please mai șovăi cîteva clipe, apoi, luîndu-și inima în dinți, vorbi :

— V-aș propune să procedăm normal. Să nu stricăm ceva. Creierul lui Poe nu a fost supus de mult timp nici măcar supravegherii noastre de rutină, cu atît mai puțin unui antrenament pentru un proces de transferare. Trebuie reantrenat. Trebuie, înțelegi ? Altfel riscăm enorm. Am consumat o energie imensă pentru localizare. De ce să risipim atîta muncă ? Știți bine, mai bine decît mine, că și așa nu prea controlăm exact cantitatea de energie, din cauza accelerării suplimentare.

În încăpere se lăsase o liniște apăsătoare. Bătrînul Io nu reacționase în nici un fel la tirada lui Please. Stătea cu ochii închiși. Please îl privea vădit îngrijorat. Încălcase grav atribuțiile sale de operator-șef. Execută și nu întreba ! Execută și lasă să gîndească pe cei numiți pentru asta ! Or, el gîndise și îndrăznise să dezvăluie asta chiar în fața autorității supreme. Făcuse totul cu o bună-credință de care putea să fie mîndru. Și totuși, parcă începuse să se teamă. Merita Poe, prietenul lui din copilărie, sacrificiul ? Era prea departe ca să-i ia apărarea.

— Ai încălcat regulamentul, Please..., șopti bătrînul.

— Cu bună intenție, Io, am circumstanțe atenuante ! Poe este prietenul meu.

Please devenise dintr-o dată dîrz. Dorise salvarea lui Poe, nu uciderea lui.

— Propui deci antrenamentul intensiv ?

O mare ușurare apăru pe fața operatorului-șef. Dacă se discuta soluția, era salvat.

— Durează trei zile. Timp este suficient, fiindcă...

Pentru a doua oară, Please își înghiți cuvintele. Era să-i scape timpul de viață a lui Io, determinat puțin mai de dimineață.

— Da, da, șopti Io, mai sînt 22 de zile. Mai avem timp ! Mai avem suficient timp. .

— Iertați-mă ! Mi-am gîndit numai la Poe.

Vocea operatorului-șef exprima un regret sincer. Ținea la Io. Era un bun conducător. Nu nedreptățise pe nimeni, îi ajutase pe toți, era bun cînd trebuia, dar și necruțător.

— Mîine începem antrenamentul intensiv.

— De unde luăm energia necesară ?

— Conectezi hidrocentrala A3 și reduci consumul la fabrica de roboți de supraveghere. Numai pentru trei zile.

— În ordine ! făcu Please, redevenit un executant model.

— Acum conectează, te rog, robotul de supraveghere !

— Conectat.

— Conectează interpretorul ! spuse Io cînd fișiitul benzii încetă.

Pe ecran apărură tabele cu cifre. Please și Io le studiau, fără să arate că îi deranjează cantitatea de informații. După un timp, Please apăsă pe un buton, manevră care opri circulația pe ecran a cifrelor, și se întoarse către Io cu ochii mari de uimire.

— Circuit în derivație, nu ? întrebă bătrînul zîmbind.

— Dar nu se poate ! Aici nu au acces decît trei persoane. Atît. Trei. Cine să facă o derivație, de ce, și cum să culeagă informațiile ? Trebuie aparatură, nu glumă !

Cele trei persoane erau Io, Haar și Please. Dacă bătrînul făcuse testul de supraveghere cu el de față, însemna că nu-l bănuia.

— Ai mai observat pînă acum variații ale parametrilor de funcționare ? reluă Io discuția.

Please luă un registru gros de pe masa lui de lucru și-l întinse bătrînului. Acesta începu să-l răsfoiască încet, cu atenție. Rezulta că, de aproape un an, parametrii înregistrau mici variații. Toate fuseseră semnalate de operatorul-șef, dar trecute pe seama oscilațiilor de energie din

cauza suprapunerii lor peste perioadele de vîrf de sarcină din rețea.

Un bec roșu începu să pîlpîie pe pupitrul de comandă și o voce se auzi din tavan :

— Opriți consumul ! Se trece pe rețeaua industrială. Timpul de execuție : trei minute.

Io luă registrul și se îndreptă către ieșire. Please manevra oprirea sistemului. Din ușă, bătrînul spuse :

— Nici o vorbă, nimănui, despre ce-am discutat aici.

— Se înțelege ! spuse Please.

— Ai intrat în incidența legii intereselor supreme, Please ! Fii atent ! De încălcarea ei nu te pot salva nici chiar eu.

— E atît de grav ?! îndrăzni operatorul să-și manifeste, împotriva regulamentului, mirarea.

— Extrem de grav ! Nu comentezi decît cu mine. Nu uita că poziția lui Poe este secret planetar... Că manevra de accelerare dublă a semnalelor este un mare secret...

Io părăsi încăperea calculatorului și se grăbi spre biroul său. Se grăbi e un fel de a spune, fiindcă, la vîrsta lui, asta însemna că-și tîra picioarele pe podeaua lucitoare mai repede decît de obicei. Bătrînețea nu-l avantaja pe conducătorul PLANETEI. Acum însă nu trebuia să se lase dominat de ea. Era necesar să cîștige și această ultimă bătălie. Bătălia celor 22 de zile. Așa o va numi. Dar mai întîi trebuia să o cîștige.

Ajuns în birou, apăsă un cod pe tastatura videofonului. Pe ecran apăru capul unui tînăr cu părul creț și ochii alungiți către tîmple.

— Spinn, te rog să vii pînă la mine !

— Sediul central ?

— Da.

— Sosesc în două minute.

După exact două minute, Spinn apăru în cadrul ușii. Bătrînul îi arătă cu un gest obosit fotoliul. În timp ce se așeza, Spinn îl studie cu atenție, ca să-și poată adapta stilul la starea sufletească a bătrînului conducător. Fața acestuia exprima o mare oboseală. Se impunea, deci, să fie scurt și concis.

— Ce misiune ai acum, Spinn ? întrebă Io cu o voce neutră.

— De rutină. Supraveghez uzina de concentrate metalifere.

— Cu cine mai lucrezi ?

— Cu Ferry.

— Colegul tău, singur, ar face față ?

— Cred că da, fiindcă uzina are program redus, fiind mare consumatoare de energie.

— Aveți roboți de supraveghere la dispoziție ?

— Nu. Se lucrează cu cîmpuri magnetice prea puternice.

— Îi dau lui Ferry un robot de supraveghere cu circuite nemetalice, antimagnetic, iar ție o misiune specială.

— Preferam invers, spuse Spinn hotărît.

— De ce ? întrebă Io, surprins de sinceritatea brutală a tînărului. De obicei nu i se refuza nici o rugăminte. Iar pentru Spinn o misiune specială era o notă bună pentru avansare. La vîrsta lui asta era o ocazie unică.

— Soția mea urmează să nască. Nu se simte prea grozav. Stau mai mult cu ea. Îmi convenea programul redus de la uzina de concentrate metalifere.

Io căzu pe gînduri. Un copil pe PLANETĂ putea anula orice misiune specială. Spinn, care avea un indice de loialitate ridicat, alesese varianta care-l obliga cel mai mult: grija față de copil. Păcat ! În Spinn avea încredere. Va trebui să se reorienteze. Altă soluție nu exista.

Spinn privea jenat spre bătrîn. Îi părea rău. Io însemna mult pentru el. Căsătoria cu Perry i-o datora lui. Părinții fetei se împotriviseră acestei alianțe. Pe scara socială, el era undeva pe planul al doilea sau chiar al treilea. Și, în plus, putea colinda în misiune întreaga PLANETĂ și toți sateliții acesteia. Io îi convinsese cu argumente genetice. Perechea Spinn-Perry putea să aibă copii. Chiar copii reușiți. Și asta era un argument suprem pe PLANETĂ. Familiile cu copii urcau social pe planul întîi. Perpetuarea speciei domina. Să iubești și să ai și dispensă genetică, asta era un noroc rar. Iar Spinn, care beneficiase de șansă din plin, nu dorea să rateze nașterea copilului din cauza unei misiuni speciale. Totuși trebuia să fie binevoitor cu binefăcătorul său, așa că îndrăzni :

— Undeva departe ?

Io se reculese, zîmbi, punîndu-și coatele pe birou, și spuse :

— Aici.

— Trei schimburi ?

— Numai în perioadele de operare pe marele calculator biologic.

Asta ar însemna între orele 8 și 10, socoti Spinn.

— Şi, în rest ?

— În rest, vei avea un robot de supraveghere totală cu obiective pe toate releele PLANETEI şi pe toţi sateliţii artificiali. Ce zici ?

Spinn îşi frămînta mîinile mari şi puternice.

— Spinn, reluă Io discuţia, nu am nevoie de timpul tău, ci de minţea şi de loialitatea ta. Vei avea de lucru cu o inteligenţă deosebită. Una dintre cele mai alese.

— Şi m-aţi ales pe mine pentru asta ?

Mirarea tînărului era perfect justificată. Ca supraveghetor, nu era remarcabil. Prea tînăr şi prea îndrăgostit de nevastă, preferase misiunile liniştite şi de lungă durată.

— Eu cred, spuse Io, că este într-adevăr important să ai o carte de vizită frumoasă, plină cu fapte care să te recomande, dar mai important este să poţi. Şi, din cîte scrie în fişierul central, tu eşti unul dintre cei care pot.

Spinn lăsă capul în jos. Fusese deci analizat şi selecţionat pe criterii ştiinţifice. Misiunea era deci importantă. Oare va face faţă ? Va justifica încrederea binefăcătorului său ?

Spinn se uită la Io.

— După cele ce mi-aţi spus, nu mai pot să vă refuz. Sînt onorat că...

— Lasă, Spinn ! Lasă mulţumirile ! Sper să te fi ales corect.

Ultimele cuvinte Io le spusese mai mult pentru sine. Războiul care începuse trebuia cîştigat, iar Spinn era o piesă importantă.

— Cu şefii mei aţi rezolvat ?

Întrebarea tînărului îl readuse pe bătrîn la realitate.

— N-am aranjat nimic. Şi nici n-o să aranjez. Vei rămîne în continuare la uzina de concentrate metalifere.

— Şi robotul de supraveghere ?

Spinn se făcea că nu înţelege, ca să prindă cît mai mult din gîndurile bătrînului. Era o tactică pe care o utiliza destul de des. Metoda întrebărilor naive era eficientă cînd lucrai cu inteligenţe superioare. Se chinuiau să te facă să pricepi lucruri simple dînd multe amănunte şi, cu acest prilej, mai scăpau cîte o informaţie, mai divulgau cîte ceva din preocupările lor. Faptele ştiinţifice sînt legate cauzal unele de celelalte, şi un tip priceput putea să afle multe de la aceste inteligenţe superioare, preocupate să se facă bine înţelese în domeniul în care lucrau.

— Nu trebuie să mă tragi de limbă, Spinn dragă ! spuse Io zîmbind. Dacă ai acceptat, îţi voi spune totul, fără nici o rezervă.

— Scuze ! mormăi Spinn jenat.

— Uite, începu Io, aşezîndu-se mai bine în fotoliu prin cîteva mişcări legănate. În acest registru se află acum singura dovadă materială a cercetărilor tale viitoare. Studiază-l şi spune-mi ce crezi.

— E un test ? întrebă zîmbind Spinn, obişnuit de pe băncile şcolii cu acest sistem aparent nevinovat de verificare.

— Poate, răspunse Io, lăsînd să se strecoare o umbră de îndoială.

Cîteva minute bune, Spinn cercetă concentrat materialul. Era registrul luat de Io din camera calculatorului. Spinn ştia să se descurce bine în astfel de culegeri de cifre, operaţii, rapoarte, rezultate. Analiza activităţii calculatoarelor intra în atribuţiile oricărui supraveghetor. Ele erau viaţa şi oglinda vieţii oricărei instituţii de pe PLANETĂ. Avînd memorii biologice, veneau gata programate de la fabrică. Comandau procesele cărora le erau destinate, dar îşi supravegheau singure funcţionarea şi starea de „sănătate". Orice încălcare a prescripţiilor iniţiale era semnalată şi înregistrată, ca şi orice schimbare în parametrii proprii de funcţionare. Din registrul citit rapid, Spinn remarcă abaterile de la parametrii de funcţionare. Calculatoarele biologice, mici consumatoare de energie, erau sensibile la orice variaţie de curent.

— Please a remarcat micile abateri de la parametrii nivelului energetic ?

Întrebarea lui Spinn îl mulţumi vădit pe bătrîn. Se foi puţin în scaun, înainte de a-i răspunde :

— Please ştie şi-şi va ţine gura.

— A remarcat sau nu ? Spinn părea să aibă nevoie de un răspuns tranşant.

— Pînă azi nu l-au deranjat.

— Pot să folosesc puţin calculatorul dumneavoastră ? întrebă Spinn, intrînd serios în rol.

— Poţi !

Io închise ochii, în aşteptarea rezultatului. Spinn, cu registrul în faţă, introducea de zor date. Verificările se

făceau întotdeauna manual, pentru a nu rămîne în memoria calculatorului.

— Este un circuit în derivație, spuse după un timp Spinn.

Se ridică din fața display-ului, acum stins, nu înainte de a-și fi luat niște notițe pe un carnețel.

— Ai verificat constanța consumului ?

— Da. De fiecare dată, nivelul energetic scade cu aceeași valoare. Am verificat și nivelul abaterii. Este tipic pentru un „biologic" CM3-Universal. Derivația este cablată. Mîine vă pot spune și ce lungime are cablul de legătură.

— Bine, băiete ! Mă bucur că lucrăm împreună. Și acum, fii atent ! În clădire au acces mai multe persoane ; la sala de transfer numai cîteva. Răspunzi numai în fața mea de tot ce faci. Nimeni nu te poate opri, nimeni nu te poate trage la răspundere sau pedepsi !

Spinn era copleșit. Acum o oră, dacă i-ar fi spus cineva că va lucra pentru Io, direct cu el, într-o problemă de securitate planetară, l-ar fi crezut nebun.

Între timp, Io pusese pe birou o mică insignă de culoare roșie. Spinn nu-și mai lua ochii de la ea. Auzise de „împuternicirea zero", dar credea că e o poveste. Acum o vedea cu ochii lui.

— Spinn, dragă, începu Io, din acest moment vei purta „împuternicirea zero". Te rog să fii discret și să o folosești numai în caz de forță majoră ! Investigațiile tale sînt deocamdată secrete. Dacă te surprinde cineva, sau dacă vrea să te împiedice în cercetări, atunci poți face uz de ea.

Videofonul începu să clipească. Io îi făcu semn lui Spinn că poate pleca și deschise aparatul numai după ce ușa fu bine închisă. Pe ecran apăru Haar.

— Cum te simți, Io ?

— Mulțumesc, Haar. Puțin obosit. De ce ?

— Peste 15 minute este programată ședința energiei. Dacă nu poți, o amînăm. Ce zici ?

— De ce să o amînăm ? Cine-i raportor ?

— Studebacker.

— Sala ?

— P 23.

— O să fiu punctual. Altceva ?

— Cum merge cu Poe ?

— Pînă mîine pauză. Am decis să-l reantrenăm pentru transfer.

— Şi energia ?

— Va lucra hidrocentrala A3. În afara consumului industrial, adică în perioada ei de pauză.

— Şi reviziile ?

— Urmează să vorbesc cu Nimbus. Aranjează el ceva.

— Şi plata ?

— Am suma necesară. Suport eu toate cheltuielile !

— Chiar dacă totul va fi inutil ?

— Da ! M-am săturat să fac numai lucruri utile ! Uite, lucrez de o viaţă, am strîns ca un avar bunuri, bani, bonuri energetice, ca să fac ce ? Se va institui premiul Io pentru ştiinţă ? Frumos, dar vreau să cheltuiesc şi pentru Poe. Dacă va fi nevoie, tot ce am. Premiul Io poate fi şi numai un simbol. Chiar dacă prin asta va fi mai puţin rîvnit.

— Te-ai supărat, Io ?

— Gata, Haar ! Lasă-mă zece minute să mă reculeg. Vreau să ascult raportul lui Studebacker, nu să moţăi.

Io deconectă videofonul. Se lăsă pe spate cu ochii închişi. Era obosit. Ştia că nu poate să o ducă mult în încordarea pe care i-o cereau evenimentele. Trebuia să-şi impună un grafic raţional de activitate. Trebuia să facă pauze scurte dar utile pentru creierul lui ostenit, aflat aproape de sfîrşitul unui drum lung şi greu. Cel mai bine era să-şi rememoreze trecutul. Asta nu cerea o concentrare deosebită, şi de obicei îl relaxa. Îşi potrivi ceasul să sune peste opt minute, după care închise ochii.

Trecutul. Singurul lucru cert din viaţa unui om. Parcă era iar în colonia numărul 1, lîngă Mirth, soţia lui, cu micul Poe în braţe. Mirth, fata care îi fusese aleasă genetic pentru a avea copii. Pe atunci, colonia numărul 1 era singura de pe PLANETĂ. El era conducătorul ei, în virtutea calităţii trecute de comandant al navei cu care veniseră. Erau 30 de oameni, 60 de bărbaţi şi 20 de femei, care plecaseră de pe Pămînt. De fapt nu ei plecaseră, ci strămoşii lor. Cîţi fuseseră, de fapt, pe navă ? Ce mult trecuse de atunci ! Uite că nu-şi mai aducea aminte. Expediţia fusese organizată pe principii familiale, numai perechi tinere. Excepţie făceau comandantul navei, Iono, un tip cu o experienţă unică de navigator astral, şi psihologul expediţiei, Sender. Ambii depăşiseră 40 de ani, nu erau căsătoriţi şi prezentau garanţii maxime în ce priveşte profesionalismul. Iono ! Bunul Iono ! Şi-l aducea aminte ca pe o siluetă masivă, lenesă în mişcări, cu mîini mari şi calde care-l mîngîiau pe creştet de fiecare dată cînd se

încurca printre picioarele celor din cabina de comandă. Ei, Io, era din a doua generație, cea care se născuse pe navă. Cum trecuse timpul ! Și azi, dacă în timp ce mergea se concentra mai mult asupra unor gînduri decît la mers, apleca instinctiv capul la intrarea în încăperi, ca pe navă, unde-și formase tot felul de reflexe ; strîngea din ochi la deschiderea ușilor, de parcă un jet de aer comprimat l-ar fi deranjat, apăsa peretele din dreapta ușii, ca și cum ar fi comandat închiderea de siguranță a ecluzelor, tresărea la orice lumină roșie, semn de avarie pe navă. Chiar și numele lui era un bun dobîndit în expediția transgalactică. Părinții lui erau cei mai buni prieteni ai comandantului Iono. La naștere, în semn de prietenie, l-au numit toți la fel : Iono. Echipajul, ca să nu-i confunde, i-a spus Io, fiind cel mic. Micul Io la început, marele Io acum, la sfîrșit. Da, da... la sfîrșit.

Ceasul își făcu datoria. Io deschise ochii alungînd umbrele trecutului. Se simțea mai odihnit. Era apt pentru o nouă etapă din puțina existență care-i mai rămăsese.

În sala P 23, lumea aștepta apariția lui Io. Pentru toți, Io era doar suferind. Numai Haar și Please știau că zilele îi erau numărate. Pe PLANETĂ, transferul era marea taină a familiei. De el depindeau atît de multe, inclusiv binele tuturor, încît datele lui nu se discutau. Transferul era opera bătrînului. Cu el reușise să salveze VIAȚA.

La apariția lui Io, asistența se ridică în picioare, în semn de respect. Haar, cel mai apropiat colaborator al bătrînului, se miră în sinea lui de privirea limpede și clară a acestuia, de ținuta lui impecabilă. Era altul, mai viguros, mai proaspăt chiar, mai optimist.

— Să începem, prieteni !

Invitația bătrînului așează lumea în fotolii. Rămăsese în picioare doar un singur om.

— Stai jos, prietene ! îl invită Io.

Politețea ședințelor de consiliu cerea ca raportorul să rămînă în picioare. Studebacker se așează în fotoliu, își instală pe reverul hainei microfonul, un năsturel lucios, și începu :

— Permiteți-mi să prezint raportul lunar al energiei. Plan : 5.10^7 kilowați-oră, realizat $4,6.10^7$. Diferența se datorează reviziei de la numărul 5.

— N-a fost prevăzută ?

Întrebarea o pusese Haar, după ce Io își dăduse acordul printr-o înclinare a capului.

— Nu, răspunse Studebacker. Defecțiunea a fost neprevăzută. S-a decuplat microprocesorul de egalizare a sarcinii.

— Nimbus și Studebacker sînt sancționați cu reducerea la jumătate a energiei repartizate conform Codului energetic, art. 246, aliniatul 3, spuse Haar.

Cei doi lăsară capul în pămînt. Știau că asta îi aștepta dar sperau că totuși vor fi iertați. Cine putea prevedea defectarea unui microprocesor ? Stătuseră trei zile încheiate în centrala numărul 5 pînă se remediase defecțiunea.

— Nimbus ce are de spus ?

La întrebarea lui Io, un tînăr blond, cu ochii negri, ca de fată, dădu să se ridice. Cu un gest scurt, bătrînul îl invită să ia loc.

— După lege, Haar are dreptate ! Nu cred că mai are rost vreun comentariu.

— Doream să-ți aud părerea, nu felul cum ai învățat la școală să cunoști și să respecți legile PLANETEI.

— Părerea ? Nimbus schiță un zîmbet. Părerea mi-am exprimat-o clar în raport.

— Mai prezint-o o dată !

Insistența lui Io era ciudată. Părerile membrilor Consiliului nu puteau contrazice, anula sau amenda nici o lege a PLANETEI. Așa că discuția cu Nimbus părea o pierdere de timp.

— Microprocesorul defect, începu Nimbus, a fost verificat cu o zi înainte, în perioada de pauză a hidrocentralei. Am anexat la raport și diagramele ridicate cu acea ocazie. Calibrarea a fost perfectă. În conformitate cu regulamentul de ordine interioară al hidrocentralei numărul 5, personalul și-a făcut datoria.

— Nu înțeleg ce vi se impută, spuse Io.

— Nu a funcționat circuitul de rezervă, interveni Haar.

Io nu-l băgă în seamă. Continua să se uite întrebător la tînăr. Nimbus continuă :

— Circuitul de rezervă s-a decuplat automat din cauza suprasarcinii din circuit.

— Atunci tot nu văd care vă este vina.

Insistența lui Io începuse să-i facă curioși și pe ceilalți consilieri. Bătrînul urmărea un scop precis, dar nu dorea să-l declare.

— Cred, spuse Nimbus, că ni se reproșează suprasar-

cina. Avem obligația să limităm consumul, decuplînd beneficiarii periculoși.

— Și ?

— În ziua aceea era exclusă suprasarcina. Lista beneficiarilor o poate confirma. Suma consumurilor maxime ale consumatorilor reprezenta 82,73% din capacitatea hidrocentralei. Nu înțelegem ce s-a întîmplat.

— Haar ?

Io pronunțase apăsat și interogativ numele secretarului Consiliului. Dorea explicații. Atmosfera se încinsese.

— Onorat Consiliu ! începu Haar. Chiar dacă vina celor doi nu este elucidată, pedepsirea lor s-a făcut conform legii. Ei trebuie să știe ce s-a întîmplat. Asta le este datoria, asta cere societatea de la ei.

Comentariul scurt al lui Haar fu urmat de o tăcere destul de lungă. Io părea că moțăie în scaunul său. Nimbus și Studebacker vorbeau între ei pe șoptite. Ceilalți consilieri urmăreau scena, dar interesul pentru urmările dialogului se mai potolise din cauza intervenției reci și fără replică a lui Haar.

— Cred că..., se auzi vocea lui Io, înceată, atît de înceată încît captă atenția tuturor, instalînd o liniște deplină în sală. Dar cuvintele de început rămaseră un timp suspendate în aer, fără urmare. Cred că...

Liniștea nu fu tulburată de nimeni. De ani de zile Io conducea cu pricepere, înțelepciune și dreptate viața PLANETEI. Era singurul care supraviețuise la trei generații, singurul ce nu fusese atins de „degenerarea spațială". Părea născut o dată cu PLANETA și pentru veșnicie, ca și ea. Era iubit și respectat în egală măsură.

— Cred că..., se auzi iar vocea bătrînului, ceva mai puternică decît prima dată,... trebuie să suspendăm pedepsirea lui Nimbus și Studebacker pînă ce se stabilește cu exactitate cauza defecțiunii și partea lor de vină. Să votăm.

Toate mîinile se ridicară. Ca întotdeauna, Io fusese clar și drept.

— Trecem la punctul următor, anunță Haar, cu o figură impenetrabilă, deși votul exprimat puțin mai devreme însemna o știrbire a autorității sale de secretar al Consiliului. Era pentru prima dată cînd se întîmpla ceva. Toată lumea își dăduse seama de asta, cu puțină

satisfacție poate, fiindcă intransigența lui Haar nu plăcea, nu era menită să-i aducă prieteni. Era respectat pentru nivelul lui profesional, pentru felul inteligent în care coordona activitățile PLANETEI, pentru faptul că nu-i scăpa nimic și se afla întotdeauna acolo unde trebuia, dar nu era iubit, era temut.

Problemele curente ale Consiliului nu-l interesau pe Io, așa că lăsă totul în sarcina lui Haar, care „naviga" cu pricepere printre zecile de probleme administrative. Bătrînul știa că Haar simțise că în spatele intervenției sale în favoarea lui Nimbus și Studebacker se ascunde altceva și că va încerca, imediat după ședință, să afle despre ce este vorba. Va afla de dialogul avut cu Spinn, fiindcă toate intrările la Io erau înregistrate video. Procedase corect cînd nu-l degrevase pe Spinn de sarcinile de serviciu de la uzina de concentrare metalifere. Dar trebuia să găsească o justificare legală pentru robotul cu circuite antimagnetice pe care urma să-l primească uzina. Redeveni atent la discuțiile din Consiliu. Haar citea lista propunerilor de consum energetic pentru luna următoare. Cînd termină, bătrînul interveni :

— Doresc să vă supun atenției două probleme.

În sală se lăsă liniștea.

— Prima se referă la un experiment. Știți că, la uzina de concentrate metalifere, cîmpurile magnetice puternice dereglează frecvent roboții de supraveghere. Un calcul simplu arată că întreținerea lor este foarte scumpă, iar siguranța sistemului de supraveghere este oscilantă. Ar trebui să experimentăm un robot cu circuite antimagnetice. Este mai scump, dar, pe ansamblu, siguranța sporită a sistemului va compensa acest dezavantaj.

Bătrînul se opri.

— Ce spun cei de la uzină ? întrebă Haar.

— Am vorbit cu Spinn. Lui îi surîde ideea, fiindcă acum pur și simplu se chinuie să mențină sistemul de supraveghere valid.

— Curios ! Robotul cel nou va înlocui cel puțin un supraveghetor. Cum de au putut fi de acord ?

— Își dau seama că, mai devreme sau mai tîrziu, înnoirea tehnicii de supraveghere va avea loc. Și cum nu pot prevedea ce perspective vor exista, preferă schimbarea. Fiindcă deocamdată mai sînt și alte locuri libere în cadrul serviciilor pe PLANETĂ.

Explicația dată părea mai mult decît satisfăcătoare.

— Haar, spuse Io, dacă nu sînt obiecțiuni, te rog să faci formele de transfer pentru testare a lui R. 105 la uzina de concentrate metalifere.

— Desigur, răspunse Haar, fără să arate că bănuiește ceva.

— A doua problemă pe care doresc să o supun Consiliului, reluă discuția Io, se referă la fiul meu Poe.

Rumoare în sală. Nefericirea bătrînului era cunoscută de întreaga PLANETĂ. Să ai un copil pe PLANETĂ era o mare fericire. Între conducătorii ei, Io se număra printre puținii care avuseseră norocul de a fi apți genetic pentru acest privilegiu. Să-ți pierzi copilul în pragul maturității era o tragedie. Și Io suferise această tragedie. Din această cauză devenise un pedepsit. Pe PLANETĂ, cei care aveau copii și care se abăteau grav de la legile de conviețuire erau pedepsiți prin a nu li se permite să lase moștenire urmașilor zestrea lor umană.

— Am reușit, după ani de căutări, să-l localizez spațial pe fiul meu, reluă Io.

— Fantastic ! exclamă Fabre, încălcînd protocolul discuțiilor din Consiliu,

— Știți că, odată localizat, nu-l mai putem scăpa. Șansele de recuperare sînt însă foarte mici.

— Inexistente, rosti apăsat Haar.

— Ca urmare, continuă Io, făcîndu-se că nu aude spusele lui Haar, aș dori să-l antrenez de la distanță pentru transfer, astfel ca la data optimă să poată să preia zestrea mea umană.

— Sînt împotrivă ! spuse Haar.

Cuvintele, rostite cu duritate, descumpăniră asistența. De ani de zile, Io cerea Consiliului numai lucruri raționale și nu era refuzat. Tot ce propusese, tot ce sugerase, tot ce impusese devenise util societății. Dacă Haar se împotrivea...

— Întreaga operație de antrenare și de transfer o voi suporta eu.

Io vorbise calm, cumpătat, privind fix masa la care stătea.

— Este nevoie de multă energie pentru realizarea operației, interveni Studebacker.

— Vom acționa zilnic, numai între 8 și 10, adică în perioada de pauză industrială.

— Şi reviziile ? întrebă Studebacker.

— Putem să lucrăm în paralel, interveni Nimbus. Emisiile continue nu ne pot opri să facem şi revizii. Aplicăm metoda tandem.

— Cum adică, spuse Haar, să lucraţi sub tensiune ?

— Exact. Şi n-ar fi prima dată.

— Este interzis. Numai cazurile de excepţie pot să vă oblige să lucraţi în tandem.

— Poe este un caz de excepţie. De altfel, cînd s-a defectat numărul 5, am lucrat în tandem. Şi era vorba de salvarea unui microprocesor, nu a unui om.

Replica tăioasă a lui Nimbus amuţi asistenţa. Haar era de obicei tratat cu multă atenţie şi cît mai politicos, fiindcă se ştia că el va conduce PLANETA după Io. Să-l înfruntă însemna totuşi un risc. Tăcerea lăsată în sală fu întreruptă de Io.

— Înainte de a trece la vot, doresc să vă comunic data transferului, stabilită azi pe marele calculator...

Haar înţelese fulgerător că bătrînul Io, divulgînd un secret atît de mare, va cîştiga de partea lui întregul Consiliu, aşa că, trecînd peste protocolul al cărui mare apărător era de obicei, interveni :

— Comunicarea se interzice ! Contravenţi Legii nr. 1.

Gravitatea afirmaţiei amuţi din nou asistenţa. Legea nr. 1, prima din noua constituţie a PLANETEI, interzicea comunicarea datei transferului. Pedeapsa încălcării era totală ; zestrea umană era stocată în memoria marelui calculator biologic, iar urmaşii, două generaţii, erau excluşi de la transfer. Asta însemna decăderea genetică şi chiar dispariţia familiei.

Io nu reacţionă în nici un fel. Se uita cu o privire pierdută la tavanul sălii. Haar intuise bine. Dorise să surprindă asistenţa cu data atît de apropiată a morţii lui şi să le forţeze mîna. Intervenţia acestuia îl dezarmase. Poate numai cîţiva l-ar mai fi sprijinit acum. Un consilier care-şi exprimă votul împotriva prevederilor unei legi în vigoare poate să piardă următoarea campanie electorală. Dragostea lui de părinte disperat îl făcuse să se abată, prima dată de cînd conducea PLANETA, de la principiile pe care le respectase o viaţă. Astfel pierdea bătălia, înainte chiar de a o începe. Trebuia să reorienteze gîndirea sălii, fără să se dezică însă de cele spuse pînă atunci.

— Dacă Haar nu încălca protocolul, și observ că azi o face destul de des, aveam timp să vă expun punctul meu de vedere, suficient de clar eu, să vă dați seama că nu doream să vă îndemn la un vot împotriva legilor cuprinse în constituția noastră...

Rumoare. Totuși, Io se exprimase clar. Dorea să comunice data transferului. Auziseră toți asta.

— Am vrut să vă comunic data transferului, dar nu înainte de a motiva...

— Încălcarea legilor nu poate fi motivată, interveni iar Haar, pentru a agita și mai mult asistența.

Io se uită lung la Haar. Îi vedea cum luptă să nu-și piardă poziția de viitor conducător al PLANETEI. Dacă Poe era recuperabil, dacă i se putea transfera zestrea umană a bătrînului Io, Poe devenea, conform aceleași Legi nr. 1, conducătorul PLANETEI, iar el, Haar, rămînea un interimar pînă se reușea recuperarea. Haar dorea să înființeze o dinastie a familiei lui și pentru asta era în stare de orice.

— Cred că la a treia încălcare de protocol voi cere Consiliului să aprobe evacuarea din sală a lui Haar.

Deși vorbise încet, hotărîrea din vocea bătrînului nu scăpase nimănui.

— Pot să continui ?

Haar rînji.

— Avînd în vedere importanța subiectului în discuție, solicit Consiliului, conform amendamentului trei la Legea 27 de funcționare, suspendarea pe durata acestei ședințe a protocolului.

Cererea lui Haar era legală. Io tăcu.

— Supunem la vot.

Pe ecranul de votare, împărțit în două, apărură două cifre : 41 pentru. Nu votaseră Haar și Io. Protocolul se suspenda.

— Pot să continui ? întrebă din nou Io, de parcă nici nu băgase în seamă secvența votului.

— Vă rog, rînji amabil Haar.

— Deci, voi încerca să motivez. Am să vă rog să-mi permiteți o scurtă istorie.

Niciodată, pînă în acea zi, Io nu permisese să se amintească de trecutul PLANETEI. Consiliul discuta exclusiv probleme de viitor. Era un principiu de la care nu se ab-

dicase niciodată. De fapt, cam așa se stipula în Legea nr. 2, votată în Consiliu la propunerea lui Io.

— Nu permit ! se auzi vocea lui Haar. Încălcăm Legea nr. 2.

— Să se voteze, propuse Nimbus.

— Să se voteze, îl susținu Studebacker.

Pe ecranul de votare apărură 40 de voturi pentru Io și două împotrivă. Din nou Io nu votase ; Haar însă apăsase pe butonul roșu, susținîndu-și astfel intervenția. Toată lumea aștepta să audă ce va spune Io.

— Cu toate că ați fost de acord să apelez la trecut, n-am s-o fac. Și asta din două motive. Primul, ca să nu încalc Legea nr. 2, pe care chiar eu am propus-o. Al doilea, ca să nu vă periclitez realegerea în Consiliu. Ca urmare, voi discuta, ca de obicei, numai probleme de viitor.

Haar era derutat. Io ceruse să apeleze la trecut și tot el era acum împotrivă. Trebuia să fie mai atent. Poate Io urmărea altceva și avea nevoie de repetatele lui împotriviri, pentru ca, la momentul oportun, Consiliul, plictisit de insistența lui opoziție, să-l ignore. Își propuse să tacă și să urmărească atent firul gîndurilor bătrînului.

Io studia asistența. Reușise.

— Poe a fost reperat, începu el discuția. Evenimentul m-a bucurat și sînt răsplătit pentru faptul că nu mi-am pierdut nici o clipă încrederea.

— Unde se află ?

Întrebarea venise din sală.

— Deocamdată, poziția lui este secret planetar. După transfer, cînd se va pune problema recuperării lui, poziția va fi cunoscută tuturor. V-am rugat să aprobați consumul de energie necesar antrenării lui în vederea transferului. Am greșit cînd am prezentat problema ca fiind strict personală. Și am persistat în această greșeală atunci cînd s-a anunțat că voi suporta toate cheltuielile. De fapt, problema Poe a devenit, fără ca eu să bănuiesc asta în anii cît l-am căutat, problema viitorului PLANETEI.

— Nici chiar așa !

Era vocea lui Karp, omul de încredere al lui Haar.

Consiliul dezaprobă impolitețea lui Karp, dar Io ridică mîna spre a-l liniști.

— Anularea protocolului permite orice intervenție, chiar și una de acest fel.

— Continuă, Io !

— Nu știm cum a dispărut Poe. Se pare că cei ce l-au răpit dețin mijloace evoluate de deplasare în spațiu. Cea mai bună dovadă este distanța la care l-am reperat pe Poe.

— Deci este suficient de departe ca să fie irecuperabil, interveni iar Karp.

— Exact, Karp. Poe este irecuperabil pentru mijloacele noastre spațiale, dar...

— Am înțeles ! Cei care l-au răpit pot să-l aducă și înapoi.

— Nu ești chiar prost, Karp! mormăi Studebacker, suficient de tare însă ca să fie auzit.

— Pe PLANETĂ, de la instaurarea „transferului", populația este în creștere. Am pornit de la 1 080 de inși și am ajuns la 12 400. Cu energia limitată de care dispunem nu putem construi în ritmul nașterilor și nici spațiu nu prea mai avem. Miezul neradioactiv al PLANETEI asigură locuințe pentru încă 1 000 de oameni. Dar apoi ? Cînd am realizat „transferul", am considerat că am salvat VIAȚA. Fenomenul are însă și latura lui negativă. Viața presupune spațiu, energie. Noi avem cinci hidrocentrale. Nici pentru populația actuală energia nu este îndestulătoare. Deși calculatoarele consumă puțin, deși spațiul agricol este limitat, totuși trebuie să facem economii. Alte surse de energie nu avem, iar cercetările noastre sînt mult limitate de lipsa de energie. Cercul este vicios.

— Va trebui să ieșim în zona radioactivă !

Haar se trezise la viață. Discuția asta era foarte veche. Pe PLANETĂ, economia de energie era problema principală. Serele nu puteau fi văduvite de energie, fiindcă de acolo își asigurau hrana. Calculatoarele asigurau supravegherea totală a comunității și coordonau activitatea energetică, deci nu puteau fi întrerupte. Fabrica de concentrate metalifere era indispensabilă, ca și multe alte activități industriale. Singurul domeniu în care se putea

face economie era cel social. Oamenii beneficiau de strictul necesar pentru iluminare și pentru prepararea hranei. Ideea ieșirii în zona radioactivă, beneficiară a unor rezerve energetice potențiale, era tot mai mult acceptată. Haar își cîștigase o oarecare popularitate din faptul că fusese primul care avusese curajul să propună asta în Consiliu, împotriva părerii exprimate de Io că ieșirea în zona radioactivă ar fi reprezentat o greșeală.

— Cred că nu mai este necesar, spuse Io. Dacă luăm contact cu Poe și el trăiește într-o civilizație avansată, avem la dispoziție două variante : fie că vine înapoi, însoțit de o tehnologie energetică nouă, care să ne salveze, fie că plecăm noi la el, cu ajutorul mijloacelor spațiale ale aceleiași civilizații.

Propunerea lui Io uimi Consiliul. Nimeni nu gîndise atît de departe. Fiecare se preocupa de problemele imediate ale PLANETEI. Perspectiva deschisă de bătrînul lor conducător era colosală.

— Deși poziția lui Poe este secretă, începu Haar, îmi permit o întrebare legată de ea. Se află în afara centurii de radiații sau în interiorul acesteia ?

Centura de radiații omorîse mulți oameni la prima coborîre pe PLANETĂ. Nava lor nu fusese protejată decît pentru radiații de nivel 4. Cînd se deciseseră să asolizeze aici, nu reperaseră centura de radiații și nici nivelul ei. Cînd ajunseseră în ea fusese mult prea tîrziu. Centura avea nivelul 8. Era un monstru ucigaș. Dintre membrii echipajului navei, cei care fuseseră mai spre exterior muriseră în primii ani. Apoi radiațiile de la suprafață puseseră în mare pericol VIAȚA. Io și încă doi, acum morți, descoperiseră subteranul, un fel de urlaș adăpost antiatomic. Semăna cu ce știau ei că se construise pe planeta-mamă, dar dotările întreceau orice așteptare. Calculatoarele biologice, un vis la plecarea expediției, lucrau neîntrerupt pentru menținerea și protecția climatizării, pentru funcționarea serelor, în fine, pentru supraviețuirea întregului sistem. Se mutaseră în subteran. Cei mai puțin atinși de radiații, printre care și Io, trecuseră la organizarea unui

sistem social de durată, la asigurarea sănătății în primul rînd. Găsiseră o rezervă importantă de medicamente pentru tratarea radiațiilor la oamenii ajunși pînă la nivelul 0,65. Scăpaseră 80 de inși de pe navă, cei cu care Io pornise la lungul drum de perpetuare a civilizației pe care o reprezentau.

— Cred că merit un răspuns, Io !

Se lăsase furat de gînduri. Bătrînețea îi juca mereu asemenea farse. Și tot mai des se întorcea în trecut, tot mai departe, către începuturi.

— Bine, Haar ! Dar, mai înainte, spune-mi, de ce te frămîntă centura de radiații ?

— Simplu. Dacă civilizația în care trăiește Poe vine la noi sau dacă plecăm noi acolo, centura de radiații își va face „datoria", în cazul cînd ei se află înafară. Știți că de la nevelul 8, cît avea la sosirea strămoșilor, centura a ajuns la nivelul 16,5, iar fenomenul este în continuare crescător. Poe și ai lui nu vor putea să ne ofere nici o tehnologie energetică, fiindcă vor muri înainte să ajungă pe PLANETĂ.

Haar se dovedea din nou a fi un lucid.

— Cred că te pripești, Haar ! Ulte, am să respect secretul privind poziția exactă a lui Poe, dar am să răspund totuși la obiecțiunea ta. Presupunînd că civilizația în care trăiește Poe se află în afara centurii de radiații, trebuie să nu uităm că ei au fost aici, l-au răpit pe băiat și s-au întors pe planeta lor. Și cum Poe trăiește, înseamnă că ingrozitoarea concentrație de radiații a centurii nu i-a putut face nici un rău. De altfel, este de presupus că o civilizație care deține mijloace atît de avansate de zbor spațial să aibă și mijloace de contracarare a radiațiilor. Nu cred că centura sistemului nostru planetar este cea mai virulentă din Galaxie.

— Mulți dintre cei care au murit din cauza radiațiilor nu au supraviețuit mai mult de trei ani după infestare, aruncă malițios Haar.

Un murmur de dezaprobare străbătu asistența. Bătrînul Io era, ca întotdeauna, imbatabil, iar Haar — pisălog și rău.

— Să discutăm și altceva, propuse Haar, să...

— Nu se mai discută nimic, se auzi vocea lui Nimbus. Pentru patru minute se deconectează sistemul de iluminare civilă.

— Suspendăm ședința, anunță Io, deși doream un vot, cel puțin provizoriu pentru Poe.

— Să votăm, să votăm, propuseră consilierii.

Haar nu avea cum să se mai opună și simțea că Io a cîștigat. Avea nevoie de un răgaz ca să-și facă un alt plan, așa că, în calitatea lui de secretar propuse :

— Votul să fie valabil pînă la ședința de mîine, cînd vom relua discuția.

— De acord ! spuse Io.

Pe ecran apăru rezultatul votului : 40 pentru începerea antrenării lui Poe, 1 vot împotrivă. Io nu votase.

— Să voteze și Io ! propuse Studebacker.

— E vorba de fiul meu și nu pot să fiu obiectiv! se apără bătrînul. Așa că nu voi vota.

Io își respecta principiile și acum, în situația-limită de care depindea soarta singurului său copil.

Haar și Io se despărțiră în fața ușii bătrînului.

— Cred că nu ești supărat pe mine, Io !

— Mă așteptam să acționezi așa. Te cunosc prea bine ca să mă mai mir.

— Eu nu cred în șansa lui Poe. Trebuie să ne ajutăm singuri.

— Cum. Haar ? Cum să ne ajutăm singuri ? Trimițînd oamenii la suprafață, unde nu-i așteaptă altceva decît o moarte lentă, dar sigură ?

— Vom termina costumele de protecție.

— Exact. Dar asta presupune că oamenii vor lucra ziua sus și noaptea vor coborî în subteran. Deschiderea ecluzelor de două ori pe zi poate fi un pericol pentru întreaga comunitate.

— E prima dată cînd te văd atît de pornit împotriva unei idei, a unei soluții pentru viitorul PLANETEI. Este evident că nu vrei să participi la definitivarea unei soluții locale, că sabotezi ideea numai pentru a cîștiga bătălia ce vizează salvarea lui Poe.

— Și mă consideri vinovat că vreau să-mi salvez fiul și, o dată cu el, și PLANETA ?

— Această asociere este forțată. Ai impus-o azi, numai ca să obții votul Consiliului.

— Mă crezi nesincer, deci ?

— Cu tot respectul ce ți-l port, trebuie să recunosc că da !

Io se uită trist la Haar, se întoarse apoi și intră în cameră. Siguranțele vacuumatice pocniră sec, anunțîndu-l pe Haar că bătrînul se izolase de exterior. Cu capul plecat și cu pași rari, măsurați parcă, Haar se îndreptă către apartamentul lui.

* * *

Era miezul nopții. Spinn își ținea soția de mînă așteptînd verdictul ei.

— Cred că începe, îngăimă Perry cu o figură fericită.

— Am să anunț serviciul medical ! spuse Spinn, ridicîndu-se grăbit.

Pe PLANETĂ, nașterea unui copil era un eveniment de care nu se bucurau numai părinții. Întreaga comunitate era fericită. O dată, fiindcă se perpetua VIAȚA, a doua oară, fiindcă evenimentul aducea fiecărei familii zece bonuri energetice. Părinții aveau dreptul la un concediu de o lună, pe banii Consiliului, atunci cînd copilul împlinea un an. Dacă acesta era fetiță, concediul creștea la două luni. Fetele asigurau perpetuarea speciei, așa că erau prețuite de două ori mai mult. La un an li se făcea „testul Io" și o familie cu un băiat de vîrstă apropiată cu a fetiței primea înștiințarea oficială că, din punct de vedere genetic, viitoarea mamă se potrivea cu fiul lor. Cele două familii luau legătura imediat, se mutau în ace-

lași sector, în camere vecine, cu loc de joacă comun, astfel încît copiii creșteau împreună sub ochii atenți a două mame și doi tați. Problema gravă era însă alta. Dintre copiii noi născuți numai 30% erau apți genetic să procreeze. Radiațiile la care fuseseră supuși strămoșii lor determinaseră modificări nedorite în structura intimă a celulelor, așa încît atît Spinn, cît și Perry știau că bucuria nașterii va fi umbrită timp de un an de emoții : va ieși pozitiv sau nu „testul Io" ?

Gîndurile tînărului fură întrerupte de soneria de la intare. Se repezi să deschidă. În încăpere își făcură apariția doi medici, cu un cărucior pe care se afla un cilindru enorm, transparent și plin pe jumătate cu apă. Perry fu rapid dezbrăcată și instalată în cilindru. Pe PLANETĂ se năștea în apă, ca pe navele galactice.

— Vin și eu ! îi anunță Spinn.

— Inutil, mormăi unul dintre medici, cu o barbă scurtă, creață și neagră. Vei sta la ușa clinicii.

— Rămîi, Spinn ! șopti Perry care, în ciuda durerilor ce o încercau tot mai des, căuta să zîmbească soțului îngrijorat.

După plecarea medicilor, Spinn rămase în mijlocul camerei, în picioare, dezorientat. Ce să facă ? De dormit, nici vorbă. Trebuia să-și găsească o ocupație, altfel înnebunea de grijă. Se apucă să răsfoiască dosarul subțirel pe care începuse să-l întocmească pentru Io. Asta era ! În noaptea asta va lucra. Se instală hotărît la terminalul calculatorului și comandă conectarea la „marele biologic". Bătu codul „împuternicirii zero", scris mărunt pe mica insignă roșie. Ecranul prinse viață, umplîndu-se cu cifre și mesaje de apelare. Efectuă rapid calculele pe care le promisese pentru a doua zi bătrînului și determină lungimea cablului de derivație. Rezultatul era mai mult decît suspect : doi metri. Hm ! Deci derivația se afla în unul din birourile lipite de camera calculatorului central. Ceru, bătînd cu viteză pe tastatură, planul clădirii Consiliului. Numai două birouri erau atît de apropiate de calculatorul cel mare : al lui Io și al lui Haar. Deci, Haar era hoțul de informații. Se decise brusc să treacă la acțiune. Bătu pe

tastatură, apelînd lista de identificare. Haar figura pe locul doi, după Io. Ceru sistemului de urmărire să identifice poziția acestuia în ultimele zece ore. Pe ecran apăru schema, văzută de sus, a zonei Consiliului. Un punctișor, simbolul lui Haar, apăru pe rînd în camera de transfer, lîngă Io, apoi în camera calculatorului, împreună cu Io și încă trei persoane, apoi în birou și în sala Consiliului, pe coridor, din nou în birou, apoi la calculatorul central împreună cu trei operatori și acum în camera lui. Orele cînd Haar fusese în birou cuprindeau și intervalul de timp cînd funcționase circuitul în derivație. Deci era aproape sigur că Haar folosise derivația. În ce scop ?

— Vom vedea, vorbi singur Spinn, în timp ce imprimanta bătea de zor datele pe care le culesese.

* * *

Io stătea intins pe patul din camera sa, o incăpere care nu se deosebea cu nimic de celelalte ale subteranului. Bătrînul nu-și permisese niciodată mai mult decît puteau să aibă și ceilalți. Și asta contribuise la stima de care se bucura. Umerii lui, acum căzuți și osoși, purtaseră ani de zile grijile unei comunități agitate. Io își amintea mereu de perioada întîlnirii cu băștinașii. Era coșmarul lui. Căsise întîmplător intrarea în subteran. Fusese un noroc nemaipomenit, fiindcă altfel n-ar mai fi putut rezista în exterior decît 32 de ore. Trecuseră prin centura de radiații și găsiseră un sol arid, ars de razele acelui soare străin. Solul era și el puternic radioactiv, însă nu cît centura aceea infernală. Peste 32 de ore ar fi acumulat o iradiere ireversibilă. Celulele lor ajunseseră la limita de suportabilitate. Ar fi murit lent, fie în navă, fie sub soarele ucigător. Nici vorbă de întoarcere. Defecțiunea la motorul central nu putuse fi remediată și acesta se pulverizase, pur și simplu, cu zece ore înainte de asolizare. Utilizaseră numai motoarele de frînare. Intrarea în subteran arăta ca un morman de pietre. Lui îi atrăsese atenția o tijă de fier ce ieșea din conglomeratul cenușiu. Dacă era fier beton, atunci... Se cocoțase pe bucățile de piatră, topite la suprafață de o căldură uriașă ce le făcuse sticloase. Era fier beton, deci piatra era turnată. Natura nu putea crea așa

ceva. Îi strigase pe ceilalți și le arătase mormanul de beton armat, dovada existenței unei inteligențe superioare pe PLANETĂ. Săpaseră cu disperare și astfel găsiseră trapa ecluzei. Grămada de beton armat fusese, se pare, un puț care astupa o ecluză. Un puț sau un turn. Ciudățenia asta n-o lămuriseră nici pînă acum.

Io își trecu o mînă peste frunte. Parcă nu mai avea aer. Pe măsură ce i se apropia sfîrșitul, dădea tot mai multe semne de debilitate fizică. Și mai ales îl munceau gîndurile, amintirile.

Revăzu brusc, de parcă se conectase la un videofon, trapa ecluzei degajată de sub ruinele misterioase. În acele momente, nu mai era importantă stabilirea originii vestigiilor descoperite, ci devenise stringentă deschiderea trapei. Kaler, parcă el găsise plăcuța care, glisînd, dezvelea o mică tastatură, ca de calculator portativ cu patru operații. Spre mirarea tuturor, un beculeț roșu semnaliza poziția închis. Nu li se păruseră curioase aceste detalii fiindcă, pe nava lor, ecluzele ce închideau comunicarea cu exteriorul erau asemănătoare. Deasupra beculețului descoperiseră un cifru gravat în metal. Tot ca pe navă, unde oamenii, pentru a nu-și încărca memoria în mod inutil, gravaseră deasupra tastaturii combinația ce deschidea ecluza. Kaler formase cifrul și, cu un fîșîit discret, trapa metalică se deschisese, lăsînd să se vadă cîteva scări și ușa unui lift. Expediția, formată imediat din Kaler, el și Puffin, plecase să vadă despre ce este vorba. Dacă era locuit, subteranul putea fi o nouă primejdie pentru echipaj. Nu știau cum vor fi primiți, peste ce fel de civilizație dăduseră. Oricum, aveau acum și o șansă de supraviețuire, care nu se întrevăzuse în urmă cu o oră. Dacă acolo, sub pămînt, trăiau ființe, însemna că radioactivitatea era puternic atenuată de sol. Trebuiau să facă orice pentru a conviețui cu celelalte ființe.

I se păru din nou că nu are destul aer. Amintirile erau atît de puternice încît și atmosfera parcă devenise ca atunci cînd, împreună cu Puffin și Kaler, coborîse cu liftul către necunoscut. Nu găsiseră pe nimeni, doar aparatură, calculatoare, sistem de încălzire, medicamente, o uzină de puri-

ficat aer, o groază de dotări pentru supraviețuire. Puseseră sistemele în funcțiune neașteptat de ușor. De fapt, pornirea calculatorului central asigura intrarea în funcțiune a subteranului. Aduseseră tot echipajul înăuntru, căraseră apoi aparatura de pe navă, calculatorul lor biologic, rezervele de oxigen, costumele, sistemele criogenice, tot ce le-ar fi putut servi la supraviețuire pe un termen mai îndelungat. După 10 zile de la instalare venise nenorocirea. Un perete al subteranului începuse să sune ca lovit de ceva greu. Peretele era din beton armat. Se dusesră cu toții acolo, așteptîndu-se la un atac. Ocupaseră fără încuviințare spațiul altora ? Oare cum arătau ? Își luaseră și armele cu ei. După cinci ore, peretele cedase. În orificiu își făcuse apariția un cap. Un cap de om, cu părul vîlvoi și barba lungă, plin de moloz. Văzîndu-i, dispăruse brusc. Pîndiseră două zile lîngă spărtura aceea. Nici un semn că arătarea ar fi dorit să ia legătura cu ei. Oricum, după modul cum dărîmase zidul și după cum arăta nu sugera un nivel prea înalt de civilizație. Poate nici nu avea nimic comun cu constructorii subteranului. Poate numai capul era umanoid, restul trupului și membrele fiind de altă structură. Apoi dispăruse Kaler. Îl căutaseră peste tot. Singurul loc necercetat fusese deschiderea aceea. Pînă la urmă, Puffin și alți doi voluntari plecaseră prin ea, în căutarea lui Kaler. Nu se mai întorseseră. Blocaseră deschiderea cu o placă de oțel, deși Io se împotrivise. Dacă o blocau, ar fi fost posibil să apară mai multe. Supravegherea lor avea să devină mult mai dificilă. Nu fusese ascultat. Mai trăiseră în liniște două luni. El lucrase de zor, pe calculatorul biologic adus de pe navă, la un sistem de apărare bazat pe biocurenți. Era genetician, ca de altfel majoritatea celor din echipaj. Într-o zi începuseră să se audă concomitent zgomote din opt locuri. Erau atacați din mai multe părți. Se dăduse alarma. Însă, cînd cele opt găuri au fost gata, nici un animal cu cap de om nu își mai făcuse apariția. Stătuseră de pază cu rîndul. Nu mai îndrăzniseră să blocheze orificiile făcute, fiindcă era clar că vor fi făcute altele. O serie de concluzii se impuneau. Prima, că dincolo de găuri exista tot un subteran dotat cu sisteme de supraviețuire, din moment ce aerul nu se pierdea, iar uzina de preparare de

care dispuneau nu-şi mărea debitul de aer livrat. A doua concluzie era că cei de dincolo erau destul de numeroşi. Pentru a practica o spărtură de dimensiunile celor făcute, cu mijloace destul de rudimentare, era nevoie de forţa a cel puţin 10 braţe. Deci, opt găuri executate simultan ori 10 însemna optzeci, deci mai mulţi decît erau ei. Coborîseră de pe navă 79, dar Kaler, Puffin şi ceilalţi doi din expediţie nu mai erau. 14 sufereau de boala radioactivă şi nu se putea conta pe ei. Rămăseseră cu totul 61, inclusiv femeile. Îi dăduseră voie să se aventureze printr-una din spărturi, numai cu generatorul lui de biocurenţi.

După ce intrase prin gaura din perete, văzuse un coridor betonat asemănător celorlalte. Coridorul se înfunda deci în zidul de beton al subteranului găsit de ei. Probabil că ei nimeriseră în centrul de coordonare, aşa gîndise atunci, şi datele ulterioare îi dăduseră dreptate. Pe coridor, atît cît reuşea să dezvăluie din întuneric faza de lumină pe care ai lui o trimiteau, nu se zărea nici un duşman. Preventiv, îşi montase pe frunte electrodul inel care-l proteja de efectele generatorului de biocurenţi şi începuse să înainteze, încercînd să-şi compună o atitudine degajată şi cît mai paşnică. Ştia că în spatele întunericului se aflau ochi duşmănoşi. De ce-i duşmăneau oare ? Echipajul navei nu omorîse pe nimeni şi nici nu ocupase spaţiul lor vital. Băduse colţul urmărind coridorul. Aerul era în continuare respirabil. Şi, deodată, văzuse trei oameni murdari, lăţoşi şi slabi. Se uitau înlemniţi la el. Dacă nu i-ar fi ştiut duşmănoşi, dacă Puffin, Kaler şi ceilalţi n-ar fi dispărut, l-ar fi cuprins mila. Nu se mirase de lipsa lor de iniţiativă fiindcă ştia care este efectul generatorului de biocurenţi : blochează semnalele electrice dintre neuronii de la periferia creierului. Plecase mai departe. Coridorul dădea într-o sală mare, plină de oameni. Erau vreo 400. Arătau jalnic. Anihilîndu-le iniţiativa, putuse să-i studieze în amănunt. Mergînd de la om la om, găsise, printre resturi necomestibile, haine, mai bine zis bucăţi, care proveneau sigur din echipamentul navei. Atît mai rămăsese din colegii lui. Luptau deci împotriva unor canibali. Era înfiorător. Fără generatorul de biocurenţi ar fi fost şi el acum o cină sau un

deţun insuficient pentru a sătura atîtea guri. Se decise imediat. Căutase cu atenţie pe cel care putea să fie conducătorul cetei. Era cel mai solid, dar şi cel mai bine hrănit. La brîu purta pumnalul lui Kaler. Îl ridicase pe umăr ieşind şi se îndreptase către spărtura din perete. În sala mare lăsase o dublură a generatorului de biocurenţi, pentru a fi sigur că nu va fi urmărit şi atacat de la distanţă cu pietre. Cînd apăruse prin spărtură cu uriaşul blond în spinare, colegii lui îl priviseră cu ochii măriţi. Generatorul îşi făcea datoria şi asupra lor. Reglase distanţa de acţionare la o jumătate de metru, fiind atent să nu se depăşească prea mult de blond. Colegii îşi reveniseră. Ce le spusese atunci îi înfiorase. Strînseseră repede toată hrana disponibilă — pe navă mai aveau cantităţi suficiente pentru cinci ani — şi se duseseră în sala mare a hrubelor. Îi hrăniseră, îi spălaseră, îmbrăcaseră şi căraseră în subteranul lor civilizat. Aveau acolo un depozit mare, gol, destinat probabil alimentelor, după camerele frigorifice ce-l căptuşeau. Îi instalaseră acolo pe saltele, după care provocaseră o discuţie cu uriaşul blond, conducătorul, cel ce, aflaseră ulterior, răspundea la numele de Torben. Discuţia avusese loc într-un limbaj în care dominau gesturile. Canibalii nu vorbeau inteligibil, dar învăţau repede limba lor. Torben le spusese că se născuse în subteran, că nu ştia ce-i afară şi că nu fusese niciodată sătul...

Io simţea că se sufocă. Parcă totuşi nu amintirile erau de vină. Parcă aerul din cameră era... Auzi un horcăit şi realiză ca prin vis că era al lui. Ce se petrecea ? Mai trase cu disperare o gură din aerul viciat. Nu-i folosea la nimic şi realiză că-şi pierde cunoştinţa. Murea ! Mai repede decît trebuia ?! Totul i se învălmăşea în minte. Torben..., celelalte catacombe, ceilalţi oameni... povestea catastrofei... Poc.... Haar... .

*
* *

Splinn se aplecă asupra bătrînului. Acesta respira sufocător, trăgînd cu lăcomie aer în plămîni. Venise la Io direct din camera calculatorului central. Cînd deschisese uşile

elanșe ale camerei își dăduse seama, după aerul stătut, că aceasta fusese într-adevăr deconectată de la rețeaua de aer. Mai întîi crezuse că este o eroare a calculatorului. Nu-l putea crede pe Haar în stare de o asemenea mîrșăvie. Noroc că el verifica orice ipoteză. Altfel...

— Ce-i, Spinn ?

— Dacă nu-mi dădeați „împuternicirea zero", nu aveam cum să deschid ușa.

— Mă izolasem de rest, ca să rumeg singur trecutul.

— Ce trecut ? De ce să-l rumegați ?

— Ce știi tu, Spinn ?! Cu cît îmbătrînești, cu atît trecutul devine un fel de garanție a valorii tale, a trecerii tale prin lume. Și-ți place tot mai mult, ca unui avar, să cîntărești în minte valorile trecute.

— Lăsați puțin valorile astea ! Nu vă dați seama că ați trecut pe lîngă moarte ?

— Nu dormeam ?

— Aproape, însă vi se pregătise un somn pentru vecie. Io trase cu nesaț aer proaspăt în piept.

— Ați fost deconectat de la rețeaua de aer.

— Spinn, ce tot spui acolo ?

— Ce-ați auzit.

— Așa ceva nu se poate. Calculatorul central nu deconectează pe nimeni atîta vreme cît urmărirea biocurenților funcționează și indică VIAȚA.

— Așa m-am gîndit și eu cînd, dorind să văd ce-a meșterit Haar la calculatorul central, am văzut pe ecran comanda de excludere a camerei nr. 1 de la alimentarea cu aer...

— Haar ?

— Vă mai spun imediat ceva despre el, dar lăsați-mă să-mi termin ideea. Cum spuneam, comanda de deconectare era dată manual. Am verificat imediat ce decizie a luat calculatorul. Și ce credeți că am descoperit ? Năstrușnicul de el, avea în memorie trecerea dumneavoastră prin camera de transfer, așa că, primind comanda de excludere, a decis pentru varianta cea mai economică...

— Adică a neglijat faptul că urmărirea blocurenților indica VIAȚA ?

— Exact. Transferul, față de sistemul de urmărire, primează. Și calculatorul avea în memorie zestrea umană de la camera nr. 1.

Io rămase pe gînduri. Era prima dată cînd se întîmpla așa ceva, în ultimii 20 de ani.

— Ziceai că-mi mai spui ceva despre Haar.

— Derivația de la calculatorul de urmărire cosmică este la el în birou.

— Probe ai ?

— A mai rămas să inspectez pe teren. Calculele sînt însă corecte.

— Du-te, acum ! Te aștept !

— Am zburat.

Spinn se repezi către ușă.

— Spinn, ți-ai lăsat soția singură ?

— Nici vorbă. E la maternitate.

După ce tînărul închise ușa, Io se mai plimbă puțin prin cameră, după care se întinse iar. Era obosit. Deși își propusese să alterneze în mod rațional munca cu odihna, solicitările nu-l lăsau în pace. Calculatorul optase deci pentru varianta cea mai economică. De obicei, atunci cînd se stoca în memoria lui zestrea umană a unuia care nu avea urmași, operație ce se efectua înaintea decesului, dar destul de aproape de acesta, se dădea și comanda de excludere, temporizată însă cu perioada pînă la deces. În acest interval, oamenii beneficiau de condiții optime de trai, pe cheltuiala Consiliului. În cazul lui, temporizarea fusese anulată de Haar. Va fi greu de dovedit.

— Am sosit, spuse Spinn.

— Ei ?

— Cablu în derivație. Priza vezozei era de fapt priza pentru teriminalul din birou. Am fotografiat totul pentru dosar.

— Ești groaznic de murdar, Spinn !

— A trebuit să mă tîrăsc prin canalul de ezbhuri.

— Ai și ceva noutăți de la maternitate ?

— N-am avut vreme.

— Pentru azi, am terminat ! Vreau să și dorm puțin. Tu să-mi pregătești dosarul pentru mîine.

— Am înțeles. V-aș pune un supraveghetor.

— Nu-i nevoie. Mai bine supraveghează-l pe Haar. Cît timp doarme, sînt în siguranță.

— Bună idee ! Așa am să fac.

— Te duci la maternitate și-i spui medicului de gardă că ai permisiunea mea să utilizezi calculatorul lor pînă-ți naște nevasta.

— Mulțumesc ! M-ați scutit de drumuri neplăcute.

— Fugi !

După ce Spinn plecă, Io rămase un timp cu ochii în tavan. Haar își făcuse o derivație pentru calculatorul de urmărire cosmică. Deci îl interesa Poe. Un om care nu ezită să-și omoare binefăcătorul nu va avea scrupule să încerce același lucru și cu fiul acestuia. Nu cumva...

Io se repezi la terminalul din încăpere și se conectă la calculatorul de urmărire cosmică. Pe harta cerului, care-i apăru pe display, un punct pulsa ritmic. Poe trăia ! Deconectă terminalul și se reașeză în pat. Ceva totuși nu era în regulă. De ce să-și facă Haar o derivație, cînd avea oricînd acces la calculatorul de urmărire ? Nu ! Nu era bine așa: Întrebarea corectă era : putea Haar, utilizînd această derivație, să-l ucidă pe Poe ?

Un fior îi trecu prin inimă. Dacă n-ar fi văzut mai înainte punctul acela pulsînd pe display, ar fi putut crede că era posibil să existe o legătură între... Îl va chema, totuși, pe Spinn.

— Spinn, spuse Io cînd imaginea acestuia apăru pe videofon, aș dori să verifici ceva.

— Chiar mă plictisoam. Nevastă-mea nu vrea să se grăbească, iar eu am terminat dosarul.

— Vezi dacă, după ora cînd s-a stabilit contactul cu Poe, Haar a folosit derivația...

— Asta-i ușor.

— ...și mai vezi dacă nu cumva defecțiunea de supra-sarcină de la hidrocentrala nr. 5 coincide cu utilizarea derivației.

— Ce vă trece prin minte ?

— Îți spun cînd te prezinți cu rezultatele. Dar să vii personal !

* * *

Haar nu putea să doarmă. Știa că nu trebuie să verifice ce se întîmpla cu Io, pentru a nu fi bănuit, dar ardea de nerăbdare. În sfîrșit, reușise. Era conducătorul PLANETEI. Mîine, chiar, va întrerupe urmărirea și contactul cu Poe. Se plimbă puțin prin cameră. Poe... Urmașul din umbră care i-a înnegurat viața. A terminat-o și cu el. Acum trebuia să se afirme în fața oamenilor, pentru a cîștiga un prestigiu cel puțin egal cu cel al bătrînului Io. Nu va fi ușor.

Se duse la display și-l conectă cu urmărirea biocurenților. Tastă codul lui Io și rămase uimit. Io era în viață ! După trei ceasuri ?! Trebuia să fie mort de o oră. Nervos, tastă legătura cu calculatorul de urmărire cosmică. Pe ecran, punctul pulsa cu regularitate. Făcu rapid niște calcule. Semnalul de confirmare a morții lui Poe trebuia să se fi întors pe PLANETĂ. Și totuși, acesta trăia. Se îmbrăcă rapid. După cinci minute era la birou. Conectă priza terminalului în priza veiozei și efectuă niște manevre. Apoi comandă semnalul, zîmbind crud. Chiar dacă rezistase primului șoc, cel de-al doilea îi va fi fatal. Se uită la ceas. Peste cinci ore urma să afle dacă reușise să scape de Poe. Putea să se culce liniștit. Dacă murea Poe, ratatul dat cu atentatul asupra lui Io nu mai conta.

* * *

— Ei ?

La întrebarea lui Io, Spinn scoase din buzunar o foaie de imprimantă.

— Cînd ?

— Acum zece minute.

Io se repezi la terminal și tastă legătură cu urmărirea cosmică. Punctul pulsa pe ecran. Făcu niște calcule. După aproximativ cinci ore putea să știe dacă atentatul reușise sau nu. Se cutremură. Haar lovea unde trebuie.

— Și mai înainte ?

— Coincide. Defectul de la nr. 5 și semnalul comandat prin derivația lui Haar sînt concomitente. Ba chiar pot să afirm că semnalul a determinat defecțiunea.

— Acum de unde a luat energie ? .

— De la nr. 3. Fiind noapte, încă nu s-a pus problema suprasarcinii. Apare totuși pe diagrama de consum un vîrf de sarcină greu de explicat, care coincide cu semnalul comandat prin derivația lui Haar.

— Ai înregistrat, la urmărirea biologică, traseul lui Haar ?

— Înregistrarea este automată

— Mulțumesc, Spinn !

— Dacă mai aveți nevoie de mine, sînt la maternitate.

— Bine, băiatule, bine ! Să ai noroc de nepoți !

După plecarea tînărului, Io mestecă niște calcule complicate. Cînd le termină, era palid. Așa cum bănuise, semnalul putea ucide. Totuși, ceva nu era clar. Deși recepționase primul semnal, Poe trăia. Teoretic, așa ceva era imposibil Ce se întîmplase ? Oare calculele privind transferul la distanță erau greșite ? Exista un risc de care nu ținuse cont, sau numai valoarea semnalului era dăunătoare ? Oscilase mult pînă să se decidă pentru transferul la distanță, calculase și verificase de mii de ori. Șansele erau în jur de 98%, în cazul unui semnal normal. Haar înzecise valoarea maxim admisibilă și, totuși, spre mirarea lui Io, Poe trăia. Oare acolo unde se afla Poe condițiile de propagare erau atenuate atît de mult încît semnalul ucigaș să devină inofensiv ? Era derutat și știa că răspunsul îl va primi peste cîteva ore, cînd vor cunoaște efectul semnalului trimis de Haar pentru a doua oară.

Se întinse din nou în pat. Nu-i era teamă de Haar. Îl va anihila mîine, chiar mai simplu decît putea bănui aceștia.

Haar, sigur de moartea lui Poe, dorise să scape și de Io. Acum cînd, în ciuda mîrțăviei sale, Poe trăia, cînd nu mai era atît de sigur că-l ucisese și că al doilea semnal își va face datoria, Haar avea nevoie de el ca să-l acuze că a periclitat situația comunității printr-un consum exagerat de energie, numai de dragul lui Poe. Lui Haar îi trebuia acum un vinovat, fiindcă nu bănuia ce conține dosarul întocmit de Spinn.

Gîndurile îi zburară iar departe, spre începuturi. El era un fel de istorie vie a PLANETEI. Cum de ajunsese la 104 ani, nu știa. Ceilalți nu atingeau mai mult de 30—35 de ani. PLANETA asta ciudată, care-i salvase, dar care-i ținea prizonieri, provocase modificări importante în codul lor genetic. Într-un mod inexplicabil, deși bunicii și tații lor trăiseră pe navă în jur de 70—80 de ani, ei, urmașii, odată ajunși pe PLANETĂ, dăduseră semne de îmbătrînire prematură. Puseseră asta pe seama centurii de radiații prin care trecuseră, dar mai tîrziu constataseră că și Torben cu ai săi îmbătrîneau la fel de repede. Mutațiile genetice depistate nu fuseseră însă ocazionale. În laboratoarele navei, specializată tocmai în cercetări genetice, provocase chiar el mutații de același tip pe cobai, însă ele nu se transmiteau generațiilor următoare. Ce se întîmpla pe PLANETĂ nu reușise să afle. Dar acestea erau datele problemei. Oamenii trăiau extrem de puțin. Copiii se maturizau pe la zece ani. Personalitatea oamenilor se desăvîrșea greu. Societatea nu progresa din cauza experienței insuficiente pe care oamenii o cîștigau în timpul scurtei lor vieți. Toate elementele care concurau la formarea unor specialiști adevărați — familia, școala, specializarea, practica socială — erau comprimate, parcurse în goană. Apăruseră deja de la a doua generație fenomene de instabilitate socială. Conducătorii de săli, cei care mai tîrziu formaseră actualul Consiliu, sesizaseră imediat acest pericol potențial. Fuseseră multe propuneri, multe frămîntări și experimente, dar cea care se dovedise cu adevărat viabilă fusese a lui. De fapt, nici nu se gîndise că munca lui va conduce vreodată la un folos social. Se formase pe navă, alături de ceilalți, ca cercetător genetician. Domeniul lui era cel al lui Iono, primul

comandant al navei, de la care preluase întreaga documentație. Iono se ocupase de corelația gene-biocurenți, la nivel sinergetic. Ce frumos scrisese acesta în finalul sintezei pe care o întocmise, după o viață dedicată cercetării : „...într-un organism viu cum este cel al omului, cu cele peste 500 miliarde de celule, fiecare în parte conținînd milioane de atomi, avem de-a face cu o înlănțuire sinergică de frecvențe și funcțiuni, extrem de complexă și care desigur trebuie coordonată, sincronizată, altfel structura se dezagregă. Iar organismul în întregul său are o lungime de undă și o frecvență proprie, specifică și unică, dată de rezultanta frecvențelor care o compun..."

Iono nu mai apucase să construiască și un aparat care să permită măsurarea frecvenței proprii fiecărui individ. Asta făcuse Io, elevul lui.

* * * *

— Io ?

Videofonul îl solicita, arătîndu-i fața radioasă a lui Spinn.

— Spune, te ascult.

— Am o fetiță, Io ! O FETIȚĂ !!! O cheamă Iona...

— Mulțumesc, Spinn ! Îți urez ca testul de peste un an să fie favorabil !

— Mulțumesc, Io !

— Poți să te culci. Am să te sun cînd voi avea nevoie de tine.

— Io, îți trimit prin poșta pneumatică, chiar acum, originalul dosarului.

— Dar de ce, Spinn ?

— M-am gîndit bine. Haar poate afla că am fost în noaptea asta la tine de două ori. Dacă nu s-a temut să te înlăture, cu mine va avea și mai puține scrupule.

— Crezi ?

— E bine să fim prevăzători, Io !

Pentru a cîta oară se întindea în pat ca să doarmă ? Nu mai știa. La vîrsta lui, noaptea asta nedormită și agitată va lăsa în mod sigur urme. Nu putea să se menajeze atîta

timp cît Poe era în pericol. Își căută o poziție mai comodă în așternut și întreruperea gîndurilor, provocată de mișcare, determină un salt către o altă idee. Ce urmărise Haar prin tentativa de omor ? Cu Poe avea de împărțit puterea. De Poe îi era frică. Poe era urmașul, cel ce va prelua de la Io, dacă va reuși toată zestrea lui de viață deci va fi apt să conducă PLANETA. Dar cu el, cu Io, nu avea nimic de împărțit. Doar Haar știa că peste 22 de zile... ba nu, 21, va muri. Iar readucerea lui Poe pe PLANETA era doar o ipoteză, realizarea ei practică depășind posibilitățile tehnice pe care le aveau la îndemînă. Atunci de ce a vrut să-l înlăture ? Trebuia să-l înțeleagă pe Haar, ca să-l poată combate eficient. Trebuia... Trebuia !

* * * *

Consiliul fusese convocat în ședință extraordinară mai devreme decît de obicei. Anunțul lui Haar pe videofoanele de urgență provocase nedumerire. Nimeni nu știa să existe în subteran o situație excepțională care să necesite o mobilizare de acest fel. Sala zumzăia de ipotezele formulate de grupurile constituite ad-hoc. Lipseau numai Io și Haar. Primul apăru Io, cu un dosar la subsuoară, mișcîndu-se încet, cu fața marcată de o mare oboseală. Curînd, îl urmă și Haar. Nedormit și el, după cum îi trădau ochii roșii, dar mai energic și mai hotărît ca oricînd. Sala se mai zvîrcoli puțin la ocuparea locurilor în fotolii, după care deveni o mare de ochi îndreptați spre cei doi.

— V-am convocat, începu Haar, fără a mai cere permisiunea lui Io, așa cum cerea protocolul, pentru a vă supune atenției problema lui Poe. Deoarece bănuiesc că vor urma discuții aprinse, v-am chemat mai devreme.

— E bine să se știe că Haar a făcut, într-adevăr, convocarea fără să mă consulte.

Intervenția înnegurată a lui Io nu prevestea nimic bun.

— Îi mulțumesc pentru acest lucru, continuă bătrînul, spre stupoarea generală, fiindcă m-a scutit de sarcina penibilă de a-mi folosi autoritatea în interes personal.

Numai Haar rînjea, încercînd să pozeze în omul care nu pregetă să muncească pentru binele comunității, astfel ca dispariția unui conducător de talia lui Io să nu fie simțită. Ceilalți erau puțin derutați din cauza figurii inexpresive pe care o afișa Io, în contrast cu vorbele pe care le pronunțase.

— Deci, reveni Haar, există trei propuneri : să utilizăm tehnologia energetică avansată pe care ne-ar aduce-o Poe o dată cu venirea lui pe PLANETĂ, să plecăm noi la Poe, utilizînd mijloacele de transport ale civilizației care l-a răpit și, în fine, să nu întreprindem nimic și să încercăm să ieșim la suprafață cu mijloace proprii. Primele două propuneri au fost făcute de Io, bineînțeles mînat de dorința lui de părinte, ultima am făcut-o eu. Nu o prezint Consiliului pentru prima dată, dar iată un prilej binevenit ca să o discutăm.

— Eu aș dori, se auzi vocea metalică a lui Io, vocea lui de mînie, să mai includem pe ordinea de zi o problemă pe care să o dezbatem înaintea celorlalte.

Un murmur străbătu sala. Nu se înșelaseră. Io era prea pe hartă.

— Vă rog ! îl invită Haar. Ar fi vrut să se împotrivească, dar, conform drepturilor acestuia, așa ceva era imposibil. Io putea propune orice Consiliului și avea întotdeauna întîietate.

— Este vorba de cazul Haar.

Urmă o tăcere mormîntală. Nu auziseră de un asemenea caz, dar dacă Io spunea...

— Fii mai explicit, Io ! îl invită cel ce aflase cu uimire, pe care o și afișa, că devenise un caz.

— Cazul Haar conține problema succesiunii mele.

În intervalul cîștigat datorită vînzolelii care stăpîni cîteva clipe sala, Haar judecă rapid. Se stabilise de multă vreme că problema succesiunii nu se va pune decît după ce conducătorul nu va mai fi. Ea trebuia să se discute numai atunci, pentru a nu răni sufletul mare ce se numise Io. De ce ridica bătrînul problema acum ?

— Știu, continuă Io, că propunerea mea contravine unei legi votate de noi, însă circumstanțe speciale mă îndeamnă s-o fac.

— Protocolul ! tună Haar, ca să mai cîștige timp.

— Rămîne valabil votul de ieri pentru dreptul de a încălca protocolul pe toată durata ședinței !

Aplauzele confirmară justețea poziției bătrînului.

— Haar este ca și desemnat să mă urmeze la conducerea PLANETEI, dar...

— Asta numai fiindcă-l susțineți, se auzi o voce în sală.

Io zîmbi pentru prima dată. Haar încercă să-l identifice pe necobrăzat.

— ...dar, continuă Io, astă-noapte a intervenit un fapt care mă determină să nu-l mai... să nu-l susțin, cum ziceți voi.

Haar amuțise. Acum vedea clar cît de simplu îl înfrînsese bătrînul. Omisese din calculele sale elementul esențial. El era ce era datorită autorității și prestigiului bătrînului, stimei celorlalți față de omul ce salvase comunitatea de la pieire. Lovitura era totală.

— Ca să nu par un bătrîn capricios, care se răzbună pe cel care a încercat să se opună aducerii fiului meu înapoi pe PLANETĂ, țin să vă aduc la cunoștință că în noaptea asta Haar a încercat să mă ucidă.

O explozie izbucni în sală. Haar devenise mai palid, dar rînjea. Știa că trebuie să lupte pînă la sfîrșit. Cum aflase Io ?

— Miroase totuși a răzbunare ! tună el.

— De ce, Haar ? întrebă Nimbus. Oricum, ce ai spus în ședința de ieri trebuia votat. Noi urma să hotărîm soarta lui Poe, nu tu. Așa că nu-ți absolutiza părerea și reține că mie nu-mi miroase a răzbunare.

— În afară de asta, sări Studebacker cu gura, Io nu a votat ieri, rămînînd obiectiv.

— Vă rog, se adresă Io sălii, să conectați display-urile pentru citit documente.

În fața fiecăruia din sală se luminară niște ecrane cu trizări verzui.

— Aseară, Haar a fost în sala calculatorului central și a scris în registru că verifica uzina de apă. Vă prezint pagina din registru.

Lumea citea cu aviditate, deși avea în față o foaie normală și arhicunoscută a unui document operațional.

— Priviți și extrasul de la urmărirea biocurenților, ce confirmă prezența lui Haar la ora 22,00 în sala calculatorului central.

— Bine, îl întrerupse Haar, dar nu neg că am fost acolo, ce-i circul ăsta cu dovezi și supraconfirmări ?

— Ai răbdare ! îl tempera Io. Toate la rîndul lor. Uitați, continuă el adresîndu-se sălii, în extras, din manevrele executate, la comandă manuală, de către calculatorul central.

Pe display-uri apărură : ...siguranță ecluză, control aerare, control consum energetic, excludere camera nr. 1, control încălzire, verificare radiații nivel 1; 2, 3, deschidere ecluza de la sera nr. 4...

— Mai erau și altele, dar printre acestea se află ce ne interesează.

— Ce înseamnă excludere camera nr. 1 ? întrebă Martin.

— În camera nr. 1 locuiesc eu.

— Asta știe toată lumea, bravă Haar.

— Aseară, la ora 22,01, Haar a comandat manual întreruperea apei, aerului și încălzirii la camera nr. 1.

— Minciuni ! Eu am verificat uzina de apă.

— Spune cum, insistă Io.

— Cu programul standard.

— L-ai apelat manual sau ai folosit cheia de control automat ?

— Am folosit cheia de control automat.

— Vă rog să citiți raportul operatorului de serviciu.

Pe ecrane apăru o altă pagină de registru. Acolo se consemna venirea lui Haar și efectuarea unor manevre la calculatorul central. Deși exista posibilitatea de a fi ajutat, Haar refuzase, spunînd că verifică numai uzina de apă.

— Vedeți ? rînji Haar.

— Să dăm pagina, continuă imperturbabil Io. Marele nostru biologic avînd un program de recunoaștere a persoanelor care manevrează un calculator din sistemul informatic al subteranului, recunoașterea nu se referă la manevrele cu chei automate, fiindcă acolo nu se pot comite greșeli, ci numai la manevrele manuale. Vă rog să citiți lista utilizatorilor care au făcut manevre manuale pe calculatorul central între orele 22,00 și 22.05.

Pe ecrane apărură trei nume : Corm, Preis și Haar.

— Adică cei doi operatori de serviciu și Haar.

— Este o înscenare perfectă ! răcni Haar.

— N-ai spus că ai folosit cheia automată ? îl întrebă Spulber.

Spulber era omul lui Haar. Dacă și el își exprima cu voce tare mirarea, însemna că Io ajunsese foarte aproape în a-i convinge.

— Spulber, îl interpelă Io, apasă pe tastatura calculatorului din această sală, pentru o manevră oarecare !

— Am să comand udarea serei mele, azi dimineață am plecat în pripă și am uitat.

Toată sala se uită la Spulber, electrizată. Niciodată o manevră atît de simplă, de rutină, nu trezise un asemenea interes.

— Gata ? întrebă Io.

— Gata, răspunse Spulber, de parcă realizase un lucru deosebit.

— Formează codul X14 IO 23, REC. pe adresa marelui biologic.

Spulber se conformă.

— Conectează rezultatul pentru dispiay-urile din sală.

Pe ecrane apăru : ora 8,05, manevră manuală Spulber, colonia nr. 8.

— Ce zici, Haar ?

Întrebarea lui Io era pusă pentru un om care, în fața evidenței, trebuia să plece capul, dar Haar nu era un individ obișnuit.

— Rămîn la părerea că ai introdus numele meu acolo, alături de cei doi operatori, ca să mă compromiți.

Tupeul celui acuzat uimi pe cei din sală. Aparent, putea să aibă dreptate. Cel mai mare specialist în calculatoare biologice era totuși Io.

— Cînd am făcut asta, Haar, după părerea ta ?

— Nu știu, și nu mă interesează.

— Citiți vă rog, continuă Io, extrasul din raportul urmăririi biologice privind traseele mele de ieri pînă azi dimineață.

Pe ecrane apăru informarea conform căreia Io, la sfîrșitul ședinței Consiliului, plecase împreună cu Haar și se despărțiseră în fața camerei nr. 1, după care nu mai ieșise.

— Parcă nu puteai aranja totul de la terminalul din cameră, continuă Haar să se țină tare.

Asistența era numai urechi. Se înfruntau doi tipi duri.

— Puteam, sigur că puteam, numai că uiți un lucru simplu, nu...

— Nu aveai de unde să știi că Haar se va duce în sala calculatorului central, îi luă Nimbus vorba din gură.

— Mulțumesc, Nimbus, asta doream să spun și eu.

Haar rămase puțin descumpănit. Sala fremăta.

— Puteai să știi, dacă mă urmăreai. Doar toți ne putem conecta la urmărirea biocurenților.

— Haar ăsta se ține tare ! mormăi Studebacker.

Io tăcea.

— Putem să aflăm asta, spuse Nimbus, care, se vedea de la o poștă, nu-l avea la inimă pe Haar. Urmărim consumul energetic al camerei nr. 1, pînă la ora cînd ai părăsit sala calculatorului central. Dacă la controlul central camera nr. 1 apare cu consum pe rețeaua informatică, înseamnă că Io ți-a urmărit pașii. Dacă nu, înseamnă că Io nu știa că ai fost acolo, deci nu putea să te includă pe lista dată de marele biologic, prin nu știu ce manevră.

— Lasă. Nimbus ! spuse Io. Nu te mai obosi ! Știu ce-o să răspundă. O să spună că puteam afla că a fost în sala calculatorului central și după ce a plecat el de acolo și să fac „șmecheria" mai tirziu. Eu am lucrat astă-noapte la terminalul meu.

— Vedeți ? A lucrat astă-noapte. Ce dovadă mai clară vreți, oameni buni ? Toată secvența la care asistați este premeditată ca să mi-o plătească pentru că nu doresc să ne epuizăm resursele energetice aducînd acasă un moșneag.

— Ce vrei să zici, Haar ? Cum un moșneag ? Poe este de vîrsta lui Please și a mea, se oțări Nimbus.

— Exact ! Dar toți cunoașteți istoria PLANETEI, așa că puteți să-mi răspundeți la întrebarea : ce s-a întîmplat cu strămoșii noștri după ce au trecut o dată, rețineți vă rog, o singură dată prin centura de radiații ?

Tăcere. Toți priveau către Io, mirați că nu intervine.

— Nu răspundeți? Vă voi reaminti eu. Au murit, da da, au murit toți la zece ani după aterizare, deși au trăit în condiții identice cu noi. Iar Poe ? Genetic, trebuia să ajungă la 30—40 de ani, dacă sîntem generoși. Or, el a trecut o dată centura și o va mai trece încă o dată, la înapoiere. Are acum 44 de ani. La ce bun să consumăm energie, pentru un an sau doi cît va mai trăi ? Nu vedeți că sînteți orbiți de dragostea ce i-o purtați lui Io și că sînteți pe cale să comiteți o mare nedreptate față de comunitate ?

Liniștea din sală deveni și mai apăsătoare. Parcă nici nu mai respirau. Evenimentele luau o întorsătură neașteptat de favorabilă lui Haar.

— Dacă-mi permiteți, se auzi vocea lui Io, eu aș continua...

Cum nu primi nici o încuviințare, Io tăcu din nou. Știa ce are de făcut, dar era nemulțumit de adunare, de comandanții ăștia de săli, care se înclinau ca plopii după cum bătea vîntul. Pe cine vor alege conducător după ce el nu va mai fi ? Cum se vor descurca ?

— Îmi permiteți să intervin ? se auzi o voce în spate, acolo unde erau așezați de obicei tinerii aleși în Consiliu doar pentru un an. Cel ce vorbise era Please, șeful marelui calculator biologic, expertul în transferuri.

— Ce vrei ? îl bruscă Haar ca să-l intimideze, presimţind că urma ceva neplăcut.

— Nu fi grosolan, Haar ! Ştiu că rolul ăsta te prinde de minune, dar abţine-te cel puţin acum, înainte să-ţi primeşti pedeapsa !

Oamenii erau numai urechi. Animozitatea dintre Please şi Haar era binecunoscută. Fără ajutorul lui Io, Please n-ar fi ajuns la marele biologic. Se credea că Io îl consideră al doilea fiu al său, fiindcă Please fusese cel mai bun prieten al lui Poe.

— Aparent, Haar se poate apăra astfel la infinit. Io acuză, iar el neagă. Văd însă că nimeni n-a înţeles aspectul informatic al faptelor.

— Nu te mai grozăvi, Please, că nu-i momentul ! Lasă teoria şi treci la concret !

Toată lumea cunoştea tendinţa lui Please de a teoretiza, de a analiza şi sintetiza, de multe ori plictisitoare pentru nişte oameni de acţiune cum erau comandanţii de săli.

— Nu putem înţelege concretul fără teorie, continuă Please. Dar să ştiţi că azi nu doream să vă plictisesc cu aşa ceva, ci să vă atrag numai atenţia că nu se poate comanda manual, chiar şi de la calculatorul central, excluderea funcţională a unei camere din subteran. La o asemenea comandă, calculatorul se conectează automat la urmărirea biocurenţilor şi, cît timp aceasta sesizează VIAŢA, nu poate efectua excluderea...

— Mulţumesc, Please ! Un astfel de apărător mi-am dorit de la începutul şedinţei. E clar, deci, spuse Haar adresîndu-se acum sălii, că într-adevăr am verificat uzina de apă.

— Un moment, reveni Please, că n-am terminat. Există o situaţie cînd manevra manuală privind excluderea este realizată de calculator.

— Bineînţeles, dădu cu gura Haar, cînd omul este mort. E logic, ce tot vrei ? Iar Io este viu.

— ...atunci cînd, continuă imperturbabil Please, omul şi-a stocat zestrea umană în memoria marelui biologic. Din acel moment, excluderea este comandată de calculatorul

central, care temporizează realizarea efectivă a unui număr de zile egal cu cel înregistrat pînă la deces.

— Dar Io a ... încercă Nimbus o intervenție, pe care însă Please o retează scurt.

— Io și-a înregistrat zestrea umană cu șapte minute înainte de a se stabili contactul cu baza de undă a lui Poe. Despre asta știam numai eu și Haar. Cum eu nu am fost în sala calculatorului central, numai Haar putea să anuleze manual temporizarea. În acel moment, calculatorul central decide excluderea din consum a camerei. Pentru el, omul cu zestrea umană înregistrată pe marele biologic trăiește în acesta și, ca urmare, din punct de vedere energetic, este mai rentabil acolo decît în subteran.

Devenea clar că Haar nu mai avea nici o scăpare.

— Mulțumesc, Please ! spuse Io. Vă rog să priviți și pozele următoare.

Pe ecrane apăru biroul lui Haar, apoi un detaliu cu priza voiozei, cablul care o lega pe aceasta de calculatorul de urmărire cosmică.

— Ce-i asta ? întrebă miral Martin.

— Dovada concretă a faptului că Haar și-a cablat o legătură directă cu calculatorul de urmărire cosmică, cel care a încercat atîția ani să-l localizeze pe Poe. Aparent, nu-i nici o crimă, dar, analizînd consumul energetic al acestui calculator, a rezultat că de două ori au fost trimise în spațiu, spre Poe, două semnale de identificare cu energia de zece ori mai mare decît era nevoie.

Sala murmură revoltată.

— Știu de ce murmurați. Un semnal dublu de identificare este capabil să omoare un om. Haar a emis unul de zece ori mai mare pentru a fi sigur de reușită. Ca să nu mai lungim discuția, priviți : primul semnal coincide ca oră, minut și secundă cu defectarea centralei nr. 5, din cauza suprasarcinii. Pentru asta erau să fie pedepsiți, fără a fi vinovați, Nimbus și Studebacker. Al doilea semnal a fost emis astă-noapte, utilizîndu-se centrala nr. 3, cu aceeași intensitate. Peste două minute vom afla dacă acest al doilea semnal și-a făcut efectul, fiindcă cel dintîi a dat greș.

Fără să ceară nimănui aprobarea, Nimbus se repezi, o dată cu Please, la calculatorul Consiliului. După puțin timp, pe ecranul cel mare al sălii apăru harta cerului și un punct care pîlpîia. Toată lumea privea cu ochii măriți la marele ecran care, în dreapta jos, afișa și timpul oficial din subteran.

— Cînd s-a emis semnalul ? întrebă Please.

— La 3.23, răspunse Io.

— Mai sînt două minute pînă la primirea semnalului de răspuns al bazei de undă.

Liniște. Clipele treceau cu greutate. Chiar și Haar era dominat de emoția momentului. Uitase parcă de tentativa de omor care urma să-l coste viața. Cel puțin să moară și Foe. Astfel era răzbunat. Dacă nu va exista dinastia Haar, nu va exista nici dinastia Io.

Timpul calculat de Please trecuse. Punctul pîlpîia în continuare pe ecranul sălii.

— Trăiește, anunță Please.

— Dacă nu a murit, înseamnă că n-o să realizați nici transferul. Ceva împiedică propagarea corectă a semnalului.

Remarca, făcută cu răutate, aparținea lui Haar.

— Ești acuzat de a doua tentativă de omor, conform legilor noastre, care nu țin cont de modul cum se propagă semnalul.

Io era cel ce lansaze acuzația.

— Rog Consiliul să aplice procedura de urgență. Haar nu merită să mai facă parte din comunitatea noastră, care a eliminat de 20 de ani criminalitatea și violența.

Completul de judecată se formă imediat. Haar fu condus într-o încăpere alăturată. La prezidiu rămase doar Io.

— Să știți, începu acesta, că Haar a fost slăbiciunea mea. Mi-a plăcut cum gîndea, caracterul său hotărît, inițiativa și multe altele. Chiar și cînd mă lingușea o făcea mai aparte. S-a grăbit să ajungă conducătorul PLANETEI și a comis greșeli care mi-l arată acum limitat, răutăcios,

încrezut și violent. Va trebui să orientăm mai atent căsătoriile celor cu genele lui Haar. Haar putea să devină greșeala vieții mele și, dacă nu se pripea, eu n-aș fi știut. Aș fi murit împăcat că v-am lăsat pe mîini bune. Vă rog să mă iertați !

— Vina-i a noastră, începu Nimbus. Atunci cînd a dispărut Poe și ai căzut sufletește, noi ne-am rezumat la a te compătimi, în loc să găsim un mijloc să umplem golul lăsat de fiul tău. Haar a știut să profite de împrejurare. Gîndește-te ! Simpatia pentru el s-a născut cam pe atunci. N-am avut curajul să ți-o spunem în față și Haar a profitat de lașitatea noastră, ajungînd cu timpul să ne domine, fluturîndu-ne în fața ochilor viitoarea lui funcție de conducător. Pe noi să ne ierți. Io, că n-am știut să avem grijă de tine ! Propun să votăm readucerea lui Poe și transferul la distanță.

Strigătele de aprobare și cele 31 de voturi „pentru" de pe ecranul de votare arătau că toți erau de acord cu propunerea făcută. Lipseau voturile celor din completul de judecată.

Io își șterse pe furiș o lacrimă. Trăise greu în ultimii 84 de ani. Planeta nu era un paradis, dar, iată, reușiseră împreună, după ani și ani de grele încercări, să crească oameni. OAMENI !

— Aș dori să vă comunic două constatări ivite în timpul antrenamentului de adaptare pentru transfer, făcut lui Poe, spuse Please. Am măsurat parametrii undei sale fundamentale. Eu o am înregistrată pe marele biologic, dar, neavînd ce face, am măsurat-o din nou. Nu cunosc explicația a ceea ce vă voi comunica, dar să știți că nu am făcut nici o eroare instrumentală, căci...

— Mai concis, Please ! interveni Nimbus nerăbdător.

— Bine. Unu : Poe are acum 20 de ani. Doi : nu se mai află pe planeta pe care a fost identificat, ci călătorește pe o navă ce se deplasează cu o viteză apreciabilă, incredibilă aproape pentru ce știm noi despre zborul cosmic.

— Păi, Haar zicea că are 44 de ani. Și, în mod normal, cam atît ar trebui să aibă. Era mai mare ca tine cu patru ani, iar de la răpirea lui au trecut cam 34 de ani.

— Unda lui fundamentală indică 20 de ani şi vreo cîteva zeci de zile. V-am spus asta ca să votaţi în cunoştinţă de cauză, nu numai mînaţi de entuziasm.

— Şi presupunînd că transferul reuşeşte, cum crezi că vom izbuti să-l aducem aici, fără să-l vătămăm ?

— Nu ştiu. Dacă rămînea pe planeta lui era uşor să-i „sugerăm" călătoria. Acum, din cauza vitezei cu care se deplasează, nu mai putem „sugera" nimic fără să riscăm distorsionarea semnalului.

În sală îşi făcură apariţia cei din completul de judecată, cu figurile încruntate. Erau puţini în subteran, iar cei cu calităţi de procreare erau şi mai puţini. Haar era unul dintre aceştia. Să expulzezi un om era trist, greu, neplăcut şi apăsător. Preşedintele anunţă :

— Conform Legii vieţii de pe PLANETĂ, cel ce atentează la viaţa altuia trebuie să fie expulzat. N-au fost alte păreri, iar acuzatul a recunoscut ambele tentative de omor. Sentinţa a fost executată acum trei minute. Haar a fost transportat la suprafaţă prin celula nr. 2.

În cîteva clipe, cei 10 au fost puşi la curent cu esenţa celor discutate pînă atunci de Consiliu. S-a trecut din nou la vot : 41 de voturi pentru readucerea lui Poe pe PLANETĂ şi pentru efectuarea transferului la distanţă.

Io se retrase în camera lui. Era extenuat. Cîştigase războiul cu Haar, îşi predase zestrea umană marelui calculator biologic, ştia că Poe va primi mesajul transferului. Faptul că tentativele de ucidere ale lui Haar eşuaseră rămînea un mister. Dacă condiţiile de propagare la distanţă erau altele decît prevăzuse el şi acesta era faptul care-l salvase pe Poe de semnalele ucigaşe, atunci transferul nu putea să aibă loc. Era obosit. Făcuse tot ce-i stătea în puteri ca să lase fiului zestrea sa umană, cea mai bogată de pe PLANETĂ. Era obosit şi nu putea să se concentreze pentru a şti cum să rezolve situaţia.

Transferul era ultima aplicaţie a descoperirii undelor fundamentale. După ce reuşise să realizeze generatorul de biocurenţi blocaţi, urmărirea biocurenţilor şi determina-

rea datei decesului prin măsurarea cu precizie a duratei de amortizare a undei fundamentale, continuase cercetările, căutînd motivul pentru care oamenii subteranului mureau mai repede decît strămoşii lor. Îşi dăduse seama că mutaţiile genetice produse de cîmpul de radiaţii pe care îl străbătuseră erau ireversibile, şi atunci îşi orientase efortul în altă direcţie. Construise un alt aparat pentru sesizarea şi măsurarea undelor la nivelul creierului. Acolo era sediul unde se cumula experienţa socială a indivizilor, cea care, fiind extrem de redusă din cauza vieţii prea scurte, conducea la instabilitate socială. Părinţii nu aveau timp să transmită copiilor ce cunoscuseră în viaţa lor. De ce să nu facă acest transfer de experienţă socială pe cale artificială ? Doar Iono spusese că celulele sînt o înlănţuire sinergică de frecvenţă şi funcţiuni complexe, întregul avînd ca manifestare exterioară o frecvenţă proprie specifică şi unică dată de rezultanta frecvenţelor componente. Principiul era valabil — o demonstrase experimental chiar el.

Aparatul, construit după cîţiva ani de eforturi şi de renunţări energetice din cota personală, s-a dovedit a fi, în final, o mare surpriză chiar şi pentru creatorul lui. Creierul uman emitea şi el o undă fundamentală, dar nu stabilă şi unică, precum cea a organismului luat în totalitatea lui, ci cu foarte multe armonice ce-şi modificau zilnic aspectul. Creierul era un sistem dinamic care se perfecţiona continuu. Făcînd determinări la mai mulţi oameni, îşi dăduse seama că undele emise nu seamănă între ele, că acestea depind de codul genetic. Atunci îi venise ideea de a face teste pe familii, acolo unde codul genetic se transmitea din generaţie în generaţie. Astfel a descoperit că undele sînt compatibile. Înregistrase pe calculator unda dinamică a unui creier de tată şi o combinase, teoretic bineînţeles, cu altă undă ce o simula pe cea a copiilor lui. Undele erau compatibile şi marcau o îmbunătăţire a parametrilor creierului. Orice altă încercare, efectuată cu unde emise de alte creiere, conducea la distrugerea sistemului. Găsise soluţia de a scoate din criză societatea subteranelor, dar şi o armă de distrugere la distanţă. Votase în Consiliu legi draconice, care interziceau utilizarea descoperirii sale în scopuri de exterminare, centralizase apara-

tura de transfer într-un loc greu accesibil oricui, instruise numai oameni de maximă încredere pentru manevrarea aparatelor.

Experiențele se dovediseră fericite. Tinerii nu mai negau ce încercaseră părinții lor, ci deveneau continuatorii acestora de pe o treaptă superioară, fiindcă ei beneficiau la școală de niveluri mereu mai ridicate ale cunoștințelor

Apăruseră și cazurile de incompatibilitate la transfer. Din prea multă dragoste pentru fiii lor, părinții acceptau ca transferul să se facă mai repede decît data amortizării totale a undei lor fundamentale. Acceptau, adică, să moară mai înainte, pentru a-și favoriza copiii. Rezultatul fusese un fiasco, dînd dreptate teoriei lui. Tinerii aceștia nu fuseseră capabili să facă față poziției lor sociale, iar măsurarea undelor dinamice ale creierului lor dovedise faptul că modificarea calitativă a acestora nu se produsese.

Transferul devenise un fel de a doua școală, comprimată, sinteza acumulărilor temeinice ale părinților. Deși nu se dovedise medical, se presupunea că legăturile dintre neuroni, cele mai bătătorite, se reproduceau în timpul transferului și în creierul copilului, astfel încît tînărul devenea receptiv oricăror cunoștințe, avea o capacitate de memorare sporită. Legăturile noi dintre neuroni se realizau acolo unde ele nu existau, astfel încît tînărul utiliza mai bine cele 14 miliarde de celule nervoase. Se preconiza chiar o sporire, de-a lungul generațiilor, a numărului de celule nervoase utilizate, tinzînd spre completa lor folosire.

Zestrea umană.... zestrea genetică.... un fel de garanție socială a contribuției pe care tînărul o va avea la progresul societății.

Mai erau însă multe de făcut. Orientarea tinerilor către preocupările părinților asigura foarte bine funcționalitatea subteranului. Acum însă, cînd populația crescuse, deoarece numărul locurilor de muncă legate direct de instalațiile subteranului rămăsese constant, se profila o criză. Trebu-

fau organizate laboratoare de cercetare, trebuia găsit un remediu, o soluţie pentru părăsirea PLANETEI sau pentru refacerea stratului de ozon distrus de cataclism, trebuia...

CAPITOLUL 13

Povestea bătrînului se terminase. Stăteam cu toţii, eu, Alana, Grant şi Bingsley, nemişcaţi, de parcă ne era frică să nu dispară lumea aceea ciudată pe care Io ne-o adusese acolo, în cabină.

— De ce-aţi amuţit ? ne-a întrebat Io zîmbind.

— N-am crezut că se poate trăi şi aşa, a şoptit Alana.

— Cum adică ?

— Numai sub pămînt, fără soare, fără iarbă şi flori, fără aerul cu iz de ploaie.

— Omul se adaptează extraordinar de repede la situaţii care, privite din exterior, par imposibile.

— Cum de am ajuns pe asteroidul acela ? am întrebat.

— Îngrijorat de creşterea rapidă a populaţiei din subterane, Consiliul s-a gîndit să încerce popularea planetelor din apropiere. Şi, în loc să se pună problema mijloacelor care să ne permită să ajungem acolo, sau a condiţiilor de locuit oferite de planetele la care am fi putut ajunge, s-a ridicat mai întîi obiecţiunea că cei ce vor popula alte planete nu vor mai putea beneficia de transfer. Se considerau din cauza asta nedreptăţiţi, deşi urmau să scape de viaţa asta de şobolani pe care o duceau. S-a votat să se finanţeze experimentul transferului la distanţă. Ai fost inclus în expediţie la propunerea mea. Spre ghinionul nostru, cel vizat pentru transfer a murit din cauza distorsiunii suferite de unda fundamentală pe distanţa prea mare de propagare. Celălalt s-a speriat, probabil, fiindcă nu avem date la dispoziţie, te-a pus în lada criogе-

nică pentru a te trimite înapoi, dar a pățit și el ceva. Grant mi-a povestit cum v-a găsit.

— Care a fost reacția cînd s-a aflat de nereușita experimentului ? a întrebat Grant.

— Am fost acuzați de aventurism, de dorința sadică de a sacrifica generații întregi pentru realizarea unei utopii. Realitatea era însă alta. Programul nostru spațial cerea un foarte mare consum de energie. Și nimeni nu era dispus să se sacrifice pentru ca, în viitor, alții să o ducă mai bine. Pe planeta noastră se trăiește puțin.

— Am remarcat asta din poveste, s-a băgat în vorbă Bingsley. Din curiozitate profesională, vreau să vă întreb dacă știți și care este cauza acestui fenomen.

— Nu sînt sigur, a răspuns bătrînul, dar cred că este vorba de două cauze : prima ar fi dată de mutațiile genetice provocate de centura de radiații pe care am străbătut-o la asolizarea pe planetă, iar a doua, perioada de rotație modificată a planetei. Vă aduceți aminte că, atunci cînd am descoperit intrarea în subteran, am găsit deasupra ei un morman de beton armat și că s-au făcut tot felul de ipoteze asupra destinației acestuia. Ei, bine, după informațiile pe care mi le-a dat Grant despre centura de radiații, se pare că era un puț betonat săpat în pămîntul planetei, care s-a prăbușit atunci cînd cataclismul a smuls de pe suprafața planetei un strat cam de 100 de metri de pămînt.

— Tată, vrei să spui că nisipul acela fin din centura de radiații nu este altceva decît fostul sol al planetei, expulzat în spațiu ?

— Nu prea știu despre ce nisip vorbești, băiete, dar dacă el există nu poate avea altă proveniență.

— Și ce-ați făcut cu transferul la distanță ? a reluat Alana un subiect abandonat puțin mai înainte.

— Copii ! sări cu gura Grant. Îl obosiți cu atîtea întrebări. Aveți tot timpul, cînd ne vom afla în spațiu, să tot întrebați.

— Lasă-i ! a intervenit Io. Eu nu voi pleca cu voi, știi doar. Vreau să-mi sfîrșesc zilele, puține cîte mi-au mai rămas, aici, unde am muncit din greu pentru supraviețuire.

Am tăcut din nou. Creierul meu zvîcnea dureros, încercînd să rupă vălul de întuneric ce căzuse pe primii mei ani de viață. Din negura aceea, doar chipul tatălui meu se conturase. Apoi vălul se trăsese înapoi, lăsîndu-mă iar departe de fapte și întîmplări pe care speram să le regăsesc.

— Transferul la distanță a rămas o problemă a micii noastre comunități, a reluat Io explicațiile. Keller l-a rezolvat într-un mod strălucit, eliminînd distorsiunile și consumul energetic exagerat, la distanțe cosmice. N-am să intru în detalii, dar, ca să aveți imaginea modului în care am reușit să-l ținem în contact pe Poe, am să vă spun că se utilizează ca suport de emisie undele radio ale unui quasar. Aceste unde serveau ca ghidaj pentru semnalul nostru de transfer, sau pentru semnalul nostru de identificare.

— Ahaaaa ! am făcut eu cu gura mare. De asta se mirau banditii cum de sîntem vizați cu regularitate, la aceeași oră, de emisiunea lui Cd-101, deși ne deplasam foarte rapid în spațiu. Semnalele quasarului erau peste tot.

— Nu-i chiar așa, Poe, dar hai să nu intrăm în detalii ! Pe Pămînt veți exersa tehnicile noastre în folosul civilizației umane...

— Să revenim, a început Bingsley o nouă rafală, la problema duratei vieții. Uite că Poe, deși a plecat la 10 ani, începutul maturității aici, are acum doar 20 de ani. Calculele arată că ar fi trebuit să aibă 44 de ani, după timpul PLANETEI. Ei ?

— Și pentru mine este un mister, a spus Io. La prima vedere, înseamnă că determinantă este perioada de rotație a planetei și nu mutațiile genetice, care sînt accidentale. Dar nu mă pot pronunța.

— Şi eu cred la fel. Planeta se roteşte într-un ritm care „păcăleşte" codul genetic, acordat temporal. Poe şi-a schimbat „ceasornicul" cînd a venit pe Pămînt şi şi-a reacordat codul genetic la un alt ceas, a precizat Bingsley.

Io obosise. Grant a profitat de capul plecat al bătrînului şi de privirea lui pierdută printre firele covorului, ca să ne facă semn să mai terminăm cu interogatoriul.

— Ce mai vreţi să ştiţi ? ne-a întrebat din nou, surprinzîndu-ne cu o voce prouspătă, Io.

— N-ar trebui să...

— Nu, Grant. Mă simt bine. Am avut o cădere în trecut. O păţesc tot mai des în ultima vreme şi n-am cum să mă controlez. Învie trecutul, ca la toţi bătrînii.

— Cînd va fi... ? am întrebat cu un glas nu prea sigur.

— Grant spunea că plecaţi de pe 1032-F.C. în două zile. Ne vom lua la revedere, fiindcă v-am spus că vreau să rămîn aici. Şi apoi, după încă o zi şi ceva... Dar bucuria de a vă vedea aici, de a şti că civilizaţia noastră este salvată, de a auzi că micile noastre descoperiri sînt premiere pe Pămînt...

Io căzuse din nou pe gînduri. Aşa că l-am lăsat în fotoliul său şi am ieşit toţi trei din cabină. Trebuia să se odihnească, fiindcă avusese parte numai de zbucium în ultimele zile.

Ne-am dus toţi trei la comandă. Beculeţele de control ale sistemului vital al navei clipeau liniştitor. Mă aşteptam, dintr-o clipă în alta, să se deschidă uşa şi să apară Hermann sau Dinks.

— Este fantastic bătrînul ! a început Grant. Atîta vigoare intelectuală n-am întîlnit de mult. Se spune că numai astronauţii generaţiei romantice de cucerire a cosmosului mai aveau asemenea calităţi.

— Cum v-aţi întîlnit ?

— Am ajuns pe 1032-F.C. ghidîndu-ne după emisiunea permanentă prin care se stabilea contactul cu tine. Antena lor ne-a ajutat să-i localizăm.

— Io ştia că ai trecut de cele două centuri şi că eşti pe 1032-F.C. Aştepta să-l cauţi. N-avea de unde să ştie de amnezia ta, a completat Alana spusele colonelului.

— Voi aţi stat mai mult de vorbă, m-am băgat eu în discuţie. Nu-mi explicaţi şi mie care-i esenţa transferului de zestre umană sau genetică? Am prins eu ceva din poveste, dar fundamentul teoretic îmi scapă.

Alana şi Bingsley s-au uitat întrebători la Grant, dându-i parcă prin acest gest cuvântul.

— Poe, băiatule, asupra caracterului corpuscular şi în acelaşi timp ondulatoriu al materiei toată lumea aici de faţă este edificată. Se ştie că la temperaturi foarte scăzute, apropiate de zero absolut, materia se ordonează şi are alte proprietăţi, manifestându-se puternic ondulatoriu. Io şi ai săi, geneticieni de meserie, ştiau că ordonarea în spirale duble a moleculelor de ADN are o manifestare ondulatorie a materiei biologice. Multitudinea de amplitudini şi de frecvenţe care însoţesc materia biologică se combină într-o undă fundamentală, cea despre care vorbea Io.

— Colosal! a răbufnit Bingsley. Vom avea cu ce să revoluţionăm medicina pe Pământ.

— Aşa este, l-a aprobat Grant. Datorită abordării din acest unghi de vedere, calculatoarele lor biologice sunt net superioare alor noastre.

— Ce zici, psihologule? am interpelat-o eu pe Alana, luând-o drăgăstos de după umeri. Voi, pe Sirius, n-aveţi nevoie de…

— Poe, m-a întrerupt Alana, a venit timpul să-ţi spunem adevărul.

— Staţi, nu vă repeziţi! a sărit Bingsley. Ce-i graba asta? Mai încet, să-şi revină omul! M-am săturat să-l tot am pacient.

Mă uitam la Alana, la Grant, la doctor şi nu înţelegeam nimic. Ce adevăr? Grant era impenetrabil, dar evita să mă privească, Alana lăsase ochii în jos şi se rumenise binişor la faţă, iar Bingsley îşi masa supărat creştetul capului, gest care-i dădea un aer caraghios.

— Ei? am făcut eu rupând tăcerea. Aştept.

— Pe răspunderea ta, Grant, s-a retras Bingsley din jocul pe care nu-l înțelegeam.

Grant și-a dres puțin glasul, a venit către mine, mi-a pus o mînă pe umăr și a spus :

— Poe, noi ți-am ascuns adevărul în cursul acțiunii, fiindcă te putea deranja afectiv. Iar tu, din cauza amneziilor tale, a „camerei albe", a transferului, în fine, din cauza tuturor acestor solicitări, ai o sensibilitate exagerată.

— Patologică, eu așa am caracterizat-o, a mîrîit Bingsley, evident nemulțumit de turnura discuției noastre.

Grant s-a oprit, nemaiștiind cum să continue. Mie îmi treceau prin cap tot felul de idei, așa că m-am decis să mă opresc la una din ele, cea care, afectiv, m-ar fi dărîmat cu adevărat :

— Nu cumva Alana este măritată ? !

Mă așteptam la zeci de reacții diferite la auzul pronosticului meu, dar hohotele pe care le-a provocat m-au debusolat total. Alana rîdea cu lacrimi venind în timpul acesta către mine, cu vădita intenție de a mă lua în brațe. M-am tras înapoi supărat și am răcnit, ca să le acopăr hohotele nesuferite :

— Atunci, care-i... ?

Dar n-am apucat să termin. Alana m-a luat de gît și, între două sărutări, a reușit să-mi șoptească :

— Doream să știi că nu ne-am întîlnit întîmplător.

Am simțit cum o liniște deplină pune stăpînire pe mine. Asta era ? Și de ce atîta jenă în a-mi comunica un fapt atît de simplu ?

— Nu reacționează, a spus mirat Grant către doctor.

— Sigur. Acum mă bagi în seamă, dar cînd am spus că-i mai bine să amînați discuția asta, te-ai făcut că nu mă auzi. Sigur că nu reacționează, fiindcă depresiile sînt aproape întotdeauna precedate de o obnubilare totală și de o...

— Ce ai, doctore ? l-am întrebat eu cam de sus, liniștit că cea mai groaznică dintre presimțirile mele nu se adeverise.

— Vrea să-ți spună că v-ați întîlnit la bărulețul de pe strada ta conform unui plan minuțios pus la punct...

— Și ce dacă ?

— Că nici întîlnirea de seară din fața Centrului de Fizică Aplicată, n-a fost o întîmplare. Alana nici n-a intrat acolo, ci te-a așteptat în parc...

— Ei, și ?

— Și concluziile mele „inteligente" pe marginea dosarului de anchetă, dosarul roșu, erau stabilite dinainte, de comun acord cu Gatt, a spus Alana.

— Și ? N-au fost corecte ?

— Și eu, a spus Grant, o cunoșteam mai de mult pe Alana. M-am prefăcut că o văd pentru prima dată la tine, atunci cînd ai dat ochii peste cap de față cu Mae.

— Te-ai prefăcut de minune, colonele ! Nici nu mi-am dat seama.

S-a făcut liniște, dar nu prea multă vreme, fiindcă Bingsley, care urmărise dialogul cu foarte multă atenție, a răbufnit :

— Cînd ți-am spus că ești ca un taur, m-ai luat peste picior. Uite acum dovada.

Doctorul a desfăcut brațele cu palmele în sus, sugerînd prin acest gest că s-a demonstrat ce era de demonstrat.

— Băiete, a spus Grant, dacă nu ești supărat pentru această farsă, pe care am pus-o la cale spre binele tău, ca să fii apărat, înseamnă că ești un tip superior !

— Cum să mă supăr pe faptul că mi-ați scos în cale pe cea mai...

— Poc ! a protestat Alana.

M-am oprit înainte de a da drumul tiradei sentimentalo-drăgăstoaso-lacrimogene pe care o fabrica la moment „inteligența" mea superioară. De fapt, ar fi trebuit să mă supăr pentru lipsa lor de încredere.

— Așa, deci ? am întrebat-o pe Alana, mîngîindu-i părul cu duioșie.

— Te-am dezamăgit ? m-a întrebat vinovată Alana.

— După cum te-ai descurcat, n-aș zice.

— Trebuia să mă fi văzut în luptă corp la corp cu Hermann.

— Chiar ! Cum de nu-ți era frică de el ?

— Ți-am spus doar că noi, cei de pe Sirius, avem o forță psihică ieșită din comun și că ne-o educăm din copilărie. Hermann nu putea să mă atingă dacă eu nu doream.

— Hipnoză ?

— Ceva pe aproape.

— Spune-mi, ideea cu mîna stîngă pentru recunoașterea montată pe generator cum de ți-a venit ?

— Nu aveam o altă soluție mai rapidă la dispoziție. Și, în plus, mai era brățara.

Exact ! Cum de nu-mi amintisem că, înainte să leșin, strigasem ceva despre brățară ? !

— Da, brățara. Ea era purtătoarea semnalului standard, a undei fundamentale etalon pentru persoana numită Poe.

— Așa se explică diferența de semnal dintre stîngă și dreapta ?

— Așa. Dar tot așa se explică și interacțiunea dintre brățară și semnalele de pe Cd-101, a intervenit Grant.

— Ce semnale ?

Aștia mă ameteau de tot.

— Nu-ți aduci aminte că Stuve, văzînd Cd-101, s-a trezit cu inițializarea sistemului pornit fără nici o comandă ?

— Ahaaa ! Povestea cu intratul și ieșitul pe ușă. Păi n-ai spus că era o defecțiune mecanică la calculator ?

— Am spus, a recunoscut colonelul, dar am cam mințit.

— Și ?

— Cînd mi-ai spus că semnalul biocurenților de la mîna dreaptă diferă net de cel al mîinii stîngi, a intervenit

Alana, mi-am adus aminte de ceea ce-mi spusese colonelul în legătură cu brățara. Atunci am făcut două conexiuni : prima — și Hector și Panzer, cînd au murit, aveau pe mînă brățara ta ; a doua — cînd o purtai, semnalele subliminale nu aveau nici o influență asupra ta.

— Păi, o perioadă n-am purtat-o și tot n-au avut influență.

— Coincidență. Cită vreme a purtat-o Panzer, Nack repara generatorul subliminal, deranjat de emisiunile de pe Cd-101. Cînd ai lucrat la protecția modulului de salvare cu scuturile motorului suplimentar și ți-ai scos-o, fiindcă te incomoda la cărat, Haupt oprise generatorul, din moment ce Petros, Fania și Cris erau imobilizați la infirmerie.

— Așa deci..., m-am lămurit... Apropo, ce fac cei trei ?

— Sînt în afara oricărui pericol.

— Fiindcă nu purtam brățara, atunci cînd am lucrat la modulul de salvare, Haupt a înregistrat semnalul mîinii mele stîngi fără a-l fi însumat pe cel al brățării, așa că simulatorul lui nu i-a servit la nimic.

— Corect, m-a aprobat Alana. Cred însă că el știa că dăduse greș și a vrut să se răzbune pe Hermann, încercînd să-l convingă că poate manevra singur ecranul superdens.

— Ce s-a întîmplat cu Hermann? am întrebat-o eu pe Alana, dacă tot venise vorba de criminalul ăla bătrîn.

— Poe, mă îngrijorezi ! Doar ai fost de față, cum poți să mă întrebi așa ceva ? !

Alana era sincer mirată, iar eu nu înțelegeam de ce.

— Am fost eu de față, însă prea valid nu eram.

— Dar ai strigat „brățara" ! Și ți-ai adus aminte de asta.

— Am strigat fiindcă eram revoltat că-i spusesești totul lui Hermann.

N-am mai apucat să continui, fiindcă ușa se deschisese și intrase Io.

— Mulțumesc pentru odihna oferită ! a spus bătrînul. Mi-am revenit.

— Tocmai vorbeam de brățara lui Poe, a spus Grant, făcînd în același timp loc bătrînului să ia loc pe un fotoliu antiaccelerație.

— Baza de undă, așa îi spunem noi. Fiecare nou născut al PLANETEI o poartă de la vîrsta de un an.

— A fost un element pozitiv în aventura lor, a continuat Grant, fiindcă a individualizat recunoașterea semnalului mîinii stîngi a lui Poe.

— Nu înțeleg, a spus Io.

Și Grant i-a povestit pe scurt istoria luptei pentru exclusivitate în mînuirea generatorului de ecrane superdense.

— Să știți, a spus Io, că Hermann a murit din cauza bazei de undă.

Eram uimit. Sigur că da! Mi-am amintit. Hermann murise ca și Hector.

— Hector și Hermann au murit la fel, am anunțat eu asistența. Asta mi-am șters din memorie, fiindcă Hector este și acum o rană deschisă în sufletul meu.

În afară de Io, vestea n-a mirat pe nimeni.

— Știați ? i-am interogat eu pe cei trei.

— Știam, a recunoscut Grant. Dar cea care a înțeles corelația dintre baza de undă și decesele lui Hector și Panzer a fost Alana.

— A fost un fel de extrapolare, dar nu pot să spun că am înțeles fenomenul, s-a scuzat fata.

— E simplu, a spus Io. Baza de undă poartă cu ea unda fundamentală a persoanei căreia îi este destinată. Noi trimiteam un semnal de identificare, purtător al undei fundamentale, și-l comparam cu baza de undă. Procesul dura cîteva nonasecunde și nu putea fi dăunător persoanei. În cazul lui Poe, identificarea fusese făcută și se lucra pentru antrenarea lui, în prima fază, și la transfer, în a doua fază. Ca să fim siguri de reușită, am repetat semnalul de transfer continuu, după terminarea antrenamentului. Nu înțeleg de ce au murit cei trei.

Grant a pornit să-i povestească lui Io succesiunea evenimentelor. Mi-am dat seama că Alana îl pusese la curent cu absolut toate amănuntele.

— Știu, ne-a anunțat Io. Primul deces, cel al lui Hector, a fost cauzat de prima încercare a lui Haar de a-l suprima pe Poe. El a înzecit semnalul de recunoaștere, știind bine că nimeni nu poate rezista unei asemenea valori. Ghinionul băiatului a fost că purta el brățara, și nu Poe.

— Ce șansă nefericită !

Grant m-a aprobat din priviri.

— Al doilea eveniment tragic a coincis cu a doua încercare de a-l ucide pe Poe, făcută de același Haar, în noaptea cînd a vrut să mă elimine și pe mine din calea lui.

— Aici s-a potrivit. Panzer era un nemernic, a spus Bingsley.

— Și a fost scos din joc de un alt nemernic, a completat Alana părerea doctorului.

— Și a treia oară ? Din cîte am înțeles eu, cînd a murit Hermann, Haar nu mai exista, am cerut eu lămuriri.

— Eu n-am contat pe moartea lui, a spus Alana. Știam, din urmărirea reacțiilor lui Poe, că, neantrenat fiind, un om ce poartă brățara și primește semnalul aceia misterios amețește sau leșină. Pe asta am contat. Spre mirarea mea însă, Hermann a murit.

— Hermann venea de pe Nicrom. Supergravitația de acolo i-a produs modificări importante în densitatea materiei sale cenușii. Din cauza acesteia, propagarea undelor se făcea cu o viteză mult mai ridicată decît la un om normal. Distorsiunea determinată de lipsa de coincidență între baza de undă și unda fundamentală a creierului lui s-a simplificat într-un mod necunoscut de mine pînă acum, și așa Hermann a dispărut.

— Spre binele nostru, și mai ales al întregii civilizații, amenințată de acest monstru.

— Apropo, am intervenit iar, ce s-a întîmplat cu Ir-tronul ?

— Se lucrează la neutralizarea lui. O dată cu el, vom nimici şi ultimul măr al discordiei.

Am tăcut cu toţii, bîntuiţi de felurite gînduri.

— O şansă a salvat Galaxia de la catastrofă, a conchis Grant. Şi şansa asta s-a numit Io.

— SFÎRŞIT —